

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

20

Τα δράματα της καρδιάς

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ...

Είχε πάει σ' αυτόν γιατί αισθανόταν ανωμαλίες στην καρδιά. Εκείνος την είχε δεχθεί σ' ένα απλό γραφείο στο ισόγειο του νοσοκομείου, που το διηύθυνε ο ίδιος. Κυτάχτηκαν ένδιαφέρον και εκείνη ένοιωσε για πρώτη φορά μία μικρή ταρραχή.

Ο καθηγητής Κονσταντ ήταν πολύ συμπαθητικός με έκφραστικά μάτια και τα γκριζα μαλλιά του έρχονταν σ' αντίθεση με το λίγο και νεανικό του πρόσωπο. Ήταν περίπου σαράντα χρόνων.

— Όταν θα τελειώσετε αυτές τις ένεσεις, να ξανάρθετε να σας εξετάσω πάλι. Θα σας περιμένω.

— Ευχαριστώ πολύ, κύριε καθηγητά, θα ξανάρθω, απάντησε η Βέρα, δείχνοντας με το βλέμμα της πόσο ο γιατρός την είχε γοητεύσει.

Η Βέρα ήταν είκοσιέξι χρόνων και δεν είχε ακόμη άγαρ-πύ. Ήταν ωραία, πολύ ωραία και δεν της είχαν λείψει ο θαυμασμός και τα κομπλιμέντα των ανδρών. Είχε περάσει όμως δίπλα από τόν έρωτα και οι διάφορες εξομολογήσεις, που της είχαν κάνει την είχαν αφήσει ασυγκίνητη.

Τέσσερα χρόνια πριν την είχαν αναγκάσει οι γονείς της να παντρευτεί μ' έναν άντρα πλούσιο, που ήταν απότομος κι' εγωιστής. Έτσι η Βέρα υπήρξε δυστυχισμένη απ' την πρώτη ημέρα του γάμου της.

Αφού έζησε ένα χρόνο με τόν άντρα της, αυτός την εγκατέλειψε κι' έφυγε για την Αργεντινή με μία άλλη.

Η Βέρα λοιπόν δεν ήταν ποτέ ευτυχισμένη και γι' αυτό το λόγο ο καθηγητής Κονσταντ της παρουσιάστηκε σαν τόν ιδανικό της. Διαρκώς η μορφή του ήταν μπροστά στ' μάτια της.

«Ήξερε καλά τη μεγάλη του δραστηριότητα ως γιατρός, γνωστό για τις έρευνές του σ' όλη την Ευρώπη. Ωστόσο φοβόταν μήπως κάποια φράση, κάποια χειρονομία, την έκαναν ξαφνικά ν' απογοητευθεί, γιατί πολλές φορές είχε βρεθεί στην άγκαλιά ενός άντρας κι' ενώ φανταζόταν πως αυτός ήταν τόν ιδανικός της, ξαφνικά έδωσε μπροστά της τόν κενό...»

Η Βέρα έτοιμ' είχε πάει αρκετές φορές στο γραφείο του καθηγητή με διάφορες προφάσεις. Αυτός την υποδεχόταν με χαρά, της φιλούσε τα χέρια και τέλος μία μέρα την έσφιξε πάνω του και τη φίλησε στα χείλη. Της είπε πως την αγαπούσε. Ήταν γι' αυτόν η μόνη γυναίκα που τόν ανακούφιζε, ύστερα από τόν βάρος της κουραστικής δουλειάς του. Παρ' όλα αυτά μ' όλη τη γοητεία που εξακούσε πάνω της η Βέρα ένοιωσε μέσα της κάποιο ανεξήγητο φόβο. «Άργε τον αγαπούσε κι' αυτή; Δεν τ' ήξερε...»

Οι μήνες περνούσαν και κάποια φθινοπωρινή μέρα, που την κρατούσε στην άγκαλιά του, ο καθηγητής Κονσταντ της είπε:

— «Η ζωή κυλάει, φεύγει... μην παρατείνεις μέσα στο χρόνο τις ελπίδες σου», λέει ο Όρρατιος. Και κάποιος Ίνδος φιλόσοφος προσθέτει: «Θάρρη μία μέρα που τόν σάμα μας θα διαλυθεί κι' ο θάνατος θα θέσει τέραμα στη ζωή μας. Άς ζήσουμε λοιπόν έντατικά τη ζωή που μας δόθηκε από εκεί άπάνω. Όλα τελειώνουν πολύ γρήγορα έδώ κάτω...»

Είχε περάσει ένας χρόνος κι' όμως η Βέρα πάλευε με τόν αισθημά της, δίχως να μπορεί νά παραβεί ολόκληρη σ' αυτό.

τό, κι' όμως κάτι της έλεγε μέσα της πως εκεί ήταν η ευτυχία της. Έπί τέλους, μία νύχτα που στριφογύριζε άγρυπνη στο κρεβάτι της, ένοιωσε ξαφνικά τόν πόθο νά τρέξει γρήγορα κοντά του και νά τόν άνοιξη την άγκαλιά της.

Επί τέλους, ήταν ο πραγματικός έρωτας που είχε άνθισεν στην καρδιά της! Γώρα τόν ήξερε. Αύριο θα τόν άγκαλιάζε και θα τούλεγε: «Σ' αγαπώ». Ήταν έρωτευμένη!

Η νύχτα της φάνηκε άτέλειωτη, αλλά κι' όλο τόν πρωινό της άλλης μέρας τόν πέρασε με μία νευρική υπερδιέγερση, ώσπου νάρθη τόν άπαγευσμα για τόν τόν συναντήση.

Έδω κι' ένα χρόνο την περιέμενε κάθε άπόγευμα στο γραφείο του, στις πέντε.

Ντύθηκε λοιπόν όσο μπορούσε πιο κομψά και η χαρά που έλαμπε στο πρόσωπο της, την έκανε ωραιότερη.

«Όταν κατέβηκε απ' τόν ταξί και προχώρησε σ' τόν διάδρομο του κήπου του νοσοκομείου, η καρδιά της πήγαινε να σπάσει απ' τή συγκίνησι. Επί τέλους έφτασε μπρός σ' τόν γραφείο του και χτύπησε την πόρτα. Κανείς δεν άπάντησε. Ξαναχτύπησε, αλλά και πάλι καμιά άπάντησι. Προσπάθησε ν' άνοιξη άλλ' η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Η Βέρα τότε έτρεξε σάν τρέλλη ως την άλλη άκρη του διαδρόμου και χτύπησε τήν πρώτη πόρτα που βρήκε μπροστά της. Η πόρτα άνοιξε άμέσως κι' ένας νέος με λευκή μπλούζα τη δέχτηκε»

— Ο καθηγητής Κονσταντ, παρακάτω; ρώτησε με άγωνία η Βέρα.

— Ο νεαρός γιατρός την κύταξε. Είχε μίαν έκφραση πνευμένη...

— Ο καθηγητής Κονσταντ, είπε ο νέος με τρεμουλιαστή φωνή, πέθανε άπνοια τη νύχτα.

Η Βέρα πιάστηκε από τήν πόρτα για νά μ'ήν πέσει, σάν μιά σφαίρα να την είχε χτυπήσει στην καρδιά.

— Ζήτησα, ψιθύρισε, τόν καθηγητή Κονσταντ...

— Κατάλαβα κυρία μου, πέθανε άπνοια. Ήταν κάτι τόν ξαφνικό που μ'ας άναστάτωσε όλους!...

— Δεν είναι δυνατόν, ψιθύρισε πάλι η Βέρα, σχεδόν μ' ένα λυγμό. Τού τηλεφώνησα χτές τόν πρωί. Ήταν πολύ καλά...

— Έργαζόταν πάρα πολύ, κυρία, έλεγε ο νέος. Δεν ήξερε τί θα πη ξεκούρασι. Κοιμόταν πολύ λίγο, κάποτε διαρκώς κι' έπιανε πάρα πολλούς καφέδες. Έπειτα έκτός από τις έπιστημονικές του έρευνες είχε τις έπισκέψεις των ασθενών, διαλέξεις, άρθρα, διδασκαλία στο Πανεπιστήμιο. Πέθανε άπνοια από συγκοπή.

Με πολύ κόπο η Βέρα κατάφερε νά κάμη δυό, τρία βήματα. «Όλα γύρω της στριφογύριζαν. Αποίμεινε μόνη μέσ' σ' τόν άπέραστο διάδρομο του νοσοκομείου, σάν νά μ'ή πιστευε αυτά που είχε ακούσει. Πέρασε ξανά μπρός απ' τήν πόρτα του γραφείου, όπου εκείνος δεν θα την περιέμενε πιά. Είχε πεθάνει τώρα, που θα τού ώμολογούσε πως τόν λάτρευε, που θα τού δινόταν ολόκληρη!

Βγήκε από τόν νοσοκομείο έξουθενωμένη. Μέσ' σ' τή μουντή μέρα προχώρησε άργά, χλωμή, βλέποντας μπροστά της τόν κενό, τόν άγνωστο. Ο θάνατος της είχε άρπάξει τόν έρωτα... Είχε άγαπήσει πολύ άργά, και τά λόγια του ξανάχρονταν σ' τή μνήμη της: «Η ζωή φεύγει, μην παρατείνεις μέσα σ' τόν χρόνο τις ελπίδες σου».

Τό χτύπημα της μοίρας ήταν σκληρό για τή Βέρα. Από τότε δεν άγάπησε πιά κανένα άντρα...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τό θέατρο «Περροκέ», που θα έγκαινιάση τήν καλοκαιρινή σαζόν, με τήν επιθεώρησι των κ. κ. Γιαννουκάκη-Γιαννακούλου «Πουλιά σ' τόν άέρα», θα παρουσιάση τόν πρ' πρωτότυπο φινάλε, που έχει άνεβασθή σ' ελληνική σκηνή. Θα είναι «Η παιδόπολις τού ΟΗΕ», όπου οι ήθοιοι τού θιάσου θα βγαίνουν σ' τή σκηνή ως παιδιά και θα παρουσιάσουν διάφορα γνωστά ελληνικά παιχνίδια, με συμβολική έννοια.

Στ' ήδια επιθεώρησι, ή δημοφιλής τραγουδίστρια Κούλα Νικολαΐδου, θα λανσάρη δυό εξαιρετικά τραγούδια τού κ. Γ. Γιαννακούλου, με τόν τίτλο «Μιά τ'οια άγάπη» (σουίγκ), και «Νά με θυμάσαι» (χαμπανέρα).

Τό «Περροκέ» επίσης θα παρουσιάση, για πρώτη φορά, τόν νέο μπαλέτο τού Φλερύ, με κρινολίνα από ναύλον. — Ο καινούργιος θιάσος Κοτοπούλη (Μαρ. Νέζερ-Ηλιόπουλος) άρχισε σ' τόν θέατρο Σαμαρτζή τις δοκιμές της νέας κωμωδίας των κ. κ. Σακελλάριου-Γιαννακούλου «Ένταλμα συλλήψεως», που θα άνεβασθή με πολυτελή σκηνικά τού κ. Γ. Ανεμογιάννη.

Οι δοκιμές γίνονται μόνο σ' τήν πρώτη πράσι, περιμένοντας τήν δεύτερη και τήν τρίτη, που θα σταλή από τούς συγγραφείς από τήν Αίγυπτο, όπου βρίσκονται, τώρα, για τόν κύρισμα» μιας ταινίας τους με τόν θίασο Λογοθετίδη.

— Με τόν θίασο τού Λογοθετίδη, έφυγε σ' τήν Αίγυπτο και ο μάστрос Μιχ. Σουγιούλ, ο όποιος όμως τόσο ταλαιπωρήθηκε από τόν αεροπορικό ταξίδι, ώστε ώρ-κίσθηκε νά μ'ή ξαναμπί σ' αεροπλάνο.

— Σ' τόν «Θέατρο Βέμπο», έξ άλλου, ο θιάσος μουσικής κωμωδίας των άδελφών Καλουτά, που ετοιμάζει για έναρκτηρία έργο μιά Ούγγαρέζικη κωμωδία, με μουσική τού μάστρου Ι. Ριταϊάδρη, έπιφύλασσει πολλές πρωτοτυπίες. Μία από αυτές, θα είναι ή έμφάνισι γνωστών ήθοιων της πράξης σ' τή μουσική σκηνή.

— Η άναφέρεται, μεταξ' άλλων ήθοιων, άν' καί τ' όνομα τού Άλ. Αλεξανδράκη. — Ο ίδιος θιάσος θα παίξη ως δεύτερο έργο τήν περίφημη όπερέττα «Ο χορός τού Σαβού», με τήν όποία οι άδελφές Καλουτά σημείωσαν, πραγματικό θρίαμβο σ' τήν «τουρνέ» τού έξωτερικού, τόν χειμώνα.

— Ύστερ' από έπτάμηνο παραμονή σ' τήν Αίγυπτο, όπου, παράλληλα με τις θεατρικές παραστάσεις, έπαιξε, με πολλή έπιτυχία, και σ' μία ταινία, γύρισε σ' τήν Αθήνα ή συμπαθής πρωταγωνίστρια τού μουσικού θεάτρου Καλή Καλό.

— Η Καλή Καλό θα είναι επί κεφαλής τού θιάσου τού θεάτρου «Μετροπόλ» της Θεσσαλονίκης, μαζί με τόν Νίκο Σταυρίδη.

— Βρίσκεται, τις τελευταίες μέρες, σ' τήν Αθήνα, ο θεατρώνης τής Αίγυπτου, κ. Αθανασόπουλος. Τό ταξίδι του αυτό, είναι σχετικό με τήν άνοικοδόμησι τού νέου θερινού θεάτρου της λεωφόρου Αλεξάνδρας, που θα άρχισι σύντομα, έτσι ώστε νά λειτουργήσ' τόν χρόνον.

— Ο Λάσκος διοργανώνει μιά ένδιαφέρουσα λαϊκή άπογευματινή, τήν έρχόμενη Τετάρτη, σ' τόν θέατρο «Αλικής», όπου θα άπαγγείλ' τά τελευταία του ποιήματα. — Τό «Ριάλτο» θα λειτουργήσ' τόν καλοκαίρι ως βαριετέ, με επί κεφαλής τόν κονφερανσιέ Άρία και τόν Απάλλωνα Γαβριηλίδη.

— Ο χορευτής Βασίλης Λαμπρινός θα παρουσιάση σ' τις γιορτές της Στέμφως, σ' τήν Αγγλία, μιά ιδιότυπη συνθεσι, με τόν τίτλο «Λεβέντης τσολιάς» τού συνθέτου Κούρτελη.

— Ξεχωριστό ένδιαφέρον συγκεντρώνει ή έφετεινή επίδειξι της χορευτικής σχολής Μοριάνωφ, που θα δοθ' σ' τήν κινηματοθέατρο «Παλλάς», με συμμετοχή 130 μαθητριών, σ' τις 10 Ιουνίου.

— Η διάσημη χορεύτρια της «Μετροπόλιταν Όπερα», Σέβλτοβα, που έρχεται σ' τήν Αθήνα για 3 ρεσιτάλ, θα δώσ' σ' τήν μαθημάτων σ' τή σχολή Ζουρούδη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΖΩΡΖ ΦΟΡΕΣΤΙΕ

Νοικοκυροκόριτσα

Κάθε γυναίκα, φίλοι μου, χωρίς άμφιβολία, μέσα σ' τόν σπ'τι αισθάνεται βαρεία μελαγχολία και μουρμουρίζει διαρκώς: «Θεέ μου, δέν θ' άντέξω! Α! πρέπει όπωσδήποτε νά βγώ λιγάκι έξω!». Καμιά γυναίκα δέν μπορεί νά κλείνεται σ' τόν σπ'τι, γιατί βαρύνεται, δυσφορεί, στενοχωριέται, πληττει, κάνει βολτίτσες συνεχώς, λές κι' είν' φυλακισμένη και, τέλος, παίρνει βιαστική... άμπάρια και βγαίνει!

Τό κλείσιμο σ' τόν σπ'τι της τήν κάνει έξω φρενών κι' έχει για τούς τριγύρω της πολύ κακές προθέσεις. Έτσι αισθάνονται όλες τους. Αυτός είν' ο κανών, μα εύτυχώς υπάρχουν και λίγες εξαίσεις. Είν' οι γυναίκες, δηλαδή, που έξω αποκλείεται κανένας νά τις δ'ή και προτιμούν νά μένουν κλεισμένες μέσ' σ' τόν σπ'τι κι' ούτε και σ' τήν έξωπορτα ποτέ δέν σκάνε μ'νη!

Γλέντι, χορός, περίπατος δέν ξέρουν τί έστι, «εξόδους» απ' τόν άντρα τους ποτέ δέν θ' γυρέσουν και, φυσικά, δέν δίνουνε πεντάρα τσακιστή, άν ίσως τις είρωνευθούν κι' άν θ' τις κοροϊδέσουν.

Μ' ολόκληρο βασίλειο τόν σπ'τι δέν τ' αλλάζουνε, σ' τόν σπ'τι έαλλεγράφουνε, σ' τόν σπ'τι διασκεδάζουνε. Γλέντι μεγάλο θεωρούν μονάχα τή δουλειά, σ' τόν ομορφο κεφαλάκι τους φορούν ένα τσεμπέρι κι' άνασκονιτώνται γερά, χωρίς νά πούν μιλιά, σκουπίες και ξεσκονόπανα άρπαζόντες σ' τόν χέρι και πέφτουν σ' τόν νοικοκυριό κι' άνάβει τέτοιο γλέντι, που γάνει ο άφέντης τόν σκυλί κι' ο σκύλος τόν άφέντη!

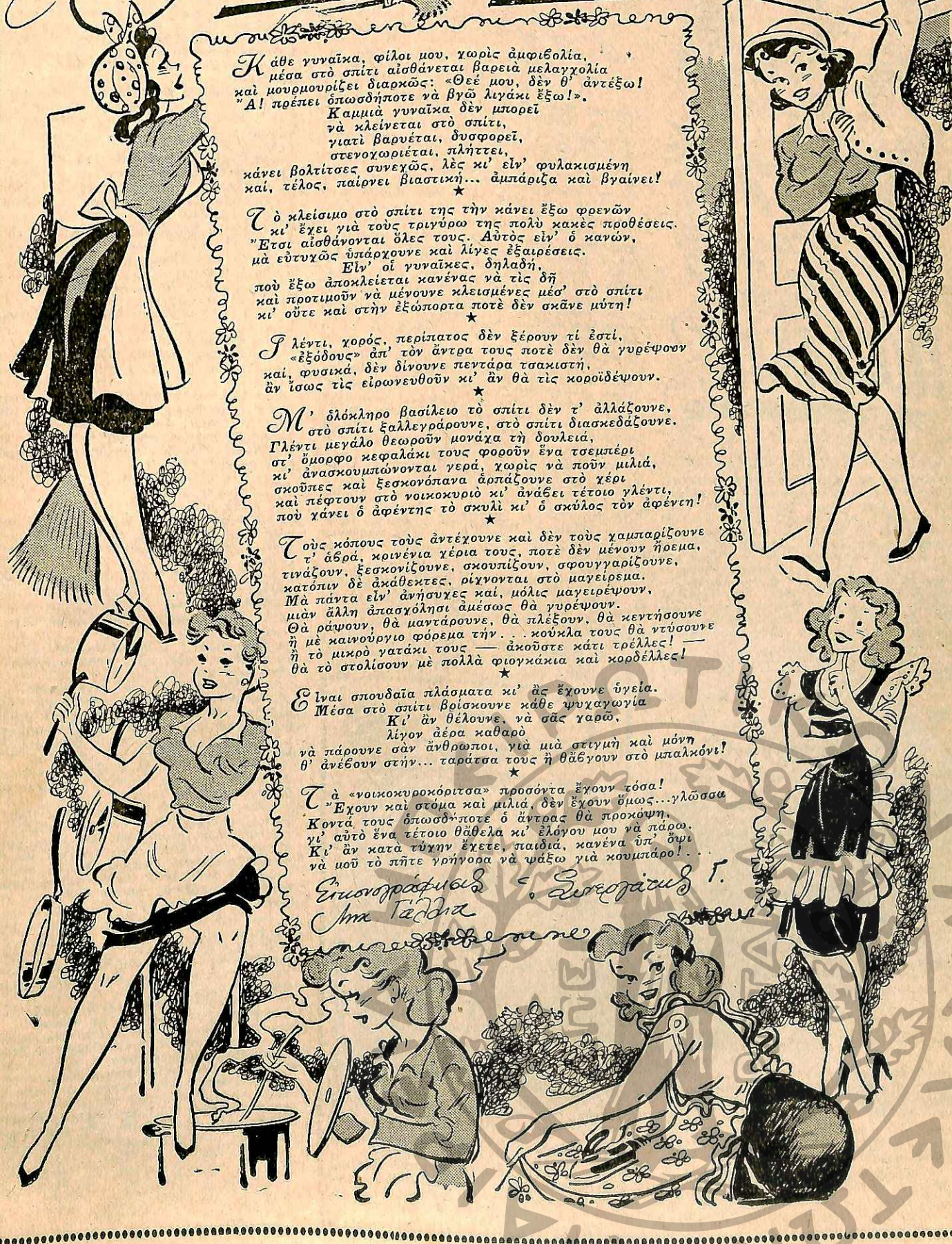
Τους κόπους τους άντέχουνε και δέν τους χαμπαρίζουνε τ' άδρά, κουνένια χέρια τους, ποτέ δέν μένουν ήσεια, τινάζουν, ξεσκονίζουν, σκουπίζουν, σφουγγαρίζουνε, κατόπιν δέ άνάθετες, οίχονται σ' τόν μαγειρέμα. Μά πάντα είν' άνήσυχες και, μόλις μαγειρέψουν, μ'άν άλλη άπασχόλησι άμέσως θ' γυρέψουν. Θά ράψουν, θά μαντάρουνε, θά πλέξουν, θά κεντήσουνε ή με καινούργιο φόρεμα τήν... κουνίλα τους θ' ντύσουνε ή τόν μικρό γατάκι τους... άκούστε καί τρέλλες! — θά τόν στολίσουν με πολλά φλογιάνια και κορδέλλες!

Είναι σπουδαία πλάσματα κι' άς έχουνε ύγεια. Μέσα σ' τόν σπ'τι βοσκούνε κάθε ψυχάγρια Κι' άν θέλουνε, να σας γαρώ, λίγον άέρα καθαρό νά πάρουνε σάν άνθρωποι, για μιά στιγμή και μόν' θ' άνέδουν σ' τήν... ταρτίσα τους ή θάβουν σ' τόν μπαλκόνι!

Τά «νοικοκυροκόριτσα» προσόντα έχουν τόσα! Έχουν και σ'τόμα και μιλιά, δέν έχουν όμως... γλώσσα. Κοντά τους όπωσδήποτε ο άντρας θ' πάρε, γι' αυτό ένα τέτοιο θάβει κι' έλεγον μου νά πάρε. Κι' άν κατά τύχην έχετε, παιδιά, κανένα ήπ' όρη νά υού τόν π'τη γόηνορα νά π'ξω για κουμπάρο!

Ευσεβοφράντζης Γ. Ευσεβοφάνης Γ.

Αννα Γαβρίη

Λυσσώδης έρως

Είς θέατρον τού "Δασεως μετέβην πού μνηός κι' ως γόνος άκατάβλητος και Δον Ζουάν δεινός, κατέλαβον τήν θέσιν μου κομπάζων και γεραίρων κι' έώρων τήν εξέλιξιν παντοειδών νομείων. Καί, ω θεοί, προέβαλεν αίφνης από σκηνής — τί θέαμα εύάρεστον και σφοδρόν σκανδαλώδες! — νεανίς πολυπόθητος εκπάλχον καλλονής, έφ' ω και μοι έκοιήσαν, έξ έρωτος, οι πόδες. Κι' εϋθύς τής γοητείας μου ποιών εύρεως χρήςιν, έχων συνάμα, ως είνος, και σύνευν και κοίσιν και ίνα δειξω έρωτα πεφλογερώς μεγάλον, επί σκηνής τής έρωτων υβουκέτον γαρυφάλλων. Κι' ω Ζεϋ, μοι έμειδίασε, τοϋθ' όπερ άνεμένετο κι' ενώ τόν πληθος γύρωθεν ώρύετο από μηχανής, κι' άνήλθον καταγιστικώς κ'άγω επί σκηνής. Κι' έξάλλος άνεβόησον: «Μά τήν αλή- (θειαν νένην και, μα τόν Δία, τόν θεόν τόν νεφελήν (γερέτην, τής θείας τής σαγήνης σας κατέστην (όπαδός, καθ' όσον σας ήγάπησον, ω Μούσα, (λυσσώδως! Ναι! Λυσσώδως! έτόνισον κι' άγρίως (σύν τούς άλλους!». Έφ' ω τόν πληθος σύσσωμον μετά χα- (ράς μεγάλης, ιδόν βασίμως τοιγαροϋν τόν φλογερόν (μοι μαρίον, έν τάχει με ώδήγησεν εις τό...Λυσ- (σιατροείον!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Φράνκ, με τη βοήθεια μιας κοπέλλας, της Φανίρας, βρήκε σε μια σπηλιά μια μεγάλη τρύπα πετρώδης. Αυτή αποτελούσε το μυστικό των Ιθαγενών. Ο Φράνκ με τη Φανίρα πήγαν στην εικόνα για να τη μεταφέρουν στο καράβι. Στο δρόμο, συνάντησαν τον Έρικ και τη Γιουκαλάκε. Ο νεαρός αξιωματικός προσπάθησε να δωροδοκήσει τον Φράνκ για να ξαναβάλουν την εικόνα στη θέση της, γιατί οι Ιθαγενείς πίστευαν, ότι η εικόνα τους εξαρτιόταν από αυτήν. Ο υποπλοίαρχος όμως αρνήθηκε και τον διέταξε να τον ακολουθήσει στο καράβι...

7ον — Μ' αφήνεις, θεέ Έρικ; Είπε τρομαγμένη. — Πρέπει, άγνη μου, να φύγω...

Τα γυνιά, τ'ορνευτά μπράτσα της τυλίχτηκαν γύρω από το λαιμό του νέου. Τά φλογερά χείλη της ζήτησαν τα δικά του. Κι' ενώ την έπνιγαν οι λυγμοί, τά λόγια της ακούστηκαν γεμάτα πεσιπιάθεια:

— Χουσύαλλε θεέ!... Γιατί νόρθης να υού έφερνε τόση ναρά τότε λυπη, που μ' αφήνεις; Τη φοβόμουν αυτή τη στιγμή του γυρισμού... Την έτρεμα, τότε που η καρδιά μου ήταν χαρούμενη κι' ευτυχισμένη. Τώρα που η λυπή έπεσε στόν τόπο μας, σάν σύννεφο βαρύ, την τρέω ακόμα πιά πολύ, θεέ Έρικ. Φεύγεις και μ' αφήνεις δυστυχισμένη. Θά κλαίω, καλέ μου θεέ, θά κλαίω ώσπου να πεθάνω!... — Τι σου λέει αυτή;... ρώτησε ο Φράνκ, κυττάζοντας απλυστά την κοπέλλα.

— Πάμε! είπε ο Έρικ σκυθρωπός.

Η πρότασι του Φράνκ

— Για στάσου!... είπε σε μια στιγμή ο υποπλοίαρχος. Για στάσου, Έρικ Νίλσεν. Έχω κι' εγώ κάτι να σου προτείνω... Τό έρεος πώς, αν καταγγείλω στόν πλοίαρχο την πρότασί σου, υπορεί, σπάνυ στό θυμό του, να σε τιωρήσει με θάνατο.

— Τό έρω... — Και δέν φοβάσαι;... — Τό έρεος πώς δέ φοβάμαι τό θάνατο!

— Είναι κουτό όμως να πας έτσι δικά.

— Τότε, μιν πής τίποτα... — Στάσου. Καλά, δέν θά σε καταγγείλω. Αλλά υπό έναν όρο...

— Ποιόν; Για πώς τόν ακούσω... — "Αν είσαι έξυπνος, θά τόν δειθής... — Κι' ακούσω πρώτα... — Νά! πολύ εύκολο... "Αν μ' αφήσεις, μια-δυό ώρες με τη Γιουκαλάκε και στό μεταξύ σου προσέχεις την άσχημο-υούρα αυτή τη Φανίρα, σου δίνω τό λόγο που πώς δέν θ' άναφέρω στόν πλοίαρχο την άνόπη πρότασί σου...

Τό πρόσωπο του νέου σκοτεινίστηκε. — Αυτό που μου προτείνεις, είναι άτιμία, υποπλοίαρχε!

— Γιατί μεταχειρίζεσαι μια τόσο βαρειά λέξι;...

— Θέλεις να ύποπρεώσω αυτή την κοπέλλα, που λέει πως μ' αγαπάει, που μου δείχνει αληθινή λατρεία, θέλεις να την ύποπρεώσω να δειθής τό δική σου την άγνη, που σίγουρα θά της φαίνεται άπο-κρουστική...

— Γιατί, αν επιτρέπεται;...

— Άφου μ' αγαπάει ένένα, σίγουρα θά είναι μαστούρο γι' αυτήν ή δική σου ή άγάπη!

— Χαλά!... γέλασε ο υποπλοίαρχος σκληρά. Μιλάς για την άγάπη αυτή, σάν να είναι καμιά κοπέλλα της άριστοκρατίας. Μα αυτές είναι σάν τά ζώα! Νομίζεις πως έγκυρίζουν ποιά άντρα άγα-πούν και ποιόν δέν άγατούν;...

— Φράνκ, είπε ο Νίλσεν σοβαρά, 'Η κοπέλλα αυτή ήταν παρθένω, ή πιά άγνη παρθένω που υπορεί να φανταστής κι' ή πιά τρυφερό φίλη...

— Άσε τώρα τους αισθηματισμούς. Νίλσεν, κι' έλα στά λογικά σου! Μούκα-νες μια πρότασι που υπορεί να σου στοι-χίσω πολύ ακριβά. Κι' εγώ, τί σου προ-τείνω;... "Ετσι, γωρίς συζήτησι, να ά-πομακρυνθής λίγο με την άσχημη και να μ' αφήσεις με την όμορφη Γιουκαλάκε. Νομίζω πως σου μιλά καθαρά...

— Κι' εγώ τό ίδιο σου απαντώ, υπο-πλοίαρχε Φράνκ... Ποτέ!...

— "Ε,... άπόρησε ο χοντρός υποπλοί-αρχος. Σοβαρά τό λές;...

— Ποτέ δέ μιλήσα πιά σοβαρά! Προ-τιμώ να πεθάνω, παρά να σου παρανα-ρήσω με τη θέλησί μου αυτή την κο-πέλλα...

— Τότε θά την πάω με τη βία!... — Καί, με τά λόγια αυτά, ο Φράνκ ά-πλώσε τό γέρι του στή Γιουκαλάκε, την άπαξέ κι' έκανε να την τραβήξει άπάνω του.

Ο Νίλσεν βρόθηκε άνάμεσά τους και τού την πήρε. Κι' έπειδή ο Φράνκ έκανε μια κίνησι για να έπιτεθής πάλι, τυφλός

"Αν τ'ό ξέρεις!

Ο κ. Τσιγκούνης βρόθηκε στήν άνάγκη να φύγει για την Αμερική. Όταν όμως πήγε να πάρη εισιτή-ριο, τά λεφτά που τού ζήτησαν, τού φάνηκαν υπερβολικά. Ρώτησε, λοι-πόν, και στό πρακτορείο μιας άλλης άιμοπλοϊκής εταιρείας, αλλά κι' εκεί τά ίδια.

Ο κ. Τσιγκούνης αναγκάθηκε να πληρώσει, γιατί ή άνάγκη της μετα-βάσεώς του στήν Αμερική, ήταν έ-πιτακτική.

Σέ όλη κατόπιν τη διάρκεια του ταξιδιού του, δέν σκεπτόταν τίποτ' άλ-λο από τά λεπτά που έδωσε για τά ναύλα.

Τέλος, ένα πρωί, τό υπερωκεάνειο μπηκε βοραιοδυτικώς στό λιμάνι της Νέας Υόρκης.

Ο κ. Τσιγκούνης, άκουμπισμένος στήν κουπαστή, θαύμαζε την πολι, δ-ταν, χαμηλώνοντας τά μάτια του, εί-δε ένα όντη να βγαίνει από τη θά-λασσα.

— Μωρέ, ξεφώνισε κατάπληκτος, αν τ'ό ξέρω, θαόχουν κι' εγώ... με τά πόδια!

Ο ΦΑΚΟΣ

πιά από μανία, ο νεαρός αξιωματικός, τού έδωσε ένα γυψίμα στο πρόσωπο, που τόν έκανε να πέση πέρα, με τη μύτη ματωμένη.

Σάν πληγωμένο ζώο βουλήθηκε ο Φράνκ. Ο Έρικ τόν κύτταξε με φοίκη. Τώρα που τόν έβλεπε κάτω, αναλογίζοταν τί είχε κάνει. Είπε γυψίσει τόν άνώτερό του!

Στάθηκε για στιγμή σαστισμένος κι' έ-πειτα φώναξε:

— Γιουκαλάκε!... Φύγε! Φύγε όσο

μπορείς πιά γρήγορα!

Κι' ή κοπέλλα, σάν ελαφίνα έκανε να τοξέη.

Τότε όμως ο Φράνκ τραβήξε τό πιστό-λι του.

— Νίλσεν, φώναξε σάν τρολλός. Πές

της να σταματήσει! Άλλοιώς θά πυρο-βολήσω.

— Στάσου, Γιουκαλάκε! φώναξε με ά-γωνία ο Έρικ.

Η κοπέλλα σταμάτησε, γύρισε είδε τό όπλο γυρισμένο άπάνω της, και πάγωσε από τη φοίκη.

— Έλα, μούγκρισε ο Φράνκ, αν είσαι άντρας Νίλσεν! Βγάλε κι' εσύ τό πιστόλι, σου. Θά μετρηθούμε έδώ σάν άντρας μ' άντρα, μπροστά στήν όμορφονιά σου!...

— Δέν έχω όπλο, είπε ο νέος.

— Βγάλες άπλοος;

— Ναι, για να μη φοβίσω τη Γιουκα-λάκε.

— Καλός είσαι!

— Δέν φαντάσθηκα πως θαόχουν να

δώσω μάχη έδώ, σ' αυτό τό τό εϊρηνικό νησί.

— Ναι, ναι, παλληκάρι μου!... είπε

είρωνικά ο Φράνκ. Έσύ φαντάζεσαι πως

όλος ο κόσμος είναι καλός κι' άγιος. Άλ-λά θάόθι στιγμή που θά τό ξεμύθης αυ-τό, λοιπόν, άφου είσαι άπλοος, έμπρός, Προνώρε!

— Πού θέλεις να πάω;...

— Στό καράβι!...

— Θά πάμε μαζί;

— Φυσικά, μαζί, νεαρέ μου! Τί φαν-τάσθηκες;... Πώς θά σ' αφήσω μόνο;...

— Άφήσε με δυό λεπτά ν' άποκαι-ρετήσω τη Γιουκαλάκε.

— Γελέσαι, παλληκάρι μου. Τόσο

κουτός δέν είσαι! Κι' οι δυό κοπέλλες

θαόθουνε, μαζί μας.

— Στό καράβι!... έκανε με φόβο ο

Νίλσεν.

— Φυσικά, στό καράβι! Γιατί άλλοι-ώ-τικά, είναι ικανές να ξεσκώσουν όλο τό

νησί έναντιόν μας!...

— Και τί θά κάνουν στό καράβι;...

— "Ας άποφασίσω ο καπετάνιος. Έγώ

μια φορά έχω νόος τώρα να τις συλλά-βω. Είσατε κι' οι τρείς τώρα αινιματωγί

μου, Νίλσεν. Κατάλαβε τη θέρι σου και

μη κύττας να σώσεις την κοπέλλα.

— Φράνκ, ίκέτευσε ο Έρικ θερμά. Δέν

σε παρακαλώ για μένα... Κάνε με ό,τι

θέλεις.

— Αυτή τη μικρή όμως λυπήσου την. Ο

Ρότζεβεν είναι ικανός να της κάνει κακό,

φοβήθι πως υπορεί να μας κάνει κακό,

ή να την πάρη μαζί μας, και να την

παραδώσθι στό πληρώμα. Φράνκ, σε ίκε-τεύω, αν έπης ίχνος άνθρωπισμού άπάνω

σου, άφήσε την να γυρίσθι στό σπίτι της,

στόν πατέρα της.

— Και να πής πως ήπαμε τό θησαυ-ρό τους;...

— Καί, πρίν προσβάσουμε έ-

μείς να φτάσουμε στό καράβι, καλά-καλά,

φορτωμένοι καθώς είμαστε, να μαζευ-τούμε αυτό οι άγριοι, και να μας κουμα-τιάσουν.

— Μόλις φτάσουμε στό καράβι, άς

σκηώσουμε την άγκυρα να φύγουμε. Τί

θα υπορξουν τότε να μας κάνουν;...

— Έσύ τό λες αυτό, Νίλσεν. Ξέρεις

τά σγέδια του Ρότζεβεν;...

— Φράνκ, σε παρακαλώ! ο Φράνκ σή-

κωσε τό πιστόλι.

— Έμπρός! Χωρίς πολλά λόγια...

Δώσε της να καταλάβη πως πρέπει ναρ-

θής μαζί μας και κουβαλήσει την εικόνα.

— Άρκετά κουσούτσια έχω από λύσσα.

Τρίζοντας τά δόντια του από λύσσα,

κατάλαβε ο Έρικ πως έπρεπε όπωσδή-

ποτε να υποκύνη.

— Γύρισε στή Γιουκαλάκε.

— Άγαπημένη μου, της είπε, όσο πιά

μαλακά μπορούσε. Ο άνώτερός μου προ-στάξει να έρθης μαζί μας στό καράβι. Κι' εσύ κι' ή Φανίρα...

— Γιατί; έκανε ή κοπέλλα με φόβο. — Δέν ξέρω. Έτσι θέλει. Μη φοβάσαι, γλυκειά μου... Θά προσπαθήσω να σε σώσω όσο υποώ...

Τόν κύτταξε με μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα.

— Μα δέν είσαι δυνατός θεός έσύ; τόν

ρώτησε.

Κούνησε ο Έρικ θλιμμένος τό κεφάλι.

Πήνε να της όμολογήσθι πως ήταν γελοίο

να τόν νομίζη θεό. Την άλλη στιγμή β-μας τό μετάνιωσε πάλι. Τί θά την ώ-φελούσε;... "Ισως να φοβόταν πιά π-λού ακόμα, αν καταλάβει πως είχε πέ-

σει στά χέρια κακών ανθρώπων. Έτσι

τουλάχιστον υπορούσε ναήν κάποια έλ-

πίδα πως άποσώδηποτε ή θεική του δύ-

ναμι, θά ήταν δυνατόν να τη σώσει...

Πήραν τό μακρύ δρόμο πούφερνε στήν

άκρογιαλιά, όπου ήταν άραγμένο τό κα-ράβι του Όλλανδού πλοίαρχου. Ο Νίλ-

σεν κουβαλούσε τό εικόνισμα, που ήταν

πολύ βαρύ. Τόν βοηθούσε πότε ή Γιου-

καλάκε και πότε ή Φανίρα. Κι' ο Φράνκ

πήγαινε πίσω, κατάντας πάντα τό πι-

στόλι στό γέρι του.

Είπε πιά νυγνώσει όταν αντίκρυσαν τά

φάτα του καραβίου...

Μια βάρκα ήταν στήν άμμουδιά, σάν

να τους περιέμενε.

— Έμπρός!... πρόσταξε ο Φράνκ.

Κι' ο Νίλσεν μπήκε στή βάρκα μαζί με

τις κοπέλλες.

Σέ λίγα λεπτά της ώρας, βρίσκονταν

στό πλοίο, μπροστά στόν καπετάνιο.

Η καταγγελία του Φράνκ

— Καπετάνιο! φώναξε ο Φράνκ από

την πρώτη στιγμή. Η διαταγή σου έξε-

τελέσθη. Ο θησαυρός βρόθηκε. Αυτός

είναι!

Ο Νίλσεν ακούμπησε κάτω την εικόνα.

Μαζεύτηκαν όλοι εκεί τριγύρω με τά

φανάρια τους. Άλλοι κύτταζαν την εικόνα

κι' άλλοι τις δυό κοπέλλες που στέκον-

ταν με τά κεφάλια χαμηλωμένα, τρέμον-

τας.

Τά μάτια του Ρότζεβεν σπίζαν καθώς

εξέταζε προσεκτικά τό λάφυρο. Τό κυτ-

τούσε, τό ψηλάφουσε, προσπαθούσε να με-

τρήσει τά πετρώδια να ύπολογίσθι την ά-

ξία.

Στό τέλος γύρισε στό Νίλσεν, με φωνή

βρογνή από τη συγκίνησι.

— Έρικ Νίλσεν, είπε θερμά. Μπράβο!

Στάθηκες άξιος της έμπιστοσύνης μου και

της άγάπης, που σου είχα πάντα. Αυτό

τό λάφυρο αξίζει ό,τι και να πής. Δέν

υπορούμε να πούμε πως κάναμε άδικο τό-

σο ταξίδι...

Ο Νίλσεν στεκόταν άκίνητος, με μάτια

χαμηλωμένα. Και τό νέλιο του Φράνκ ά-

κούστηκε σκληρά.

— Χαλά! Καπετάνιε, τόσο σίγουρος

είσαι για τόν Έρικ Νίλσεν!... Δέν σου

πάει ο νους πως είναι δυνατόν άλλος να

έκανε την ανακάλυψι;...

— Άλλος; Ποιος; Έσύ;... φώναξε ο

δύσπιστος ο Ρότζεβεν. Και να μου τό πής,

δέν θά τό πιστέψω!...

— Τότε υπορείς να ρωτήσης τόν ίδιο

τόν Νίλσεν. Η, ακόμα καλύτερα, υπορείς

να καταλάβης από τό ύφος του...

— Τι λέει ο Φράνκ;... ρώτησε ο πλοί-

αρχος τό νεαρό αξιωματικό.

Κι' αυτός, δίχως να σκηώσθι τά μάτια,

άποκρίθηκε στεγνά:

— Λέει την αλήθεια! Ο Φράνκ βρό-ηκε

αυτή την εικόνα.

— Έ, με την πίστι μου, να ένα προ-

γμα που δέν θά τό περιμένα ποτέ!...

Είπε ο Ρότζεβεν, γελώντας. Κι' αν έστει-

λά τόν Φράνκ, τόκανα πιά πολύ για να σε

μαθή, θά γυρολάσθης τά μάτια σου, κα-

πετάνιε.

— Πρώτα-πρώτα, υπορείς να μου πής

γιατί είναι ή μύτη σου σ' αυτή την κα-

τάστασι;... Ποιάς σούδωσε μια γροθιά

στό πρόσωπο;... Μήπως ή κοπέλλα σου; Όλοι γύρω γέλασαν στό χοντρό αυτό

κόκκινος από θυμό, και, δείχνοντας με τό

δάχτυλο τό Νίλσεν, φώναξε:

— Αυτός, καπετάνιε, με χτύπησε. Ο

αξιωματικός του καραβιού σου. Έρικ

Νίλσεν, χτύπησε τόν υποπλοίαρχό σου!

Τώρα εσύ κόψε τί πρέπει να γίνη;...

Τά γέλια σταμάτησαν με μιάς, λές κι'

ή καταγγελία του Φράνκ είχε πέσει σάν

παγωμένο νερό άπάνω σε πυρωμένο σί-

δερο.

Τό πρόσωπο του Ρότζεβεν έγινε μεμιάς

σκοτεινό.

— Φράνκ! είπε σουφρώνοντας τα χείλη.

Δέν πιστεύω να μέθυσες πάλι;...

— Αν δέν με πιστεύεις ένένα, κύττα-

ξε τόν αυτόν τόν εύνοούμενο σου! Δέν

τόν βλέπεις πως στέκει;...

— Είναι αλήθεια αυτό που καταγγέλ-

λει ο Φράνκ; ρώτησε ο Ρότζεβεν τόν νεα-

ρό αξιωματικό.

— Ναι! άποκρί

δεν, κυττάζοντας με μάτια σκοτεινά το Νίλσεν.

— Ο Νίλσεν στεκόταν πάντα ακίνητος, με τα μάτια χαμηλωμένα.

— Άρχισε να φέρνι βάλτες στο κατάστημα ο καπετάνιος.

— Έρικ Νίλσεν, είπτε στο τέλος, τί έχεις να πής για να υπερασπιστής τόν έαυτό σου.

— Τίποτα! άποκρίθηκε το παλληκάρι.

— Όσα σου είπτε ο Φράνκ, καπετάνιε, είναι αληθινά.

— Όστε έτσι... "Ήθελες, μ' έλευθερη συνείδησι, να έναντιωθής στη θελήσι μου;

— Δεν ήθελα να δώσουμε στον άγνό αυτό λαό ένα μάθημα κακίας, καπετάνιε...

— Χαχά! γέλασε ο Ρότζεβεν σκληρά. Γελάσθηκες στο έπαγγέλμα που διάλεξες, παλληκάρι μου! Γελάσθηκες πολύ! Έσύ θάκανες για ιεροκλήρυκας...

— Ποτέ δεν σκέφθηκα πώς με το να γίνω ναυτικός, αναλαμβάνω την υποχρέωσι να χάσω τόν άνθρωπισμό μου...

— "Α, έτσι;... Δεν σκέφθηκες πώς, από τη στιγμή που πάτησες στο καράβι μου, έγω ήμουν ο άπόλυτος κύριός σου;...

— Για να έκτελώ τις διαταγές σου, ναί... "Αλλά, νόμιζα πώς οι διαταγές αυτές δεν θάρχονταν ποτέ σε σύγκρουσι με τη συνείδησί μου!...

— Τί σοφιστεία είναι πάλι αυτή;... Έπιτρέπεται νάχη συνείδησι ένας αξιωματικός; Δεν τό ξέρεις πώς, άπάνω στο καράβι, έγω είμαι ο κύριος της συνείδησώς σου;... Πώς τολμάς νάχης δική σου νύνη;...

— Ο έρως κάνει τόν άνθρωπο τολμηρό, καπετάνιε! είπτε με κακία ο Φράνκ.

— Ας μην ήταν τό μαύρα μάτια της Γιουκαλακέ στη μέση, καπετάνιε, και σούλεγα έγω άν θα μπορούσε ο Νίλσεν να σκεφθή έτσι! Θά του φαινόταν κι' ατόνου το πολύ φυσικό νάχουμε κάποιο όφελος από ένα τέτοιο ταξίδι...

— Ναί, που να πάρη ο διάβολος! φώναζε ο Ρότζεβεν. Ταξιδεύουμε άτέλειωτα μερόνυχτα. Πολλές μέρες και πολλές νύχτες, είδαμε τό χάρο με τα μάτια μας. Κι' όλα αυτά, θά τό δεχάσουμε;... Και θά γυρίσουμε στον τόπο μας μ' άδειανά τό χέρια, μόνο και μόνο επειδή ένας άνόητος νεαρός αξιωματικός μας σκέφθηκε να πάρη στα σοβαρά τόν έρωτα μιάς άγοίας κοπέλλας;...

— Είναι να τρελλαθή κανείς! άναστέ-ναζε κωμικά ο Φράνκ.

— Και βέβαια είναι να τρελλαθή κανείς. Έγώ φοβόμουν έσένα, Φράνκ, με τη μανία πούχεις για τόν έρωτα. Βλέπω όμως, ότι είναι πιο έπικίνδυνο αυτοί οι σοβαροί τύποι, σαν τούτον έδώ τόν άνόητο, γιατί τά παίρνουν όλα στα σοβαρά! Μέσα στην καρδιά του ο καπετάνιος, αγαπούσε τόν Νίλσεν. Πολλές φορές, τόν είχε δη, την ώρα του κινδύνου, και τόν είχε θαυμάσει. Ένώ όλοι γύρω του χλώμιζαν, ενώ κι' αυτός ο ίδιος τάχανε καμμιά φορά, ο Νίλσεν διατηρούσε την ψυχραιμία του και προσπαθούσε να κάνει ό,τι ήταν δυνατόν για να σωθούνε...

— Η άγάπη όμως αυτή, πούνιωθε για τό νεαρό αξιωματικό, τόν έκανε πιο σκληρό. Στάθηκε μπροστά του με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του.

— Τώρα τί να κάνω μ' έσένα;... ούο-λιάζε. Τί να σε κάνω;... Παράκουσες τη διαταγή μου! Αυτό λέγεται άνταρσία! Κι' ή άνταρσία τιμωρείται με θάνατο!...

— Είναι στη διάθεσί σου, καπετάνιε, είπτε ο νέος σιγά.

— Μά είναι τρελλό, έλνχι άνόητο αυτό! Να χάσης τη ζωή σου για τό τίποτα!...

— Τότε, συγχώρησέ με...

— "Αν σε συγχωρέω έσένα, δίνω ένα κακό παράδειγμα σε όλους! Τότε, τί πειθαρχία θά ύπάρχη έδώ στο καράβι; Ποιός θά έμποδίση αύριο τό Φράνκ να κάνει του κεφαλιού του. Βέβαιος πώς θά συγχωρέσω πάλι;... Ποιός θά έμποδίση τούς ναύτες ν' άμφορν τις διαταγές μου;...

— Τότε, δώσε τη διαταγή να με κρεμάσουν! είπτε το παλληκάρι σταθερά.

— Άρχισε πάλι να βηματίζει άπάνω στο καράβι ο πλοίαρχος Ρότζεβεν. Κάθε τόσο

σταματούσε μπροστά στον ύπóδικο κι' έ-δριζε.

— Που να πάρουν χίλιοι διαβόλοι!... Γιατί να με φέρης σε τόσο δύσκολη θέση!... Όλοι γύρω κύτταζαν βουβοί. Οι περισσότεροι αγαπούσαν πολύ το Νίλσεν. Η καρδιά τους χτυπούσε με τρελλό φόβο, μη έσοτοιμήσι ο πλοίαρχος καμμιά καταδικαστική απόφασι. Κι' ήσαν πώς, άν μια φορά πρόφερε ένα λόγο, τίποτα στον κόσμο δε θά τόν έκανε ν' αλλάξη γνώμη. Και τό ίδιο του παιδί να είχε καταδικάσει, πάλι θά τό σκότωνε για να φανή συνεπής στο λόγο του.

— Όλοι περίμεναν βουβοί, με την άνάσα κοιμένη.

— Επί τέλους, ο Ρότζεβεν στάθηκε μπροστά στον Έρικ.

— Νίλσεν, πρόφερε με φωνή βροντερή, ή διαγωγή σου τιμωρείται με θάνατο! Αλλά, επειδή είσαι τόσο νέος κι' έχεις όλο τό μέλλον μπροστά σου, επειδή ως τώρα είχες δείξει διαγωγή υποδειγματική, τώρα είχες δείξει πολλές φορές, χάρις στη δική σου ψυχραιμία, έτυχε να σωθ ή καράβι, γι' αυτό αποφάσισα να σου άφίσω μια πιθανότητα να σώσης τη ζωή σου. Δέχεσαι;

— Δέχομαι μ' εύγνωμοσύνη, άποκρίθηκε το παλληκάρι σιγά.

— Ο έρως τού πλοίαρχου

— Έρικ Νίλσεν, συνέχισε ο καπετάνιος. Είναι φανερό πώς τό ελατήριο που σ' έκανε να δείξης άναποκοή, είναι ο έρως. Δεν φτάς έσύ, λοιπόν, φταίει αυτή ή όμορφη κοπέλλα, που σου γύρισε τά ή μάλα. Ασφαλώς θά μεταχειρίστηκε μάγια, για να τό καταφέρει. Η μαγεία, λοιπόν, τιμωρείται με θάνατο!...

— Τα μάτια του νέου γούρλωσαν... Τά χείλη του σάλεσαν, αλλά δεν μίλησε...

— Λοιπόν, είπτε ο Ρότζεβεν ο μόνος τρόπος να σώσης τη ζωή σου, είναι να δείξης έμπρακτι μετάνοι. Ν' άπαρνηθής αυτή την αλβέρια άνάπη!...

— Μά, καπετάνιε, θέλοντας και μη θά την άπαρνηθώ, είπτε με άγωνία το παλληκάρι. Μόλις δώσης τη διαταγή να φύ-γουμε, θά φύγω κι' έγω μαζί σας. Κι' έτσι, όπωσδήποτε θά την άπαρνηθώ!...

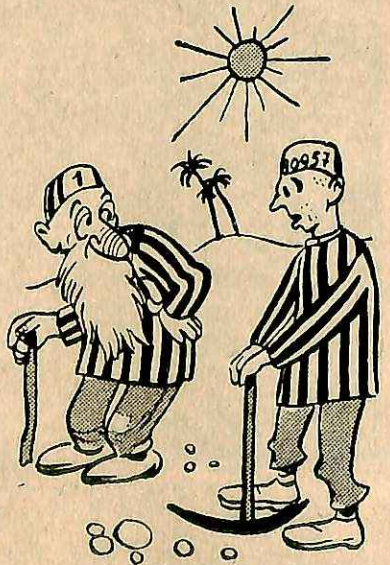
— Κούνησε τό κεφάλι ο πλοίαρχος.

— Δεν φτάνει αυτό. Νίλσεν. Δεν δείχνεις έμπρακτι μετάνοι μ' αυτό! Πρέπει να έξίλειωθής για τό κακό πουκάνες... Και ένας τρόπος ύπάρχει. Να σκώσις αυτή την κοπέλλα, πριν φύνης...

— Πριν προσφάσι ο νέος ν' άπαντήση, ό-λοι γύρω του οι ναυτικοί, φώναξαν.

— Ναί! Ναί! Μπράβο, καπετάνιε!... Να μη πάθη τίποτα ο Νίλσεν. Θάνατος στη μάγισσα που τόν έμυάλισε!...

— Γιατί όλοι αυτοί οι άντρες, με τις σκλη-

— Και ελστε καιρό έδώ, παπ-πούλη;...

ρές καρδιές, θεωρούσαν τό πιο άπλό πρά-γμα του κόσμου να θανατώσουν μια άγνωστη κοπέλλα, προκειμένου να σώσουν τη ζωή ενός αγαπημένου συντρόφου τους...

Μόλις όμως κόπασε ο θόρυβος, άκού-στηκε καθαρή ή φωνή του Νίλσεν:

— Πλοίαρχε Ρότζεβεν, σ' εύχαριστώ για τη διάθεσι πούχεις να σώσης τη ζωή μου. Αλλά δεν δεχόμαι!...

— Δεν δεχόμαι να τη σκτώσις;...

— Όχι!...

— Είσαι τρελλός, παλληκάρι μου! Σκέψου το καλά. Τί ρόλο παίζει στη ζωή σου αυτή ή κοπέλλα;... Μια μέρα τη γνώρισες και πέρασες μερικές εύχαιρίστες στιγμές μαζί της;... Σε λίγες μέρες, θά την θυμάσαι και θά γελάς. Σε λίγα χρό-νια, άν σου μιλήσουν γι' αυτήν, θά λές: «Για σταθήτε! Ποιά άπ' όλες τις μικρές μελαχρινές, που πέρασαν από τη ζωή μου, λεγόταν Γιουκαλακέ;... Κι' άν ζή-ση και τη δης μετά είκοσι χρόνια, γρηά-τα είναι γιαγιάδες και τσακισμένες — θά γελάς κι' ο ίδιος για τό σημερινά σου αίσθήματα!... Λοιπόν, γιατί τώρα διασ-τείς;...

— Δεν διαστέζω, καπετάνιε! είπτε ο Νίλσεν με μάτια άστραφτερά. Δεν διαστέζω καθόλου. Ξέρω καλά πώς προτιμώ έγω να πεθάνω παρά να πάθω τίποτα αυτή ή μικρή!...

— Τσο πολύ την αγαπάς, λοιπόν;...

— Ρώτησε ο πλοίαρχος, με θυμό και με λύ-πη μαζί.

— Την αγαπώ πάρα πολύ, ναί, καπε-τάνιε. Αλλά κι' άν δεν την αγαπούσα τό-σο, πάλι δεν θά δεχόμουν ποτέ να τιμη-ρήθ ή μία τόσο καλή, τόσο άγνη κοπέλλα, για τό δικό μου φταίξιμο. Δεν θά δεχό-μουν ποτέ να δείξω σ' ένα τόσο άκακο λαό, μια τέτοια κακία. Τους σκωτώσαμε τά παλληκάρια τους, χωρίς λόγο... Μα-νάχα επειδή ο Φράνκ βίαστηκε να πυρο-βολήση! Φοβήθηκε την πέτρα που έριξε ένα παιδάκι, και σκότωσε δέκα παλληκά-ρια. Άρκετή κακία τους δείξαμε. Τώρα θέλεις να σκωτώω με τό χέρι μου την κοπέλλα, που μου χάρισε στιγμές ευτυ-χίας, και που μ' αγαπάει τόσο άγνά!... Έ, αυτό δεν μπορώ να τό κάνω, κι' άς είναι να πεθάνω με τόν πιο μαρτυρικό θά-νατο!...

— Θά σου προτείνω ακόμα κάτι, Νίλ-σεν, είπτε ο καπετάνιος χλωμός. Μήπως δειλιάζεις να τη σκωτώσις, με τό χέρι σου;... "Αν είναι αυτός ο λόγος, τόν κα-ταλαβαίνω... Και θά σε βοηθήσω και σ' αυτό... Φτάνει έσύ να δεχτής, με τη θέ-λησί σου την καταδικαστική γι' αυτήν ά-πόφασι. Και άς την θανατώση κάποιος άλλος...

— Μεγάλη δουλειά!... είπτε άψήφι-στα ο Φράνκ. Μεγάλη δουλειά! Έννοια σου, την αναλαμβάνω έγω. Και τη Φανι-ρού μαζί, καπετάνιε, άν θέλεις να μ' ά-κούσης. Καλύτερα να μη γυρίση καμμιά από δαύτες πίσω στο νησί. Οι Βλάχες αυ-τοί, θά νομίσουν πώς τις πήραμε έμείς οι θεοί μαζί μας στον ουρανό και θά εί-ναι εύχαριστημένοι!...

— Όχι! είπτε ο Ρότζεβεν. Σ' αυτό δεν συμφωνώ, Φράνκ. Δεν ύπάρχει λόγος να χύσουμε κι' άλλο αίμα. Τη Φανιρού θά την άφίσουμε να φύγη, όπως είπαμε, την τελευταία στιγμή. Κι' άν ζητώ τό θάνατο της Γιουκαλακέ, είναι για να σωθ ή Νίλ-σεν. Αλλιώς, βέβαια, τό κορίτσι αυτό, κατά βάθος, δεν μάς έκανε κακό, και μπο-ρεί κι' αυτό να γυρίση πίσω στο σπίτι του...

— Τότε, καπετάνιε, είπτε ο Νίλσεν, δώσε διαταγή ν' άφίσουν έλευθερες τις κοπέλλες. Και, μόλις φύγουν αυτές, δώσε διαταγή να με θανατώσουν...

— Ένας ψίθυρος διαμαρτυρίας πέρασε ά-νάμεσα στις γραμμές τών ναυτών:

— Όχι! Όχι!...

— Ο Ρότζεβεν δάγκωσε νευρικά τό μου-στόάκι του. Ήταν έξω φρενών. Έρριχνε στο Νίλσεν ματιές γεμάτες όργή, αλλά και βουβή ίκσησία.

Στό τέλος, ή φωνή του άκούστηκε πάλι κοφτή:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια

Τό μυστήριο του Μπαρμπα Γιάν-νη τού Κανατά, άπασχόλησε και τόν αλχημίστη Δ. Χατζόπουλο (Μποξύ).

«Ποτέ δεν θά μάθουμε, γράφει κάπου, ποιός ήταν ο άνθρωπος αυτός, από που και ήθε, ποιά ήταν τό επώνυμό του και τί άπόγινε». Κι' έχει δίκιο.

Όστόσο, ο γραφικώτατος αυτός τύπος της παλιάς Αθήνας, άπα-σχόλησε τις εφημερίδες της πρω-τεύουσας και διασκέδασε τό λαό επί αρκετά χρόνια.

Τό περίφημο τραγούδι του τυπώ-θηκε και ένατυπώθηκε σε χιλιάδες αντιτύπων και γινόταν πάντα άναρ-παστο.

Έκτός αυτού όμως, έχουμε στα χέρια μας ένα εξαιρετικά σπάνιο φυλλάδιο, με τραγούδια τού ίδιου τού Μπαρμπα Γιάννη τού Κανατά, που ριχνει κάποιο φώς στο μυστήριο του.

Σας αντιγράφουμε τό εξώφυλλο τού φυλλαδίου:

«Τά δημόδη τραγούδια τού Μπαρμπα Γιάννη τού Κανατά και διάφορα άλλα έρωτικά, συλλεχθέντα και τυπωθέντα δι' έξόδων του. Έν Αθήναις, τυπογραφείον Ι. Σ. Ραζή, 1873».

Στόν πρόλογο της ποιητικής του συλλογής, ο Μπαρμπα-γιάννης πληροφορεί τό κοινόν, ότι τύπωσε τά τραγούδια του, γιατί τού τά ζητούσαν διάφοροι όμογενείς της Τουρ-κίας, της Γαλλίας και της Αγγλίας!...

Σας αντιγράφουμε ακόμα έδώ ένα μέρος τού προλόγου εξαιρετικά ενδιαφέρον και χαρακτηριστικό για την εποχή που έζησε ο Μπαρμπα Γιάννης:

«Πιστεύω, ότι δεν κατηγορούμαι, διότι τάς μόν εργασί-μους ήμέρας, τρέχω με ποταπή ενδυμασία, τάς δε έσο-τάς ενδύομαι ως άλλος Λόρδος. Έπαινούμαι μάλιστα διότι δεν κόβημι είς τά καφενεία, ούτε τρέχω είς τάς θύρας τών ύπουργών να ζητώ βοηθήματα, άν και από οικογένειαν σημαντικήν είμαι της Προύσης, άν και χάριν της έλευθερίας παραιτήσας πλούτη και δόξας, έτρεξα είς την άπελευ-θέρωσιν της άτυχούς Κρήτης, εξοδεύσας εκεί ούκ' όλίγα. Έπρωτίμηση δε να τρέχω με τόν γάϊδαρον, πωλών στάμνας και τρα-γούδων τούς ύμνους μου, παρά να γίνωμαι φόρτωμα της πτωχής Έλλάδος κλπ, κλπ.

»Ευθύθεσάτος ο δημόδης ποιητής ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ

Ο Κανατάς».

Στόν πρόλόγο του αυτόν, ο Μπαρμπαγιάννης μάς πληρο-φορεί, ότι προέχεται από ση-μαντική οικογένεια της Πρού-σης. Τό δεχνάει όμως στα τρα-γούδια του. Και να τί άναφέ-ρει σ' ένα τετράστιχό του:

Είμαι Πρώσος τήν πατρίδα, έχω τά μυαλά σωστά, και γνωρίζω στάς Αθήνας πώς κερδίζουν τά λεπτά.

Τί να πιστέψουμε από τά δύο;

Τί άλλο, παρά τό ότι ο άν-θρωπος αυτός ήταν «μυστή-ριος»;

Όπως φαίνεται άπ' τούς στίχους του, πολλά ήλικά της Αθήνας ήσαν ξετρελαμένα μαζί του και ιδιαίτερας κάποια Σοφία.

Η Σοφία αυτή ήγνε να πεθάνη άπ' τόν καυμό της όταν ο Μπαρμπα Γιάννης έκανε ένα ταξίδάκι στη Σύρα. Τόν συνά-δεψε κλαίγοντας ως τόν Πειραιά.

Και δεν πρέπει να μάς παρεξενεύη αυτό. Γιατί, όπως γρά-φουμε, ο Μπαρμπα Γιάννης ήταν ώραιος άντρας και μάλιστα τις Κυριακές και τις γιορτές, που γινόταν φιγούριν.

Στη Σύρα τόν άποθεώσανε τόν Κανατά. Μαζεύτηκαν στο λιμάνι όλοι οι Συριανοί, άρχισαν τά «ζήτω», ή μουσική έπαιζε τό τραγούδι του κι' άπ' τά παράθυρα οι κυρίες τόν έβρασαν με «πουλούδα» λουλούδια!...

Πιο κάτω, στο τραγούδι του αυτό, τό αφιερωμένο στη Σο-φία του, ο Μπαρμπα Γιάννης μάς υπενθυμίζει πάλι με τό ζή-τημα της καταγωγής του, γράφοντας:

Πώλει, πώλει, Μπαρμπα Γιάννη, νομπαράδες και στανιά, κι' έχε πάντα είς τού σου πώς γεννήθηκες στην Τουρκιά!...

Και στην Πάτρα και στο Μερολόγγι ταξίδεψε ο Μπαρμπα Γιάννης. Αυτήν όμως τη φορά, άναγκάστηκε ν' άφίση την Α-θήνα, για να ξεφύγη κάποια Γαρούφα, που τόν είχε ξετινάξει

Ο Μπαρμπα Γιάννης ο Κανατάς

Κι' ο Μπαρμπα Γιάννης ο Κανατάς, άπασχόλησε και τόν αλχημίστη Δ. Χατζόπουλο (Μποξύ).

«Ποτέ δεν θά μάθουμε, γράφει κάπου, ποιός ήταν ο άνθρωπος αυτός, από που και ήθε, ποιά ήταν τό επώνυμό του και τί άπόγινε». Κι' έχει δίκιο.

Όστόσο, ο γραφικώτατος αυτός τύπος της παλιάς Αθήνας, άπα-σχόλησε τις εφημερίδες της πρω-τεύουσας και διασκέδασε τό λαό επί αρκετά χρόνια.

Τό περίφημο τραγούδι του τυπώ-θηκε και ένατυπώθηκε σε χιλιάδες αντιτύπων και γινόταν πάντα άναρ-παστο.

Έκτός αυτού όμως, έχουμε στα χέρια μας ένα εξαιρετικά σπάνιο φυλλάδιο, με τραγούδια τού ίδιου τού Μπαρμπα Γιάννη τού Κανατά, που ριχνει κάποιο φώς στο μυστήριο του.

Σας αντιγράφουμε τό εξώφυλλο τού φυλλαδίου:

«Τά δημόδη τραγούδια τού Μπαρμπα Γιάννη τού Κανατά και διάφορα άλλα έρωτικά, συλλεχθέντα και τυπωθέντα δι' έξόδων του. Έν Αθήναις, τυπογραφείον Ι. Σ. Ραζή, 1873».

Στόν πρόλογο της ποιητικής του συλλογής, ο Μπαρμπα-γιάννης πληροφορεί τό κοινόν, ότι τύπωσε τά τραγούδια του, γιατί τού τά ζητούσαν διάφοροι όμογενείς της Τουρ-κίας, της Γαλλίας και της Αγγλίας!...

Σας αντιγράφουμε ακόμα έδώ ένα μέρος τού προλόγου εξαιρετικά ενδιαφέρον και χαρακτηριστικό για την εποχή που έζησε ο Μπαρμπα Γιάννης:

«Πιστεύω, ότι δεν κατηγορούμαι, διότι τάς μόν εργασί-μους ήμέρας, τρέχω με ποταπή ενδυμασία, τάς δε έσο-τάς ενδύομαι ως άλλος Λόρδος. Έπαινούμαι μάλιστα διότι δεν κόβημι είς τά καφενεία, ούτε τρέχω είς τάς θύρας τών ύπουργών να ζητώ βοηθήματα, άν και από οικογένειαν σημαντικήν είμαι της Προύσης, άν και χάριν της έλευθερίας παραιτήσας πλούτη και δόξας, έτρεξα είς την άπελευ-θέρωσιν της άτυχούς Κρήτης, εξοδεύσας εκεί ούκ' όλίγα. Έπρωτίμηση δε να τρέχω με τόν γάϊδαρον, πωλών στάμνας και τρα-γούδων τούς ύμνους μου, παρά να γίνωμαι φόρτωμα της πτωχής Έλλάδος κλπ, κλπ.

»Ευθύθεσάτος ο δημόδης ποιητής ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ

Ο Κανατάς».

Στόν πρόλόγο του αυτόν, ο Μπαρμπαγιάννης μάς πληρο-φορεί, ότι προέχεται από ση-μαντική οικογένεια της Πρού-σης. Τό δεχνάει όμως στα τρα-γούδια του. Και να τί άναφέ-ρει σ' ένα τετράστιχό του:

Είμαι Πρώσος τήν πατρίδα, έχω τά μυαλά σωστά, και γνωρίζω στάς Αθήνας πώς κερδίζουν τά λεπτά.

Τί να πιστέψουμε από τά δύο;

Τί άλλο, παρά τό ότι ο άν-θρωπος αυτός ήταν «μυστή-ριος»;

Όπως φαίνεται άπ' τούς στίχους του, πολλά ήλικά της Αθήνας ήσαν ξετρελαμένα μαζί του και ιδιαίτερας κάποια Σοφία.

Η Σοφία αυτή ήγνε να πεθάνη άπ' τόν καυμό της όταν ο Μπαρμπα Γιάννης έκανε ένα ταξίδάκι στη Σύρα. Τόν συνά-δεψε κλαίγοντας ως τόν Πειραιά.

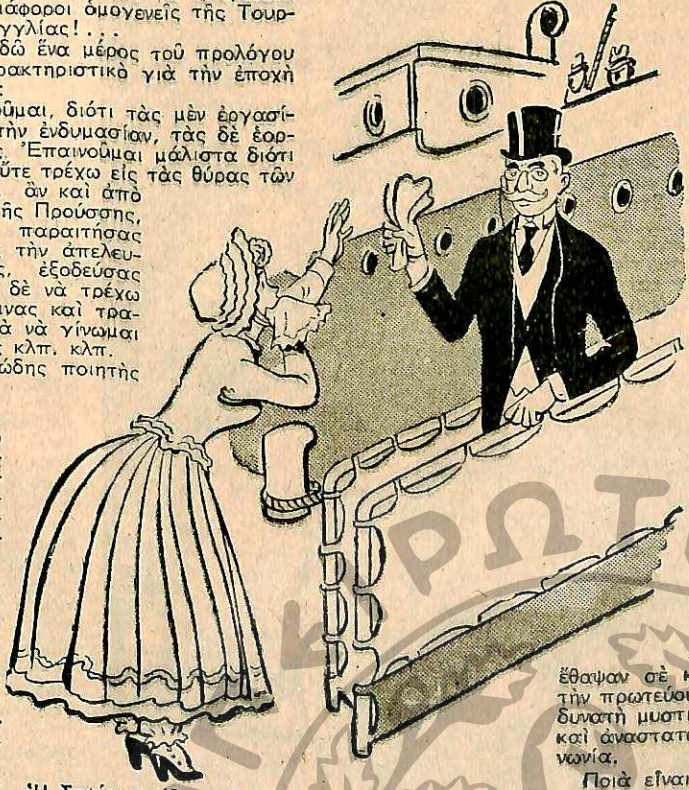
Και δεν πρέπει να μάς παρεξενεύη αυτό. Γιατί, όπως γρά-φουμε, ο Μπαρμπα Γιάννης ήταν ώραιος άντρας και μάλιστα τις Κυριακές και τις γιορτές, που γινόταν φιγούριν.

Στη Σύρα τόν άποθεώσανε τόν Κανατά. Μαζεύτηκαν στο λιμάνι όλοι οι Συριανοί, άρχισαν τά «ζήτω», ή μουσική έπαιζε τό τραγούδι του κι' άπ' τά παράθυρα οι κυρίες τόν έβρασαν με «πουλούδα» λουλούδια!...

Πιο κάτω, στο τραγούδι του αυτό, τό αφιερωμένο στη Σο-φία του, ο Μπαρμπα Γιάννης μάς υπενθυμίζει πάλι με τό ζή-τημα της καταγωγής του, γράφοντας:

Πώλει, πώλει, Μπαρμπα Γιάννη, νομπαράδες και στανιά, κι' έχε πάντα είς τού σου πώς γεννήθηκες στην Τουρκιά!...

Και στην Πάτρα και στο Μερολόγγι ταξίδεψε ο Μπαρμπα Γιάννης. Αυτήν όμως τη φορά, άναγκάστηκε ν' άφίση την Α-θήνα, για να ξεφύγη κάποια Γαρούφα, που τόν είχε ξετινάξει

κυριολεκτικά, με τά έξοδά της και τις άπαιτήσεις της.

Και να τί γράφει, έμμέτρως πάν-τοτε, στη Σοφία του, που ύπο-πτευόταν πώς πάει στην Πάτρα ν' άνταμώση κάποια Βενειά, θύμα τά-χα κι' αυτή τού Κανατά:

«Όχι, φίλη μου, στάς Πάτρας πήγα δια τό σχολό- τη θεόζουλη Γαρούφα μήπως και ξεφορτωθώ.

Τό γαϊδούρι με τις σάμνες μ' έφαγεν ή πονηρά, και ακόμα όσον είχα στο σεντούκι μου παρά!

Οι Πατρινοί, σκασιμένοι φαίνεται για γλέντι, τού έκαναν σπουδαία ύποδοχή:

Είς τάς χείρας των με παίρνουν, με σηκώνουν ύψηλά, να με ίδούν και αι κυρίες ποθούν είς τά χαμηλά!

Τόν πηγαίνουν σηκωτόν στο Καζίνο και τόν παρακαλούν να τραγουδήση τό τραγούδι του. Ο Μπαρμπα Γιάννης δεν τούς χάλασε χατήρι φυσικά. Και τότε έγινε, άνάστα ο Κύριος!... Πιστολιές, βεγγαλικά, ρουκέτες, έπευφημίες!...

Στούς στίχους του αυτούς, ο Μπαρμπαγιάννης άναφέρει άρ-κετά θύματα της γοητείας του: Την Μαρία, την Καλλιόπη που καθόταν κοντά στο Βαρβάκειο, μια μοδίστρα της όδου Έρμου, τη Μάρα και άλλες.

Στά 1879, ο Μπαρμπαγιάν-νης χάθηκε ξαφνικά άπ' την Αθήνα.

Μάταια τόν άναζητούσαν οι Αθηναίοι. Χάθηκε μαζί του και τό γαϊδούρι του και τά κανάτια του.

Τέσσερα χρόνια άργότερα, τό καλοκαίρι του 1883, ή «Ε-φημερίδος» τού Κορυνηά, έ-γραψε πώς ο Μπαρμπα Γιάν-νης, Βούλγαρος τής καταγωγής και τήν ψυχή, βρισκόταν στο Τάταρ Παταρτζίκ της Ανατο-λικής Ρωμυλίας κι' έξασκούσε τό επάγγελμα τού... συμβο-λαιογράφου!

Ο άείμνηστος Βελανίτης τό διαψεύδει αυτό και ύπο-στηρίζει πώς ο Μπαρμπαγιάν-νης κατέφυγε στη Σοφία, όπου έξακολούθησε να πουλάει κανά-τια.

Ο ποιητής Στέφανος Δά-φνης, τέλος, σ' ένα σημείωμά του, ύποστηρίζει, ότι ο Μπαρ-μπα Γιάννης ήταν Τουρκός ά-ξιοματικός κι' ότι είχε άπο-σταλή στην Έλλάδα ως κατά-σκοπος. Όταν τό άνακάλυψαν αυτό οι άρμόδιες άρχες, τόν έ-ξετέλεσαν μια νύχτα και τόν έθαψαν σε κάποιο χέροσσο χωράφι έξω άπ' την πρωτεύουσα. Η έκτέλεσις έγινε με κάθε δυνατή μυστικότητα, για να μη μόθη τίποτε και άνασταταθή ή μικρή τότε αθηναϊκή κοι-νωία.

Ποιά είναι ή αλήθεια για τόν παράδοξο και μυστηριώδη αυτόν τύπο; Κανένας δεν ξέρει... Βαθύ σκοτάδι σκέπασε τόν άνθρω-πο που διασκέδασε τούς Αθηναίους επί τό-που που διασκέδασε τούς αινουρίους δόξες

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Ο Φράντε Λιστ πού... έπαίξε άπαίσια!

Ο Φράντε Λιστ, στά τελευταία χρόνια του, έβιενε σ' ένα χωριό της βόρειας Γερμανίας. Μια χρονιά, ήλθε και νοίκιασε δίπλα στο δικό του σπίτι, ένα διαμέρισμα, ο Νορβηγός ζω-γράφος Ντρίοι, γιατί ήθελε ήσυχια και άνάπαυσι. Την άλλη μέρα όμως, πρωί-πρωί, άκούσε ήχος πιάνου. Νευριασμένος ο ζωγράφος, έτρεξε στο σπίτι τού Λιστ.

— Έσείς παίζετε πιάνο; ρώτησε, όταν είδε ένα γέρο ά-σπρημαλλή.

— Μάλιστα κύριε...

— Αυτό που κάνετε είναι πολύ ένδοξη!...

— Είναι πολύ λυπηρό, έκανε ο μεγάλος μουσικός, αλλά βλέπετε είναι ή δουλειά μου...

— Μ' άνησυχείτε πολύ, έκανε πάλι ο ζωγράφος, γιατί παί-ζετε πολύ άσχημα.

— Μά είμαι ο Φράντε Λιστ...

— Πώς; Ο Φράντε Λιστ;...

Την άλλη μέρα, ο ζωγράφος έβιενε άπ' τό χωριό.

Δυσκολευτήκαμε πολύ να εξασφαλίσουμε μια συνέντευξη με τη διάσημη στάρ και κολυμβήτρια Έστερ Ούιλλιαμς. Μας δέχτηκε, τέλος, ένα απόγευμα Σαββάτου, στον κήπο της νεόκτιστης βίλλας της, στο κέντρο του Μπέδερλν Χίλς, στο Χόλλνουντ, με την απαραίτητη κολυμβητική πισίνα και τον απέραντο κήπο της πλημμυρισμένου στα λουλούδια.

Ομορφη, γελαστή, με την εύχια ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της, η Έστερ, φορεί ένα πρωτότυπο «σώρ» που αφήνει ακάλυπτα δυο πλαστικά πόδια. Δίπλα μας σχεδόν, στον ίδιο μιας πολυχρωμης ομπρέλλας ήλιου, δυο αγοράκια που της μοιάζουν πολύ, παίζουν ξέγνοιαστα με ένα σωρό παιχνίδια.

— Είναι τα παιδιά μου, ο Μπέντζι και ο Κίμμου, μας λέει η Έστερ, με φανερό υπερφάνεια.

— Είναι πολύ όμορφα παιδιάκι, σαν τη μητέρα τους! της απαντούμε. Φανταζόμαστε ότι δεν πρόκειται να αποκτήσετε άλλα. Το επάγγελμα της στάρ...

— Απεναντίας! μας διακόπτει γελώντας. Τόσον εγώ, όσο και ο άντρας μου, θέλουμε πολλά παιδιά. Δεν πιστεύω, ότι εμποδίζουν την καριέρα μιας στάρ. Για το προσεχές φθινόπωρο, περιμένουμε ακόμη ένα παιδί... Παρακαλούμε τον Θεό να μας χαρίσει ένα κορίτσακι αυτή τη φορά!...

Της το εύχαστε ειλικρινά και έτοιμαζόμαστε για μια σειρά ερωτήσεων, αλλά πάλι μας προλαβαίνει η διάσημη «βεντέτα του νερού»:

— Θαυμάζω τον Ιταλικό κινηματογράφο, μας λέει με ειλικρίνεια, και τους αστέρες του. Έχω παρακολουθήσει όλα σχεδόν τα φιλμ που έχει στείλει η Ιταλία στην Αμερική. Το ένα είναι καλύτερο από το άλλο! Στα θέματά τους, στην ερμηνεία των ήθοποιών τους και στην τεχνική τους. Τώρα τελευταία παρακολούθησα το «Άννα» και γνώρισα την έξοχη ήθοποιό σας Σουλβάν Μάγκανο και τις δυο αδελφές της. Είναι τρεις πολύ όμορφες κοπέλλες!...

— Μα κι' εκείνες σας αγαπούν και σας θαυμάζουν!

— Η Έστερ γελάει ικανοποιημένη και σε μια στιγμή φεύγει για να μας φέρει φωτογραφίες της. Όταν ξαναγυρίζω, αρχίζουμε τις ερωτήσεις μας:

— Είσαθε πολλά χρόνια παντρεμένη, μίς Ούιλλιαμς;

— Έκλεισα τα έπτά... Με το δεύτερο άντρα μου, το Μπέν, γνωριστήκαμε τον Μάρτιο του 1945. Κεραυνοδόλος έρωτας και από

Πρωτά απ' όλα ΕΙΜΑΙ ΜΗΤΕΡΑ!

Μια πρόσφατη συνέντευξίς με την
Έστερ Ούιλλιαμς

«Η χαρά και η εύτυχια καθρεφτίζονται στο πρόσωπο της γοητευτικής «σειρήνας». Δεν θα θέλαμε να την λυπήσουμε. Η περιέργεια μας παρακινεί:

— Μας συγχωρείτε, αλλά τώρα τελευταία ο παγκόσμιος τύπος επιμένει να γράφει, ότι έσείς και ο σύζυγός σας από τη μια μεριά και ο συνάδελφός σας Φερνάντο Λάμας από την άλλη...

— Ξέρω, ξέρω, μας διακόπτει, φανερά στενοχωρημένη η Έστερ, έννοείτε τον δήθεν δεσμό μου με τον Λάμας... Πρόκειται για έντελώς ψεύτικη είδησεογραφία. Τίποτε απολύτως δεν με συνδέει με τον Λάμας. Έπειδή πρωταγωνιστήσαμε μαζί στο φιλμ «Επικίνδυνη όταν βρέχεται», όπου έχουμε πολλές

ερωτικές σκηνές μέσα στο νερό, βρέθηκαν αμέσως οι καλοθελητές που έσπευσαν να διαδώσουν, ότι ο Λάμας θα γίνει αιτία να χωρίσω από τον άντρα μου... Μα δεν είναι αλήθεια... Άγαπούσα, αγαπώ και θ' αγαπώ πάντα τον Μπέν. Τίποτα δεν είναι ικανό να κλονίσει την άναψη μου γι' αυτόν. Έχω πλήρη επίγνωση των καθηκόντων μου, που δεν θα τα προδώσω με τίποτα και για κανένα. Πρώτα-πρώτα είμαι μητέρα και κατόπιν γυναίκα και ήθοποιός. Πρώτα ο άντρας μου και τα παιδιά μου και κατόπιν η καριέρα μου. Αν έχω αισθήματα, τα έχω μόνο για τους προσφιλείς μου αυτούς. Είμαι βέβαιη, ότι μαζί με τον Μπέν, θα γιορτάσουμε και τους άργυρους μας γάμους!...

«Η στενοχώρια είναι έκδηλη στο πρόσωπο της γοητευτικής». Πρέπει να αλλάξουμε συζητήσι:

— Πόσες φορές έχετε διακριθεί στο κολυμβητικό πρωτάθλημα της Αμερικής;

— Τρεις φορές στην ελευθέρα κολύμβηση 100 μέτρων, τέσσερις φορές στην ελευθέρα 300 μέτρων και επί δύο έτη συνεχώς, το 1938 και το 1939, κέρδισα το πρωτάθλημα όλων των αμορτάσεων!

— Πολλοί θαυμαστά σας διερωτώνται πώς δεν επιχειρήσατε ποτέ να διαπλεύσετε κολυμβώντας την Μάγνη...

— Δεν είμαι κολυμβήτρια τέτοιων αποστάσεων. Έπειτα, δεν ζήλεψα μεγαλύτερη δόξα!

— Ασχολείται ο σύζυγός σας με τον κινηματογράφο;...

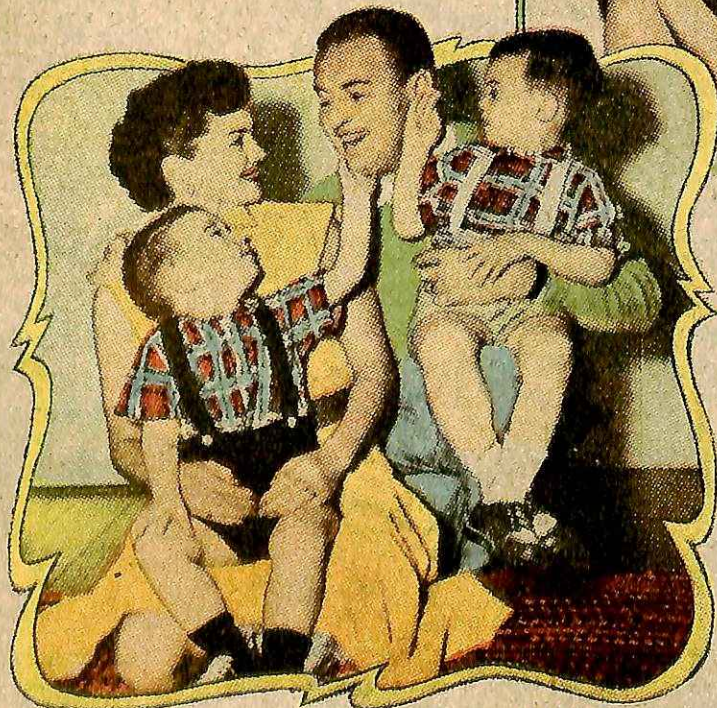
— Δεν έχει καιμιά ανάμειξη. Από πέρυσι, διευθύνει έναν ιδιωτικό ραδιοφωνικό σταθμό κι' ένα μεγάλο εργοστάσιο κατασκευής μαγιώ, του οποίου, φυσικά, είναι «μοντέλο». Έχουμε και διάφορες άλλες μικροεπιχειρήσεις!...

— Σας μένει καιρός για το σπίτι σας; Με την καλή θέληση, όλα γίνονται! Έγώ προσωπικά, μόνο με τις ταινίες μου απασχολούμαι. Μόλις τελειώσω τη δουλειά μου, γυρίζω αμέσως στα παιδιά μου. Οι φροντίδες τους είναι η καλύτερη διασκέδαση για μένα!

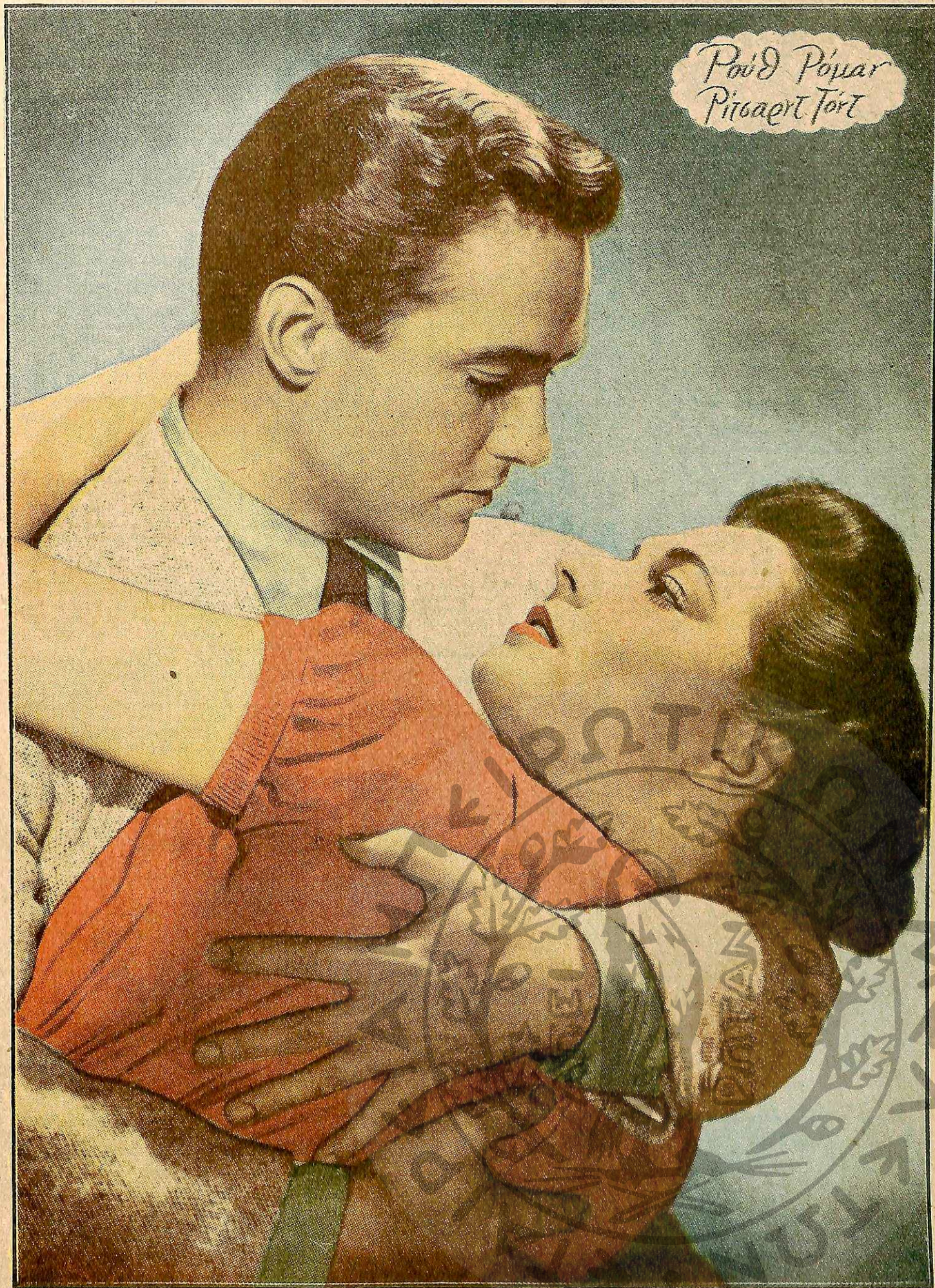
— Μια τελευταία ερώτηση, μίς Ούιλλιαμς. Τι γυρίζετε τώρα στα στούντιο;

— Τελείωσα δυο ταινίες, το «Γοργόνα άξιας εκατομμυρίων» και το «Επικίνδυνη όταν βρέχεται». Τώρα είναι στη μέση και το «Εύκολη στην αγάπη», με τον Βαν Τζόνσον, που είναι ένα ευχάριστο και πολύ θεαματικό φιλμ με θαλάσσια σκί. Λαμβάνουν μέρος 100 ωραιότερες ταινισκί. Θα τρεις, με επί κεφαλής έμένα στις πυραμίδες των σκί. Είναι κάτι το πολύ φαντασμαγορικό. Μόλις τελειώσω κι' αυτό, θ' αρχίσω την αδειά μου για τον προσεχή τοκετό μου. Αποχαιρετούμε την γοητευτική και φιλόξενη στάρ και της εύχόμαστε να φτάσει τα παιδιά της τουλάχιστον στα... έξη!...

— Όχι και τόσο πολλά! μας απαντάει γελώντας. Τέσσερα, όμως, τα θέλω κι' εγώ κι' ο άντρας μου!... ΓΚΙΟΥΖ ΤΟΝΤΙ

«Η Έστερ, ο άντρας της και τα δυο παιδιά τους, ο Μπέντζι και ο Κίμμου.

15

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΟΥ

Δέκτης και πομπός

«Αγαπημένη μου,

Σου γράφω σήμερα για να σου εκθέσω με τρόπο όσο γίνεται πιο πειστικό, μερικά πράγματα που φαίνεται, ότι τα αγνοείς, και που αποτελούν απαραίτητες προϋποθέσεις της κανονικής λειτουργίας ενός φυσιολογικού αίσθηματικού οργανισμού. Αυτά που θα σου πω, είναι σχετικά με τη δική μου ιστορία, που — το βλέπεις, ελπίζω, και μόνη σου — εξελίσσεται και προχωρεί με βήμα αυστηρά «σημειωτών»... Ξέρεις, ότι σ' αγαπώ. Σου τώδωσα να το καταλάβεις, και φάνηκε κάτι πιο πολύ από κοσμοκευμένη: Εύτυχισμένη! Μ' έκανες να πιστέψω, ότι, αν δεν ήσουν ακόμα κι' εσύ εντελώς ερωτευμένη μαζί μου, ή-σουν όμως στον όνειρμένο δρόμο που οδηγεί κατ' ευθείαν στον έρωτα... Αυτό μου φτέρωσε τις ελπίδες, και μου μισάνοιξε γοητευτικά την πόρτα της ευτυχίας. Τι μπορούσα να ελπίσω, ότι θ' ακολουθήσει φυσιολογικά: «Ότι θ' άνοιξε εντελώς μπροστά μου η πόρτα της ευτυχίας κι' ότι θάφευγε νικημένη στην αγκαλιά μου, που σε περιέμενε άνοιγμένη με απληστη δίψα... Άλλοιμονο! Δεν έγινε τίποτα τέτοιο... Αντίθετα, κάθε φορά που σε συναντώ, σε βλέπω πιο ψυχρή, πιο αλύγιστη... Κάθε στιγμή που περνάει, αντί να μ' ελάνθη πιο πολύ, μάς χωρίζει. Αντί ό' ερωτάς μου να λυών τον πάγο, φαίνεται σ'α να τον σκληραίνει πιο πολύ...

Γιατί; Δε μπορώ να το καταλάβω... Δεν μ' αγαπάς; Δεν θα μ' αγαπήσεις; Άλλω τότε, γιατί έρχεσαι μαζί μου; Τι ζητάς; Τι επιδιώκεις; Ποιος είναι ο σκοπός σου; Και, ακόμα κάτι άλλο: Πώς μπορείς σου; Από τί πάστα ψυχρή κι' άφλεκτη είναι κανονική η τριανταφυλλένια σου σάρκα; Αυτά που δονούν όλες τις ψυχές κι' όλα τα κορμιά των κοινών πλασμάτων της ζωής, αφήνουν έσένα άσυγκινητη; Είσαι διαφορετική από τους άλλους ανθρώπους;

Στα ερωτήματά μου αυτά, θάβελαι να-χα μιά απάντητη συγκεκριμένη εκ μέρους σου. Θάβελαι όμως και να μάθεις μερικές σκέψεις μου απάνω σ' όλα αυτά:

«Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο πλάσμενος να διήν στον έρωτα. Πρέπει απαραίτητα και να παθόν. Οι όρκοι, τα ερωτήματα, οι θερμές εκφράσεις της λατρείας, δεν είναι μονόλογοι! Είναι διάλογοι, και σαν διάλογοι, συνθέτουν το μεγάλο έργο της τρυφερότητας που παίζεται από το ντουέτο εκείνου κι' εκείνης, με τα φώτα χαμυλωμένα στη σκηνή του έρωτος... Στην περίπτωση σου, εσύ απαντείς γενική αναν-τροπή στα αίσθηματικά «εισθότα» της ζωής; Θες να μιλάω και ν' άκουες; να σε καί-δεω και να με διώχνεις; να ζητάω τα χεί-λια σου και να μου προσφέρεις το μέτω-πό σου... Ζητάς, δηλαδή, με μιά λέξη, να-

σαι μόνο δέκτης και να μαι μόνο πομπός...»
«Ε, αυτό δεν γίνεται, αγαπημένη μου! Δεν είναι φυσικό να γίνω. Είναι μοιραίο, ό' ερωτάς μου, παγωμένος από την ανε-ξήγητη συμπεριφορά σου, να ξεψυχήση ά-δοξα, να σβύση σ'α φλόγα που της έλειψε το οξυγόνο... Το θές; Η στάσι σου, αί-σθηματικά συγκρατημένη, με κάνει να πι-στεύω, ότι, αν δε θες να προχωρήσεις στην εξέλιξη του έρωτά μας, δε θές όμως και να τον πνίγεις... Και, κινδυνεύεις να τον πνίγεις με τη στάσι σου. Είμαι υποχρεω-μένος να σου υπογραμμίσω τον κίνδυνο...».

★

«Αγαπημένη μου,

Βρίσχω την ευκαιρία να εμπιστευτώ σήμερα στο χαρτί αυτά που δεν τολμώ να σου πω με το στόμα μου. Κάθε φορά που σε βλέπω, οι φράσεις της λατρείας φτά-νουν ως τα χείλια μου, όμως τις πνίγει ύστερα μιά βασανιστική συστολή. Και κάτι άλλο, που νομίζω, ότι θα το βρεις πιο φυσικό: Θέλω, φιλοδοξώ να με ξεχω-ρίσεις από όλες τις άλλες γυναίκες της ζωής. Δεν θέλω με κανέναν τρόπο να γίνω περιπτεία για σένα. Θέλω να μονιμοποιη-θώ στο πλευρό σου σαν εξαιρετική, σαν απόλυτη και παντοτεινή αγαπημένη...

Είναι κακό αυτό; Άσε τον έρωτά μας να κυλήσει φυσιολογικά. Μην εκδιώχνεις τις απότομες εξελίξεις, που με φοβίζουν και με κάνουν να κοκκινίζω από ντροπή... Δεν είναι δυνατό να μην πέσω στην αγ-καλιά σου, γιατί σ' αγαπώ, σε λατρεύω, είσαι ο μεγάλος διαλεχτός των όνειρών μου... Άσε όμως τη συγκρατημένη μου τρυφερότητα να σε βασανίσει με αμφιβο-λίες, άσπου να σου δώση — γιατί θα στη δώση κάποτε... — τη μεγάλη χα-ρά... Όλες οι γυναίκες που περνάνε από τη ζωή ενός άντρα — κι' αυτές, φυσικά, που περάσανε κι' από τη δική σου — ξε-ρουν να υποκύπτουν ύστερα από μερικές εντελώς τυπικές άνοιξεις, στις θερμές ά-παιτήσεις του έρωτα: εγώ φιλοδοξώ να φανώ στα μάτια σου άλλοιωτική... Θέ-λω να πρωτοτυπήσω, όχι από ιδιοτροπία, αλλά γιατί σ' αγαπώ, πιο πολύ από ό,τι θα μπορούσε ν' αγαπήσει οποιαδήποτε γυναίκα έναν άντρα... Σ' αγαπώ, και θέλω να με ξεχωρίσεις... Φιλοδοξία μου μεγάλη, είναι να με δής με μάτι που δεν έχεις δει καμιά γυναίκα ως τώρα. Φιλο-δοξώ ακόμα, δίπλα στην αγάπη σου, να φουντώσει, παρ'όλην, κι' ένα αίσθημα, που σπάνια εμπνέουν οι γυναίκες στους άντρες: Η έγνιψη...!

Δέξου αυτό που ίσως ονομάζεις σεμνο-τυφία, σαν ψυχική μου ανάγκη, και συνώ-ρεσε με που σου στερώ την ολοκληρωσι του έρωτά σου. Νομίζω όμως, ότι έτσι, παραστίνω τη ζωή του, για κέρδος και των δυο μας...».

★

«Πήρα το τόσο τρυφερά έγκαρδιο γράμ-μα σου, και σ' ένοιωσα απόλυτα. Μπήκα εντελώς στην κοριτοίστικη ψυχολογία σου κι' έβγαλα τα συμπεράσματά μου — τό-σο δικαία τιμητικά για σένα: Ναι, σε ξεχώρισα, σε εκτίμη, γονατίζω μπροστά στην κρυοτάλλινη σου ανώπτη!... Μου λείπει όμως τόσο!... Μου λείπει το «σ' αγαπώ!» από τα χείλια σου, κι' όχι μόνο στο χαρτί... Μου λείπει το αγ-κάλλισμά σου το αυθόρμητο τρυφερό, ή ερωτική σου ομολογία, σαν άσυγκρατητο παραλήρημα, το κλείσιμο των ματιών σου και το κατακλύσιμα ως βαθειά στο εξεί-σιο χώος της ολοκληρωμένης ερωτικής ευ-τυχίας!...

Ξέρω όμως, ότι ποτέ δεν θα τα κερδί-σω όλ' αυτά από σένα, αν δεν θελήσω να σε τοποθετήσω σε κάποιο βάθος πιο ψη-λό, όπου δεν τοποθετούνται συνήθως οι γυναίκες που περνάνε σαν περιπτείες ά-πλες και χωρίς συνέπεια από τη ζωή ενός άντρα...!

Γι' αυτό, σήμερα, σκύβω κοντά σου, και σου ψιθυρίζω προφάσι στ' αυτή: «Θέ-λεις να γίνης γυναίκα μου;...» Έλπί-ζω, ότι αυτή ή πρότασή μου θα σε πείση, ότι κάθε άλλο παρά για περιπτεία απλή και περαστική σε νοιώθω στη ζωή μου... Κι' ακόμα, θα σου δώση την ευκαιρία να κλείσεις — επί τέλους! — τα μάτια σου και να πέσεις, με όλες τις τιμές, που ό-φείλονται στην αξία σου!...».

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΝΤΑΝΥ ΡΟΜΠΙΝ

Από το κινηματογραφικό φεστιβάλ, που έλαβε χώραν, εσχάτως στις Κάννες, δεν έλειψε, φυσικά και το ερωτικό εί-δύλλιο. Ηρώες του ήταν η χαριτωμένη εσθονίδα της φωτογραφίας μας, η Ντά-νυ Ρόμπιν και ο πρωτότοκος γιός του Τσάρλι Τσάπλιν, Σίντνεϋ. Το είδύλλιο όμως, όπως γράφουν οι γαλλικές εφη-μερίδες, συνάντησε ένα ανυπόβλητο εμπόδιο, γιατί η όραία Ντάνυ είναι παντρεμένη και ο σύζυγός της δεν έν-νοεί να της δώση διαζύγιο!...

ΣΤΗΝ «ΠΡΕΜΙΕΡΑ» ΤΗΣ «ΣΑ-ΛΩΜΗ Σ»

Η Ρίτα Χαίηγουορθ, που φοδόναν από επιθέσεις έχθρών της, εμφανίστηκε στην πρεμιέρα του φιλμ της «Σαλώμη», συ-νοδευόμενη και από μιά... άστυνόμενα που την ακολουθούσε βήμα προς βήμα, φροντίζοντας άγρυπνα για την ασφάλειά της!...

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ

Ο ρόλος που έπαιξαν οι γυναίκες στη ζωή τους

Ο Άϊζενχάουερ είναι ο δέκατος στρατηγός, που ανέκρηυχη Πρόε-δρος των Ηνωμένων Πολιτειών. Οι περισσότεροι από τους προκατό-χους του, ήταν δικηγόροι, και μά-λιστα από τους πιο διακεκριμένους. Μερικοί όμως από τους άντρες, που εκυβέρνησαν την Αμερική στο πα-ρελθόν δεν είχαν πεί καν... σε σχολείο!

Ο Άντριου Τζόνσον π. χ., που διαδέχτηκε το 1865, τον Λίνκολν, ήταν ράφτης και δεν είχε μάθει να διαβάξη παρά μόνο μετά το γάμο του, με τη βοήθεια της γυναίκας του!

Ράφτης ήταν επίσης και ο Φίλ-μορ που μένει τα 19 χρόνια του δεν είχε πεί σε σχολείο και δεν εί-χε δν καν τον χάρτη της Αμερικής! Παντρεύθηκε δε μιά δασκάλα, την Άμπιγκέιλ Πάουερς, που τον έπει-σε να σπουδάσει και να γίνη κι' αύ-τός δάσκαλος. Μά ο Φίλμορ δεν έγκατέλειψε το παλαιό επάγγελμά του. Την ημέρα έδιδασκε στο scho-λείο και τη νύχτα έρραβε!...

Ο Πρόεδρος Τζάκσον, σ' όλη του τη ζωή, δεν είχε διαβάσει παρά ένα μόνο βιβλίο, τον «Εφημέριο του Ουέϊκφιλντ»!

Ο Πρόεδρος Ταϊλλορ, ήως του πολέμου εναντίον του Μεξικού, ψή-φισε για πρώτη φορά στη ζωή του σε ηλικία 62 χρόνων, το 1848, ό-ποτε και εξελέγη στο ανώτατο ά-δύωμα.

Ο πιο διανοούμενος από τους Αμερικανούς Προέδρους, ήταν ο Γούντροου Ουίλσον (1913—21), καθηγητής του Πανεπιστημίου του Πρίνστον.

★

Πρέπει, ωστόσο, να τονισθ, ότι οι γυναίκες έχουν παίξει σημαντικό ρόλο στη ζωή των Προέδρων. Ο Άϊζενχάουερ, άμέσως μετά την ά-νάληψη της εξουσίας, φωτογραφήθη-κε φιλώντας τη «Μάμυ» του. Ο Τσούμιν πάλι άποκαλεί τη σύζυγό του «το άφεντικό μου».

Τρεις Πρόεδροι, στις αρχές της αμερικανικής δημοκρατίας, ο Ουά-σιγκτον, ο Τζέφερσον και ο Μάντι-σον, παντρεύθηκαν χήρες. Τρεις άλ-λοι, ο Τάυλερ, ο Κλήβελαντ κι' ο Ουίλσον, παντρεύθηκαν στο διάστη-

Προσεχώς στο «θησαυρό»

Θ' αρχίση η δημοσίευση των ξε-καρδιστικών τύπων του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Δ. ΨΑΘΑ, με τον τίτλο:

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ό φαντασιόπληκτος

Πρόκειται για έναν φουκαρά, κα-κοφτιαγμένο και κακομούτσουνο άν-θρωπο, που ή φύση δεν του χάρι-σε τίποτ' άλλο, παρά μιά αγαλινω-τη καί... καλάρουσα φαντασία! Έτσι, σε κάθε στιγμή άτυχίας του, ή αντίδρα-ς ή κοχλάουσα φαν-τασία του, τον παίρνει στα φτερά της και τον οδηγεί σε καταπληκτι-κά κατορθώματα!...

Ο φαντασιόπληκτος αυτός τύ-πος, μοναδικός στη διαγραφή του, θα διασκεδάξη κάθε έδωμάδα, τους άναγνώστες μας με τις φανταστι-κές, αλλά και ξεκαρδιστικές περι-πέτειές του.

μα της προεδρίας τους. Ο Τάυλερ σε ηλικία 54 χρόνων, άφού απέ-κτησε έπτά υιούς από την πρώτη του γυναίκα, ξαναπαντρεύθηκε μ' ένα κορίτσι 20 ετών και απέκτησε άλλους έπτά υιούς! Ο Ουίλσον παντρεύθηκε επίσης για δεύτερη φο-ρά, και μάλιστα, μιά χήρα.

Ο Τζάκσον παντρεύθηκε δυο φο-ρές με την... ίδια γυναίκα, τη Ρα-νιήλ Ρόμπινς! Η Ρανιήλ είχε έν-καταλείψει τον πρώτο της σύζυγο και, όταν ο Τζάκσον την παντρεύ-θηκε, νόμιζε πως είχε πάρει το δια-ζύγιο. Μόνο δε μετά το γάμο της έμαθε, ότι δεν είχε ακόμα έκδοθ, το διαζύγιο: μολοντί ή Ρανιήλ είχε ύ-ποβάλει από καιρό το σχετικό αί-τησι. Έπομένως, ο γάμος ήταν ά-κυρος! Όταν τέλος το δικαστήριο έλευθέρωσε την Ρανιήλ από τον πρώ-το γάμο της, ο Τζάκσον την παν-τρεύθηκε για δεύτερα φορά!...

Έναντιόν δυας της Ρανιήλ, ο κό-σμος ψιθυρίζει πολλά. Μιά μέρα, λοιπόν, ο Τζάκσον, κουρασμένος πιά ν' άκούη γύρω του υπαινιγμούς για τη γυναίκα του, γέμισε δυο πι-στόλια και δήλωσε, ότι θα τα ά-δειασε εναντίον οποιουδήποτε που θα τολμούσε να προφέρει έστω και μιά προσβλητική λέξη για τη γυναίκα του. Τα πιστόλια του Τζάκσον «ά-δειασαν» πρηνι, δυο φορές! Την πρώτη τραυματίσθηκε ένας ά-θυρστόμος. Τη δεύτερη, ο άθυρο-πος που προσέβαλε τη Ρανιήλ, σκο-τώθηκε!

Ο Χαϊύς (1877—81) και ή γυ-ναίκα του, ήταν το μόνο ζευγάρι του Λευκού Οίκου, που άρνήθηκε να προσφέρει λίκερ στους καλεσμένους του. Γι' αυτό, ή γυναίκα του Χαϊύς έχει μείνει στην ιστορία με το πα-ρατσούκι «Λουκία Λεμονάδας», που της έκόλλησαν οι φίλοι των οίνο-πνευματωδών ποτών της εποχής έ-κείνης. Οι προσκαλεσμένοι της κυ-ρίας Χαϊύς δεν έπιναν παρά μόνο λεμονάδες και πορτοκαλάδες!

Λίγα γάμια νωρίτερα, όμως, ο Τζέφερσον είχε παρουσιάσει, μετά το τέλος της προεδρίας του, ένα λο-γαριασμό από 20.000 δολάρια, που είχαν φοδευτή για κρασί κατά τις δεξιώσεις του Λευκού Οίκου!

Ο Πρόεδρος Άνταμς έξ άλλου, άντιπαθούσε τους δημοσιογράφους. Τους μισούσε, μάλιστα, γιατί κάπο-τε ένας δημοσιογράφος είχε έπιτεθ, με ένα άρθρο του εναντίον του υιού του. Γι' αυτό δεν δεχόταν ποτέ να δώση συνέντευξη στους αντιπροσώ-πους του τύπου.

Βρήκε ωστόσο το μαστορά του στο πρόσωπο μιάς τομπος και όμο-πτικής γυναίκας της ρεπόρτερ Άννας Ρούαλ. Η Άννα κατάφερε να του πάρη μιά συνέντευξη με τον άκόλουθο πρωτοφανή τρόπο: «Ήξε-ρε, ότι ο Πρόεδρος συνήθιζε να κά-νι το υπάνιο του στο ποταμό Πο-τομάκ. Κρύφτηκε λοιπόν ανάμεσα στους θάμνους της όχθης κι' όταν ο Άνταμς γδύθηκε κι' έπεσε στο νερό με την περιβολή του Άδάμ, ή τρουμερή Άννα άπαξε τα ρούχα του και τον φοδούσε ότι θα έφευ-γε παίοντάς τα μαζί της, αν δεν άπαντούσε σε μιά σειρά ερωτήσεων που θά του έκανε!...

Ο Θεόδωρος Ρούζβελτ (1901—1909), ήταν μανιώδης θιασώτης της ελευθέρως πάλης και της πυγμα-χίας. Καλούσε στον Λευκό Οίκο τους καλύτερους παλαιστές και πυ-γμάχους και πάλεψε ή πυγμαχούσε μαζί τους! Το 1904 όμως, σ' ένα τέτοιο φιλικό μάτς πυγμαχίας, ο Ρούζβελτ δέχτηκε στο μάτι ένα τρο-μερό γτύπημα, που του κόστισε ά-κριδά: Έπαψε πιά να βλέπει από το μάτι αυτό!...

Γυναίκα έδικαιρα

ΔΙΕΘΝΗ

Η διεθνής κατάσταση βολή και ζαλισμένη. Κανένας τό τί γίνεται δεν το καταλαβαίνει. Ες την Κορέα οι αντίπαλοι άλληλοπολεμούνται. Μά κι' οι κοσυνομιλίες των επίσης... εύδοιναί. Οι Ρώσοι ρίχνουν κατ' αυτάς, όλίγον ει σιρόπι, και λέν πως συνεννόησι γυρεύουν στην Εύρώπη. «—Ω! γιές» οι Αμερικανοί, με προθυμία λέν.

Και δίχως να ταραζώνται, παράλληλα έτοιμάζονται, για πιθανό «άποκλεισμό» καινούργιο του Μπερλέν. Στην Ίνδοκίνα άποχωρούν οι κίτρινοι άπ' το Λάο. Στην Κέννα καιν και σφάουσιν γραμμή οι Μάο- (Μάο).

Τα ίδια και χειρότερα σ' όλα της γής τα μακρη. Κι' άειντε να βρης λογαριασμό κι' άειντε να βρης (την άκρη!)

ΑΝΟΔΟΣ

Σήμερα τό ένα, αύριο τό άλλο, κάνει κάθε είδος τό άλμα το μεγάλο. Τόνα τη Δευτέρα, τ' άλλο την Τετάρτη, την παληά τιμή του... σβύσει τη άπ' το χάρτη!

★

«Όλα ανεβαίνουν, όλα πάν' άπάνω, με του τιμαριθμού το άεροπλάνο. Κι' έτσι έπομένως, γεγονός είν' ότι τις τιμές θα φτάνουν μόνον οι... πιλότοι!

ΤΑ «ΣΟΡΤΣ»

Το ύπουργείον της Παιδείας τόχει πιά άποφασίσει, των μαθητών μας τώρα, λέει, τα «σόρτς» θά κα- (ταργήσιν).

Πού, συνήθως, τα κορίτσια εις χειμώνας και άνοι- (ξεις), πάντα στις γυμναστικές τους εφορούσαν «επιδεί- (ξεις)»

★

Κι' έτσι πλέον οι «άσκήσεις» οι πολύ χαριτωμένες, στο έξης σεμνοποιούνται και θά γίνονται ντυμένες. (Και θά δυσχερατίζοντε του ώραιον οι θαυμασταί).

Κι' όχι πιά όπως ως τώρα, πού, σαν είχαν «επιδείξεις» επηγάιναν στην ώρα, έδδομήντα κηδεμένες κι' όχτακόσιοι... θεαταί!

ΟΦΕΙΣ

Όσαν να μη μάς έφθαναν εις τας κλεινάς Αθήνας, οι κίνδυνοι άπ' τους πολλούς τους λυσσοσάμενους (κύνας).

εξαίφνης και άφνίδια, τώρα να εμφανίζονται άρχισάνε και... φίδια!

★

Ένας μανόβης άτυχής, άνύποπτα ό καυμένος, ενώ ν' άνοιξη πήγαινε φρούταν ένα καφάσι, είδ' έντρομος να έξέρχεται όφιας καλοθρεμένος, όστις εύθύς την χείρα του έσπευσε να δαγκάσθ!

★

Λοιπόν, το νού μας νάχουμε, κι' αυτό μην το γελάμε. Και όταν για τα φώλια μας εις το μανόβη πάμε, και πρίν των φρούτων προ παντός μάς άνοιχθ ή (κόφα, να λέμε πρώτα: «Έξελθε, κατηραμένη όφα!»)

Ο ΚΑΦΕΣ

Και έτσι, έπομένως, ηύξήθη τώρα κι' ο καφές όμας και «πεφρυγμένος». Και είναι τ' άποτέλεσμα—γι' αυτό μην άπορής— να γίνη ό «πολλά βαρύς» ακόμα πιο... βαρύς!

ΤΟΥΡΙΣΤΕΣ

Αθονο προμηνύεται των τουριστών το κύμα. Και οι τουρίστες, βέβαια, πολύ θά φέρουν χρήμα, στην ελληνίδα γή.

Γιατί εκείνους προ παντός, άφούκτως κι' όπωσθ— (ποτε

—και μη μου πής τίποτε— θά άφελήσθ ή γναστή άναπροσαρμογή!

★

Του ξένου του νομισματος συμφορική ή τραγία. Ό,τι για μάς είν' άκριβό, για κείνους θάνε τ' όμπα. Κι' όταν, λοιπόν, θά φεύγουν θά λένε όλοι άσάδα: —Βρε τί τόπος θεόφτημος, που είνε ή Έλλάδα! (Κι' όταν άκούσης να το λέν θά σουάχεται ζαλόδα).

ΠΑΝ ΠΑΠ.

Ο ΜΙΣΤΕΡ ΓΚΡΕΪΜΠΛ

ΠΡΟΣΩΠΑ

NINA: Χαριτωμένο νεαρό κορίτσι. Δακτυλογράφος. ΚΩΣΤΑΣ: Συμπάθητικό και σοφάρο παιδί. Συνάδελφος της στην Τράπεζα. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΔΡΟΜΑΖΗΣ: Πατέρας της Νίνας, αδύνατος παλαιός αριστοκρατικής οικογενείας. ΕΛΕΝΗ: Γυναίκα του «τό γένος Παπαχλέπα». «Υφος» Ελισάβετ της Α'. Ο ΜΙΣΤΕΡ ΓΚΡΕΪΜΠΛ: Θα τον γνωρίσουμε αργότερα...

ΣΚΗΝΗ 1

(Στο «πατάρι» κάποιου ζαχαροπλαστείου. Τα «πατάρια» των ζαχαροπλασטיών είναι σαν σκηνογραφίες της ζωής ειδικές για αισθηματικές σκηνές).

NINA (φτάνει έλαφρώς ιδρωμένη και λαχανιασμένη): Άργησα!

ΚΩΣΤΑΣ: Πολύ! Άρχισα ν' ανησυχώ!

NINA (κάθεται): Βλέπεις ή συζητήσι που είχαμε με τους δικούς μου, δεν ήταν και τόσο απλή.

ΚΩΣΤΑΣ (μ' αγωνία): Λοιπόν; Τό είπες;

NINA: Τό είπα.
ΚΩΣΤΑΣ: Κι' ή απάντησί τους ποιά ήταν;

NINA: Ένα μέγα «όχι» σαν εκείνο πουάμε στην Ιταλία!

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' έχεις όρεξη να κάνης πνεύμα;

NINA: Τί θέλεις να κάνω; Ν' αυτοκτονήσω;

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' αυτό ακόμη! Άμα οι γονείς σου δεν εγκρίνουν το γάμο μας, δύο λύσεις μένουν: Ή να παντρευτούμε χωρίς τη θέλησί τους ή ν' αυτοκτονήσουμε...

NINA: Καυμένη Κώστα! Και σέ νόμιζα έξυπνο! Δώσε μου σέ παρακαλώ, ένα τσιγάρο.

ΚΩΣΤΑΣ (νευρικά): Άπορώ μ' αυτή την παχυδερμική σου απάθεια αγαπητή μου!

NINA: «Ο έξυπνότερος άντρας είναι σέ μερικά ζητήματα πιο κουτός κι' από την πιο ήλιθια γυναίκα» λέει μια μεγάλη Άμερικανίδα συγγραφέας.

ΚΩΣΤΑΣ: Ποιά;

NINA: Έγώ!

ΚΩΣΤΑΣ: Έξακολουθώ να μη σέ καταλαβαίνω καθόλου. Πώς μπορείς νάχης κέφι γι' αστεία; Σου είπα. Δύο λύσεις υπάρχουν. Ή να κλεφτούμε ή να πεθάνουμε.

NINA: Υπάρχει και τρίτη. Να σ' εγκαταλείψω και ν' παντρευτώ το μίστερ Γκρέϊμπλ.

ΚΩΣΤΑΣ: Ποιος είν' αυτός ο μίστερ Γκρέϊμπλ;

NINA: Ένας Άμερικανός με μεγάλη θέσι στη «Μίσσιον». Κομψός, εύγενης και με πολλά λεφτά. Οι γονείς μου με τ'ά μεγάλα ονόματα και την άδεια τσέπη, θέλουν ν' αξιοποιήσουν το γενολογικό της δέντρο με την... «άμερικανική βοήθεια». Έτσι εγώ θα παντρευτώ το μίστερ Γκρέϊμπλ!

ΚΩΣΤΑΣ: Τρελλάθηκες;

NINA: Κάθε άλλο! Είμαι πάρα πολύ καλά!

ΚΩΣΤΑΣ: Θα πάω να βρω αυτή τόν κύριο... τόν μίστερ Γκρέϊμπλ και θα του σπάσω τ'ά μούτρα!

NINA: Αδύνατος.

ΚΩΣΤΑΣ: Γιατί;

NINA: Γιατί απλούστατα, ο μίστερ Γκρέϊμπλ είν' εσύ!

ΣΚΗΝΗ 2

(Στο σπίτι της Νίνας).

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ (συνεχίζει κουβέντα): Δεν μπορούσε, βέβαια, μια Δρομαζοπούλα ν' πάρη ένα φτωχό τραπεζιτικό υπαλληλάσκο!

ΕΛΕΝΗ: Και τί Δρομαζοπούλα! Από μητέρα τ'ό γένος Παπαχλέπα!

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ (με.. σεβασμό και υπερηφάνεια): Βεβαίως! Παπαχλέπα! NINA (μπαίνει): Τζιμυ! Ή μητέρα μου και ο πατέρας μου. Ο κ. Γκρέϊμπλ!

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ: Δρουάζης! Ή ίσως έχετε ακούσει και στην Αμερική για την οικογένειά μας!

ΕΛΕΝΗ: Κυρία Έλενη Δρουάζη τ'ό γένος Παπαχλέπα...

ΜΙΣΤΕΡ ΓΚΡΕΪΜΠΛ (δηλαδή ο Κώστας): Χαουαργιού; Χαουαργιού;

ΕΛΕΝΗ (στο Χαράλαμπο): Πώς μ' έκνευρίζε που αυτοί οι Άμερικάνοι δέ λένε ποτέ τους «χαίρω πολύ»!

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ: Ναί, αλλά έχουν δολάρια! Και μάλιστα πρὸς τριάντα χιλιάδες έκαστον!

NINA: Κάθισε. Τζιμυ!

ΜΙΣΤΕΡ ΓΚΡΕΪΜΠΛ: Θέλω γιού! (Κάθεται και βάζει τ'ά πόδια του απάνω στο τραπέζι κι' του σαλονιού σαν γνήσιος Άμερικανός).

ΕΛΕΝΗ (στον Χαράλαμπο): Φρίκη! (Στον Κώστα): Μιλάτε ελληνικά;

ΜΙΣΤΕΡ ΓΚΡΕΪΜΠΛ: Έγώ όμως ολίγος ελληνικά...

NINA: Είναι χαριτωμένος!

ΕΛΕΝΗ: Τό ελπίζω!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο σπίτι)

ΕΛΕΝΗ: Μίστερ Γκρέϊμπλ! Μας είστε λίαν συμπαθής. Καταλαβαίνετε;

ΜΙΣΤΕΡ ΓΚΡΕΪΜΠΛ (δηλαδή ο Κώστας): Έγκώ κατάλαβες Έσι αγαπάς έμένα!

ΕΛΕΝΗ: Ναί. Περίπου... Άλλο βάζετε τ'ά σκονισμένα παπούτσια σας απάνω στα τραπέζια μας! Φυσάτε τ'ά μύτη σας θορυβώδως! Και πετάτε τ'ά στάχτη του τσιγάρου σας όπου βοήτε.

ΜΙΣΤΕΡ ΓΚΡΕΪΜΠΛ: Ω, γιές! Έμένα έτσι άρέσει ν'ά ζω. Έγκώ θέλεις απλότης!

ΕΛΕΝΗ: Πόσο εισόδημα έχετε κ. Γκρέϊμπλ;

ΜΙΣΤΕΡ ΓΚΡΕΪΜΠΛ: Πενήντα ντόλλαρς τ'ό ένδομάντος. Στέλλω τριάντα ντόλλαρς πατέρα και μητέρα, υπόλοιπος είκοσι ντόλλαρς τ'ό έβδομάντος.

ΕΛΕΝΗ: Και πώς θα ζήσετε άμα παντρευτήτε;

ΜΙΣΤΕΡ ΓΚΡΕΪΜΠΛ: Θα ντουλεύη και τ'ό γκουσάκι μου Άλλο είκοσι ντόλλαρς τ'ό έβδομάντος. Και μετά από γκραφείο θα μαγκερεύη πρόκειρας... Έτσι λένε αυτό;... Προκειώς. Ντυό αυγά τηγκάνιτα ένα ντομάτο σαλάτος...

ΕΛΕΝΗ: Έ, τότε γιατί ν'ά παντρευτή έσάς κι' όχι ένα συνάδελφό της από την Τράπεζα;

ΚΩΣΤΑΣ (δηλαδή ο «μίστερ Γκρέϊμπλ»): Έ, αυτό λέω κι' εγώ που ν'ά με πάρη ο διάολος! (Χτυπάει τ'ό χέρι του στο τραπέζι): Με συγχωρείτε!... (Σηκώνεται): Κώστας Άντωνόπουλος τ'ής Τραπεζής Πίστωσης. Σας παίξαμε αυτό τ'ό παιχνίδι και... συκοφαντήσαμε ίσως και λίγο τούς Άμερικανούς αλλά θέλαμε ν'ά σας δείξουμε πώς υπάρχουν και φτωχοί Άμερικάνοι όπως υπάρχουν και πλούσιοι Έλληνες! Οπάρχουν και πλούσιοι ή αγάπη, μως στο γάμο τ'ό πάν είναι ή αγάπη, κυρία μου, τ'ό γένος Παπαχλέπα!

ΕΛΕΝΗ: Θα σκεφθώ αν θα σ'ά φιλήσω ακόμη και τ'ή στιγμή τών άρραβώνων!

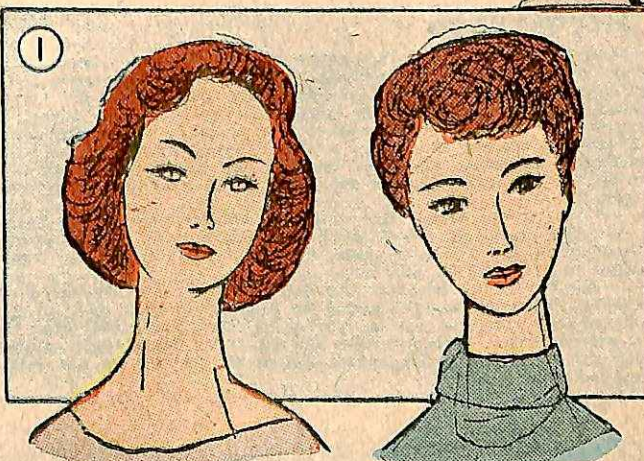
(Αυλαία)

ΕΠΙΛΟΝ

Ή σημασία των γιά τήν όμορφιά σας

Τ'ό χρώμα του φορέματός σας έχει πολύ μεγάλη σημασία γιά τήν όμορφιά σας. Ένας άτυχής χρωματισμός μπορεί ν'ά καταστρέψη τελείως τ'ή γοητεία σας, ενώ ένας άλλος πού ταιριάζει στα μαλλιά σας, στο χρώμα τ'ής επιδερμίδος σας κτλ. σας προσθέτει χάρι και κάνει τήν όμορφιά σας ν'ά κτι-

Τά χρώματα των φορεμάτων σας

Κοκκινομάλες. Άριστερά: μάτια γκρίζα, μπλέ ή πράσινα. Δεξιά: ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα σκούρα μάτια.

νοβολή. Άλλ' έκτός από τόν προσωπικό παράγοντα, πρέπει ν'ά λάβετε υπ' όψη σας κι' ένα άλλο στοιχείο: Τήν ώρα τ'ής ημέρας. Τό φυσικό περιβάλλον όπου θα κινηθήτε, έχει επίσης εξαιρετική σημασία και δεν είναι σωστό ν'ά διαφορήτε γι' αυτό. Τά φορέματα π. χ. πού σας πηγαίνουν τ'ό πρωί σας ταιριάζουν πολύ λιγώτερο τ'ό απόγευμα και σ'άς άσχημίζουν ίσως τ'ό βράδυ.

Άλλά πώς θα διαλέξετε τ'ά χρώματα πού ταιριάζουν στον τύπο σας; Νά μερικές συμβουλές πού θα σας καθοδηγήσουν στην έλεγχογ σας:

1. Άν έχετε κόκκινα μαλλιά.

Πρώτος τύπος: Μάτια γκρίζα, μπλέ ή πράσινα.

Πρωί: Μπλέ ζωηρό, γκρίζο σκούρο, πράσινο ζωηρό, μπλέ πρὸς τ'ό βιολετί. Απόγευμα: Μαύρο, μπλέ μαρέν, μπλέ σέντρ. Βράδυ: Λευκό, μαύρο, μπλέ, βιολετί.

Δεύτερος τύπος:

Μελαχρσινές. Άριστερά: επιδερμίδα και μάτια ανοιχτόχρωμα. Δεξιά: επιδερμίδα μάτ, μάτια μαύρα.

Άνοιχτόχρωμη επιδερμίδα σκούρα μάτια.

Πρωί: Χρώματα φονσέ ή φώδ όλα τ'ά πράσινα, σέντρ, μπλέ νουάρ. Απόγευμα: Μαύρο, μπλέ καρμπόν, λαδί, σκούρο πράσινο. Βράδυ: Λευκό, μαύρο, πράσινο, μπλέ ζωηρό, συκλαμέν, άμπρ.

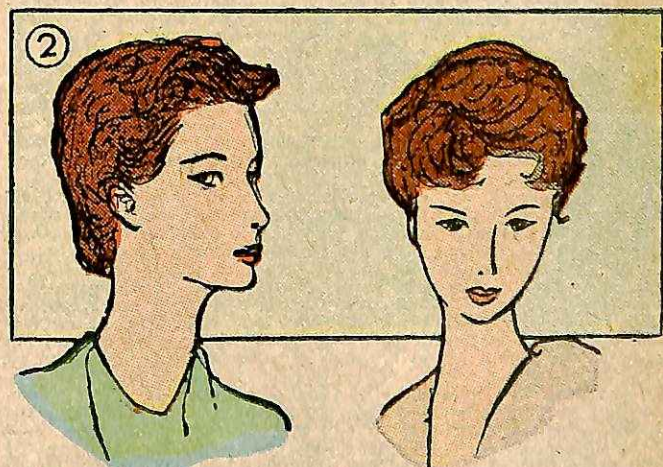
2. Άν είσαστε καστανή.

Πρώτος τύπος: Έπιδερμίδα και μάτια ανοιχτόχρωμα.

Πρωί: Όλοι οι τόνοι του γκριζού, γκρι βέρ, πράσινο πρὸς τ'ό μπλέ. Απόγευμα: Άνοιχτό μπλέ, λευκό, μαύρο, συκλαμέν. Βράδυ: Μπλέ μαρέν, χρώμα κέδρου, σκούρο πράσινο, μαύρο.

Δεύτερος τύπος: Σκούρα μάτια.

Πρωί: Ρουίγι, πράσινο μουντάρντ. Απόγευμα: Ρόζ, πράσινο ανοιχτό, μελί, μαύρο, λευκό. Βράδυ: Μπλέ μαρέν, μαύρο.

Καστανές. Άριστερά: επιδερμίδα και μάτια ανοιχτόχρωμα. Δεξιά: σκούρα μάτια.

3. Άν είσαστε ξανθεία.

Πρώτος τύπος: Έπιδερμίδα και μάτια ανοιχτόχρωμα, μαλλιά σκούρα (πρὸς τ'ό μπρούντζινο).

Πρωί: Γκρίζο ανοιχτό, όλες οι άποχρώσεις του μπλέ.

Απόγευμα: Μαύρο, μπλέ μαρέν, δαμασκήνι, άνοιχτό καφέ.

Βράδυ: Πολύ σκούρο μαύρο, παστέλ, μπλέ (στο χρώμα του σαπφείρου).

Δεύτερος τύπος: Μαλλιά πρὸς τ'ό χρυσαφί, μάτια σκούρα επιδερμίδα μάτ.

Πρωί: Όλοι οι τόνοι του πράσινου, με μερικά κόκκινα στολίσματα (τ'ά τελευταία δεν πηγαίνουν σέ όλες).

Απόγευμα: Μαύρο, μπλέ μαρέν, κόκκινο, μπρίκ. Βράδυ: Άνοιχτό κόκκινο, λευκό, ρόζ, άνοιχτό μπλέ βιολετί, «όρ πάλ».

4. Άν είσαστε μελαχρσινή.

Πρώτος τύπος: Έπιδερμίδα και μάτια έντοιχτόχρωμα.

Πρωί: Γκρίζο, μπλέ βέρ άνοιχτό ή σκούρο γκ: ένα. Απόγευμα: Μαύρο γκρενά φονσέ. Βράδυ: Μαύρο, μπλέ άνοιχτό, βιολετί, λευκό πρὸς τ'ό άσπρι.

Δεύτερος τύπος: Έπιδερμίδα μάτ, μάτια μαύρα. Πρωί: Σκούρες άποχρώσεις, κόκκινο, γκρίζο άνοιχτό, κοραλίν, κίτρινο και πράσινο ζωηρά. Απόγευμα: Βιολετί, μαύρο πού ν'ά ξανοίγη με λευκά και κυσμήματα. Βράδυ: Λευκό, χρυσαφί, κόκκινο συκλαμέν.

— Δεν είναι δουλειά αυτή, Θεοδωράκη! Έμιας πρέπει ν'ά μας κόωννε πολύ μικρό έπίδομα!...

Ἡρωϊσμοὶ στὴ Μεγαλόνησο

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

Ο Χέρμαν κάλεσε κατόπι και τους τρεις σε ανάκριση, χωριστά τον καθένα και με απόλυτη μυστικότητα, για να μη μαθευτεί από τους άλλους εργάτες η ενέργειά του. Το πρώτο που τους ρώτησε ήταν ποιά σχέση είχαν με τη μυστική υπηρεσία των Άγγλων, που δρούσε στο νησί. Οι άνθρωποι έμειναν κατάπληκτοι στην αρχή, μα ο Χέρμαν μίληκε άμεσως στην ουσία:

— Έσσύ, είτε στον Πάουλ Τέτε, άνθρες πολυ πρό του πολέμου σε μια αντιχιτλερική οργάνωση στη Βιέννη. Φυλακισμένος δύο φορές: Μία στά 1935 και άλλη μία στά 1937. Είναι αλήθεια ή όχι;

— Αλήθεια, αποκρίθηκε ο Τέτε. Τώρα όμως δουλεύω για το καλό της Γερμανίας...

— Αυτό θα το εξακριβώσουμε αργότερα! Προς το παρόν είσαι υπό κράτηση...

— Έπειτα κάλεσε το Γκιόργκ Κράμπα και του είπε:

— Στά 1941 εργάζομαι στο διπλιταγωγό μας «Έρρικα». Στάσεις όμως με δύο άλλους του πληρώματος, γιατί ο κυβερνήτης του κακομεταχειρίστηκε ένα Αμερικανό αεροπόρο, που πιάστηκε στη Ρόδο και τον μετέφερε στον Πειραιά. Αλήθεια ή όχι;

— Η αλήθεια είναι ότι στάσισα, γιατί ο κυβερνήτης κακομεταχειρίστηκε ένα κι όχι τον Αμερικανό. Αλλά σε αυτό απειδείχθη και γι' αυτό μου επετράπη σήμερα να εργάζομαι στο αεροδρόμιο...

— Αυτό θα το δούμε! Προς το παρόν είσαι και συ υπό κράτησιν...

Κάλεσε κατόπι το Σωτήρη Βαλασιδάκη και τον ρώτησε:

— Πού ήσουν τη νύχτα που έγινε ο βομβαρδισμός;

— Στο δωμάτιό μου! Αλλά προτού συνεχίσετε την ανάκριση, κύριε υπολοχαγέ, σας κάνω γνωστό ότι άνηκα στην υπηρεσία της Γκεστάπο. Αυτή μ' έστειλε εδώ για να παρακολουθώ τους εργάτες.

Ο Βάν Χέρμαν που το γνώριζε αυτό από πριν, δεν έδειξε καμιά έκπληξη. Αντίθετα τον χτύπησε βανάουσα και τον έβρισε, έπειδή δεν είχε κατορθώσει να προλάβει το... βομβαρδισμό!

— Δεν σας στείλαμε εδώ για να κοιμάσθε! του φώναξε στο τέλος. Στο διάστημα που ήσασταν εδώ, έπρεπε να έχετε τα μάτια σας ανοιχτά.

Την επομένη κιόλας το πρωί ο φοβερός λοχαγός μίληκε σ' ένα αεροπλάνο και μαζί με τους τρεις κρατούμενους, έφτασε στην Αθήνα. Έκει τους υπέβαλε σε καινούργια ανάκριση και προσπάθησε να τους αποσπάσει... όμολογίες! Κανείς όμως δεν είχε να πη απόλυτες τιποτά. Αυτός πάντως που δοκίμασε τα πιο απάνθρωπα μαρτύρια, ήταν ο Πάουλ Τέτε που απειδείχθη ότι ο προσπάπος του ήταν «Εθάρσιος! Αυτός ήταν αρκετό για να λειψή μια για πάντα από τη μέση. Έτσι, όταν ύστερα από μερικές μέρες τους πέρασαν από στρατοδικείο, η μακρυνή αυτή καταγωγή του ήταν το μόνο... ενοχοποιητικό στοιχείο που βρέθηκε εναντίον του. Παρ' όλα αυτά τον καταδικάσαν σε θάνατο μαζί με το Γκιόργκ Κράμπα. Ο Σωτήρης Βαλασιδάκης — ο πράκτορας τους — καταδικάστηκε σε είκοσι χρόνια καταναγκαστικά έργα, που έπρεπε να τα εκτίση σε στρατόπεδο της Γερμανίας.

Οι δύο πρώτοι τουφεκίστηκαν στις 13 Ιουλίου 1942, στη Λούτσα. Το Βαλασιδάκη τον πήραν για το στρατόπεδο. «Αλλ' όταν το τραίνο έφτασε στη Θεσσαλονίκη, κατώρθωσε να δραπέτευση μέσα από τα χέρια των φρουρών του. Ο προδότης αυτός κρύφτηκε προσωρινά σε κάποια γνωστή του οικογένεια κοντά στο Ντεπό κι ύστερα από λίγο ξαναγύρισε στην Αθήνα. Έδώ έκανε ότι μπορούσε για να νάρη σ' επαφή με καμμία συμμαχική οργάνωση. Αγνωστό δε πως, τα κατάφερε και γνωρίστηκε με δύο Άγγλους, απ' αυτούς που έμειναν στην Αττική μετά την αποχώρησι του έκτακτικού τους σώματος τον Απρίλιο του 1941. Ο Βαλασιδάκης τους υποσχέθηκε να τους φυγαδεύσει στη Μ. Ανατολή κι οι Βρετανοί τον πίστεψαν. Αντί όμως να κρατήσει την υπόσχεσή του, παρουσιάστηκε στην υπηρεσία του — στην οδό Παμίου 8 — και τους κατέδωσε στους Γερμανούς. Με την πράξη του αυτή νόμιζε πως είχε εξελισθεί!

Η Γκεστάπο όμως, αφού συνέλαβε τους δύο Άγγλους, έπιασε κι' αυτόν.

— Είσαί επικίνδυνος! του είπε ο Βάν Χέρμαν, που τον ανέκρινε για δεύτερη φορά. Γι' αυτό δεν πρόκειται να τη γλυτώσεις. Θα σε στείλω όπουδήποτε σε απόσπασμα...

Έτσι κι' έγινε. Ο προδότης εκτελέστηκε, φωνάζοντας πως είχε άδωκα και ζητωκραυγάζοντας υπέρ του Χίτλερ. Αλλά κανείς δεν τον άκουγε. Η Θεία Δίκη είχε επιτελέσει το έργο της...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΤΙΚΑ

Απαντήσεις επιστολών

Α μα λ ι α Χ α τ ζ η ν ι κ ό λ α, Κ α ν α δ α: Είμαι ευτυχής που σας δίνω χαρά στη μοναξιά σας. Νά μου γράφετε πιο συχνά και θα σας απαντώ ταχυδρομικώς. Λ ι λ α ν τ α, Α γ ν ω σ τ ο ν Χ. Χ., Γ ε ω ρ γ ι ο ν Φ ο ύ ρ κ α ν, Έ μ μ. Δ ρ ό σ σ ο ν, Γ ε ρ ά σ ι μ ο ν Β α σ ι λ ε ι α δ η ν, Α λ έ κ ο ν Χ ρ ο ν ό π ο υ λ ο ν, Λ ε ω ν ί δ α Τ ρ ι α ν τ η ν και Σ ε ρ. Ζ α ρ ω τ ι α δ η ν: Ευχαριστώ μ' όλη μου την ψυχή. Το βιβλίο μου πουλιέται σ' όλη την Ελλάδα. Ι ω ά ν ν η ν Ά ρ α β α ν ό ν, Έ ν τ α υ θ α: Περάστε από τα γραφεία μας ένα μεσημέρι. Ίσως μπορέσω και σας βοηθήσω. Χ α ρ α λ α μ π ο Σ α ρ α ν τ ι ν ό, Πολ υ γ ν ι τ ο ς, Μ υ τ ι λ η ν: Όλα θα γίνουν κατά την επιθυμία σας. Ευχαριστώ θερμά. Μ α λ μ ε ι ο Β ι β λ ι ο σ θ ή κ η, Κ α ν ι ά -Κ ρ ή τ η: Τα βιβλία τα έστειλα συστημένα και κρατώ τον αριθμό της αποδείξεως. Πάντως ρωτήστε το ταχυδρομείο σας, μήπως έχουν παραπέσει. Α π ό δ ω έ φ υ γ α ν. Ι. Π α υ λ ι δ η ν, Α λ γ υ π τ ο ν: Σας αποστέλλω δύο βιβλία. Σας απαντώ και ταχυδρομικώς. Για το ενδιαφέρον ευχαριστώ. Έ λ ε υ θ έ ρ ι ο ν Π α π α ζ α φ ε ι ρ η ν Ά λ ε ξ ά ν δ ρ ε ι α: Είναι περίεργο πως δεν κατορθώσαμε να έρθουμε σε συνεννόησι τώσον καιρό. Πάντως θα σας γράψω δίχως άλλο ή θα σας στείλω κάποιο φίλο μου να σας πη σχετικά με τον άδεφφ σας. Λ ί η ν Υ π ο μ ο η και συγγνώμη για την αργοπορία. Ι. Κ. Σ., μ α θ η τ ή, Μ α ρ κ ο π ο υ λ ο ν, Α τ τ ι κ ή: Ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια, μικρέ μου φίλε. Το βιβλίο μου στοιχίζει μόνο 25.000 και πουλιέται παντού. Για το άλλο ζήτημα, θα εξακριβώσω και θα σου πω. Πάντως νομίζω πως εσύ έχεις δικιο για τον Κ. Α σ π α σ ί α Δ. Μ α ζ α ρ ά κ η, Α ρ γ ο σ τ ό λ ι ο ν, Κ ε φ α λ λ η ν ί α ς: Θα προσπαθήσω να σας διευκολύνω. Μόλις κατορθώσω να βρω καμιά διεύθυνσι που ν' αξίζει τον κόπο, θα σας τη στείλω άμεσα. Ν ι κ ό λ α ο ν Θ ε ο δ ο ρ ο σ ό ν, Π ε ρ ι σ ί α: Προηγούμενο γράμμα σας δεν έλαβα ποτέ άλλοτε. Πάντως υπάρχει απόλυτη εμπιστοσύνη στο... ναυτικό και τας στέλνω τους «Κατασκοπούς», καθώς και τις φωτογραφίες που μου ζητάτε. Για το ενδιαφέρον ευχαριστώ. Ν ι κ ό λ α ο ν Δ ά ρ α, Π α γ κ ρ ά τ η: Η πιο πάνω απάντησι αφορά και σας. Λυπομαι για την αργοπορία, αλλά δεν φταίω εγώ. Σ ο φ ί α Α ν α σ τ α σ ί ο υ, Α μ μ ο χ ο σ τ ο ν, Κ ύ π ρ ο: Το γράμμα σας μου έδωσε βαθειά συγκίνησι. Σας απαντώ ταχυδρομικώς. Το Πέραμα είναι συνοικία του Πειραιώς. Για τον κ. Κουδουτσάκη και για όλα τ' άλλα, σας γράφω. Ευχαριστώ χίλιες φορές. Ι ω ά ν ν α Α ν τ ω ν ι ά δ ο υ, Έ ν τ α υ θ α: Περάστε από τα γραφεία μας ένα μεσημέρι. Α λ έ ξ, Σ π α ν δ ω ν η ν, Χ α λ κ ι δ ι κ ή ν: Οι «Κατασκοποι» κυκλοφόρησαν σε τόμο και πουλιούνται παντού. Στοιχίζουν 25.000. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Π α π α δ α τ ο ν, Κ α τ τ ο ρ ι ά και Ι. Λ ε ο ν ά ρ δ ο ν, Θ ε σ σ α λ ο ν ι κ ή: Και οι δύο ενδιαφέρεστε για το ίδιο ακριβώς ζήτημα. Η έκτεlesi του Ν. Α. έγινε από τους Γερμανούς κι' όχι από Έλληνες. Ίσως δεν γνωρίζετε ότι υπήρξε πράκτορας της Γκεστάπο. Η έκτεlesi του οφείλεται σε άλλους λόγους και όχι γιατί συνεργάστηκε με συμμαχική οργάνωσι. Σας τα γράφω αυτά απευθυνώς. Ρ. Φ ο υ ν τ ο υ κ η ν, Ν ι κ ό λ α ο ν Π α τ σ ο υ ρ δ η ν, Λ ε ω ν. Β ι ν τ ρ η λ α ν, Δ. Χ α σ π ή ν, Α ν α τ ό λ ι ο ν, Γ ρ η γ ο ρ ί ο ν Μ π ῆ ρ μ α ν, Ι. Α π ο σ τ ο λ α τ ο ν, Χ. Ί γ γ λ ε σ η ν, Ι. Φ ο ρ τ ο υ ν κ αί Γ ε ω ρ γ ι ο ν Λ έ ρ τ α ν, Σ. Τ. Γ. 904: Ευχαριστώ στο θαδικό σας γράμμα. Οι Έλληνες στρατιώτες αγαπούν τους ηρώισμούς, γιατί είναι και οι ίδιοι ήρωες. Κ ω ν. Α θ ρ α ν ό ζ η ν και Π α γ α ν ι ώ τ η Χ α ρ ο υ π ά κ η ν, Λ ε π τ ο κ ρ α ρ α: Ίσως πιά το καλοκαίρι. Προς το παρόν προσκλησι. Πάντως ευχαριστώ θερμά για την προσκλησι. Μ α ρ ί α Π α ν τ ε λ ό γ λ ο υ, Θ ε σ σ α λ ο ν ι κ ή: Δεν έχει σημασία. Ποιος ήταν ο δικός σας ρόλος; Εκτός αν αισθάνεσθε τύψεις, Μ ί κ υ Νο μ ι κ ό, Σ υ ρ ο ν: Νά το γράψετε του Ι. Δίου. Α σ φ α λ ώ ς θα σας απαντήσω, αφού είσαστε μακρινοί συγγενείς. Θ ε ο δ ω ρ ο ν Κ α ρ α κ α σ η ν, Έ ν τ α υ θ α: Ευχαριστώ. Π α ν ά γ ι ω τ η Τ σ ι λ τ ε λ η ν, Γ ε ω ρ γ ι ο ν Π α π α σ τ ε ρ γ ι ο ν, Δ η μ. Μ α υ ρ ι δ η ν, Α. Ι ω α ν ν ι δ η ν, Β α σ ί λ ε ι ο ν Ά ν τ ω ν ό π ο υ λ ο ν, Κ ω ν. Π ρ έ κ α ν, Α γ. Σ ι δ ε ρ ι δ η ν, Μ. Β α ν δ ὀ ρ ο ν, Κ. Σ α ρ α κ α τ σ ὀ ν, Ι ω ά ν ν η ν Π α υ λ ο π ο υ λ ο ν, Μ ι χ ἄ λ η και Ε υ ρ ῖ δ ι κ η Κ λ ο υ δ ὀ ὀ τ ο ν, Λ ο π ο υ λ ο ν, Μ ι χ ἄ λ η και Ε υ ρ ῖ δ ι κ η Κ λ ο υ δ ὀ ὀ τ ο ν: Α σ η μ ῖ ν α Δ ε λ α τ ὀ ρ τ α και Γ. Γ ρ η γ ο ρ ἄ κ η: Ε υ χ α ρ ι σ τ ὀ μ ε θ ε ρ μ ἰ ὶ γ ι α τ ῖς ἐκ θ ῆ λ ο σ ε ι ς σ υ μ π ῆ λ τ α σ τ ὀ π ε ρ ι ο δ ῖ κ ὀ μ ὀ ς. Η Ελλάδα ήταν είναι και θα είναι η χώρα της ελευθερίας. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Π α π ο υ τ σ ἄ ν η ν, Β ο λ ο: Η υπόθεσι σ' εσάς τακτοποιήθηκε. Έλαβε τον αριθμό 153(17)2)53. Ο υ ρ α ν ῖ τ σ α Δ ἄ λ λ α. Λ α ρ ι σ σ α: Δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Θα συνεχιστούν. Προς το παρόν δεν είναι δυνατόν ν' αυξηθούν οι σελίδες. Έ μ μ. Σ π α ν ό ν, Π ε λ α ν δ ι α ν: Όταν γυρίσετε στην Ελλάδα, περάστε από τα γραφεία μας. Το ιστορικό σας ενδιαφέρει. Για τις φωτογραφίες, ευχαριστώ. Ν. Κ ο υ γ ι ο υ μ τ ζ ὀ γ λ ο υ, Α ρ α μ α, σ τ ω ς. Α π' όσα μου γράφατε, τίποτα δεν λυπομαι. Απ' όσα πηράτε μέρος στην ανάτιναξί, πώς είνε δυνατόν.

Ι. Β. Ι.

Μαγιάτιμα γλέντια

Μπήκε, λοιπόν, ο Μάιος, Γλέντια και πανηγύρια. Και για τα πλουσιόπαιδα μα και για τα πατήρια

Μικρή ανάπαυλά χαράς
στής βιοπάλης της «σκληράς»
τη διαρκή τη μάχη.
Γλένται και ο φουκαράς.
γλεντάει κι' όποιος «τάχει»!

Γλέντι τρελλό κι' ομαδικό, τρικουβέρτα τιμιπούσια.
Και τα σαββατοκύριακα, αυτήν την εποχή
τρέχουμε για την έξοχή
κι' αναστενάζουμε τα τράμ κι' ασφουκτιούν τα μπούσια.

Κι' από την καθυστέρησι
—συνέβη δα και πέρυσι—
στο τέρμα φτάνουμε πολλοί με πηχυαία μούσια!

*

Μέσα σε ρόδων εύωδιες ανθίζουνε τα χρίλη
κι' επιθύνουν ελίκρινώς να γίνουν όλοι φίλοι
κι' ο μοναχός, ο γενικός ο πόθος ο άγνός τους
είναι το βράδυ αυτό γνωστούς να κάνουν τους άγνωστους.

Κι' ενώ γλεντάνε, προσπαθούν, χωρίς πολλές ρε-
(κλάμες,
να... ξεμυαλίσουν οι μὲν τῶν άλλωνών τις νύμφες!
Όποτε... «παρεξηγήσι»! Κι' άμέσως, παραξηγήμα
τό γλέντι συνεχίζεται εις τό «οικείο» τμήμα!

*

Ξεφάντωμα με πλαίσιο πολύνυχμα λουλούδια.
Ξεφώνητα χαρούμενα και γέλια και τραγούδια.
Μάιος! Ητοι εποχή κατάλληλη για τρελλές
άλλα για τρελλές, πρό παντός, που κάνουν οι κο-
(πέλλες.

Τις παρασύρει ή εύωδιά του ρόδου και του ίου
και μεταναστεύουν πάντα πρό του τέλους του Μαΐου.

Πού νάβρουν το «δυναμισμό»
ν' αντισταθούν στον περασμό.

Παίρνοντας θάρρος, ρίχνονται κι' αυτές, λοιπόν, έν
(τάχει

μες στην πρωτομαγιάτικη τῶν... «μάτερ» και αούτες
(τη μάχη

κι' ενώ με τους... «αντίπαλους» μιλούν στόμα με
(στόμα

σε γλώσσα χαρωπή,
οι παπαρούνες γίνονται πιο κόκκινες ακόμα
όπ' την πολλή τροπή!

Και κάποιες άλλες δυστυχές... γεροντοδοσιποιίδες
λιπόσαρκες, αδύνατες και ίσως σαν σαϊνίδες
«είναι σκληρές και άδικες ο κόσμος», συλλογίζονται
«και μερικές δροσίζονται κι' οι άλλες ταίριαζον-
(ταίρι»!

Μα τέτοιες ανισότητες τις έχει ή ζωή
Κι' είν' άλλο άνθος δροσερό κι' άλλο φύλλορροεί...

*

Κόσμος πολὺς μαζεύεται στά κοντινά προσότια
και τα όποια πάντοτε προσόντα έχουν τεράστια
γιατί τό παραδάκι σου δεν τό ξεκοκκαλίζει
σε ναύλα και... ανάμικτα σχεδόν έξασφαλίζει.
—έφ' όσον αποκλείονται ταρίφες και ταξάκια—
τ' άλλε-ρετιού με εξη-εφτά μόνο χιλιαρικάκια.
Έκει μονάχα θα χαρής τό λαϊκό τό γλέντι.

Πά! πώ! κακό και σωματας
κι' έκπληκτος γύρω σου κυττάε
να χάνη ό εφέντης τό σκυλί κι' ό σκύλος τόν άφέντη!
Γιατί, Σαββατοκύριακο μαζεύεται συνήθως
τό μέγα και άνόνημον πανηγυρίζον πλήθος.
Κι' ενώ ανθίζουν γύρω σου, τα πεύκα και τα... σκίνα,
τά τόσα, τ' άπερίγραπτα τά βάσανα σου έκείνα

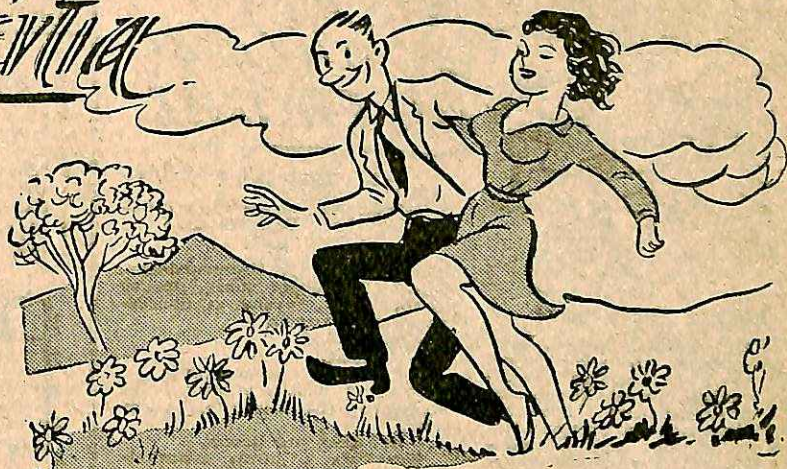
μέσα στό γλέντι όμαδικό, τρικουβέρτα τιμιπού
(σία

πάνε στόν πότο της καρδιάς
με δύο γουλίες ρετινά.

Και τάχα κατακόβονται! Μά ναί! Δεν θέλει ρώτημα.
Πλήν όμως—έχ! άλλοιμονο!—όσο βαθειά κι' άν
(πάνε

μες στο κρασί δεν πνίγονται, διότι τ' αφιλιάτιμα
ξέρουν και κολυμπάνε!

Και μέσα στο ξεφάντωμα, και μέσα στο μεράκι σου
φουντώνει τό άδασταχτό, τό χρόνιο σαόσκι σου

και σκέπτεσαι τη φτώχεια σου και τη μεγάλη κρίσι
που την φοβούνται, μάτια μου, ακόμα και οι Κροί-
(σοί!

Τά Ίδια, τα κουραστικά.
τά θλιβερά, τα πληκτικά:

Τα έσοδα, τα έξοδα, τα τρώιμα, τα νοίκια,
τά... διαμαρτυρόμενα στομάχια, τα ραδ-κία
και άλλα, κι' άλλα μπλόκια, και άλλα, ώπου...
(«άλα»!

άρχιζεις τό τραγούδι σου και... «στρώνεις την κε-
(φάλσι»!

*

Τό θέλει όπωσδήποτε
ό Μάιος ό μάγος

τό τρανταχτό τό γλέντι μας να μη σκίαση τίποτε.
να ξεχαστούνε δηλαδή Πλαστήρας και Παπάνας

γιατ' είναι κρίμα, φυσικά,
τό «ψώνιο» τ' αθεράπευτο ξανά να υας βαρέση

κι' έτσι για τα πολιτικά
...μαγιόζυλο να πέση!

*

Μάης, λοιπόν, θα πη χαρά
και «γεγονότα θλιβερά»

δεν πρέπει όπωσδήποτε να παρατηρηθούνε
τέτοιες μέρες οι άνθρωποι χορεύουν τραγουδούν
και ξενοιάσται στις έξοχές, γεμάτοι κέφι τρέουν,
και όλο τρών και πίνουνε — βεβαίως, εάν έχουν!
Μά κι' αν δεν έχουνε, συχνά—αυτό κοντά στο—
τό πιάτο πάντοτε κοντά, είναι το δίπλανο
που άνευ παρεξηγήσι και της φίλιας τό θαόρος,
άμέσως ελαφρώνεται απ' το μισό του βάρος
Γιατί μέσα στής φύσεως την άνθηρά ή-μία,
άνθιζει και εύδοκίμει συχνά κι' ή σελεμία...

*

Όλοι, λοιπόν, στην έξοχή,
αυτή τη φίνα εποχή.

“Ας τραγουδήσουμε μαζί του Μάη τον πριάντα
κι' ας χάση ή μάνα τό παιδί και τό παιδί τη μάνα!

Μικρό διάλειμμα χαράς
στής βιοπάλης της «σκληράς»
τη διαρκή τη μάχη.

Έμπρός λοιπόν κι' ο φουκαράς
έμπρός κι' αυτός που «τάχει»!

Έμπρός για γλέντι όμαδικό, τρικουβέρτα τιμιπού
(σία

κι' ας υπερδευτούν, αγαπιέ,
και μερικοί «υπαρξίσται»
με τα παχεία τα μούσια!

Μ' αυτές τις... τριχες προσπαθούν να πάρουν μιάν
(δέια

και νάβουν οι υπαρξίσται απ' την... άνυπαρξία!

*

Μάης! Πρασίτισε όλη ή γή,
και πρέπει μόνο μιά κραυγή
σήμερα ν' άντηχή:

—Έμπρός! Και ποδαρόδρομο, αν έχουμε άντονη
και... λίμπα να τα κόψουμε, παιδιά, στη, έξοχή!...

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Η γυναίκα είναι σκληρή από αδυναμία

Η γυναίκα είναι σκληρή; Η ερώτηση θα φανή παράξενη, γιατί όλοι συνηθίσαν να βλέπουμε και να εκθειάζουμε στη γυναίκα τη μεγάλη ευαισθησία και την τρυφερότητά της. Κι' η ίδια, άλλωστε, μιλάει ακατάπαυστα για τα λεπτά της αισθήματα και, για να επιβεβαιώσει τα λόγια της, κλαίει με το παραμικρό και λιποθυμεί σε κάθε κατάλληλη ευκαιρία.

Αλλά είναι πραγματικά τόσο τρυφερή και τόσο ευαίσθητη η γυναίκα, όσο νομίζουν όλοι;

Τα χρονικά όλων των θανατικών εκτελέσεων, που έγιναν σ' ανοιχτό χώρο, παρουσιάζουν τις γυναίκες στην πρώτη γραμμή μεταξύ των θεατών και πολυαριθμότερες από τους άντρες. Στα δραματικά έργα οι γυναίκες τρέχουν πρώτες και καλύτερες. Και σε κάθε μεγάλη δική αυτές πάλι κερδίζουν τις αισθήσεις των καουργοδικίων.

Οι άντρες εύχονται την σύλληψη και την τιμωρία ενός εχθρού της κοινωνίας, ενός ληστού, ενός εγκληματίου κλπ. Οι γυναίκες είναι ικανές να τον κομματιάσουν με τα χέρια τους! Υπάρχουν ανατριχιαστικές περιγραφές εγκλημάτων, που πολλοί άντρες τις παρέχουν: οι γυναίκες όμως δεν αφήνουν την παραμικρή λεπτομέρεια, μ' όλο που ξέρουν ότι και μόνο που θα τις θυμούνται θα τρέμουν κατόπιν επί εβδομάδες και μήνες!...

Η γυναίκα λοιπόν, αισθάνεται μια περίεργη Ξίζι στον πόνο. Ακόμη κι' η πιο καλόκαρδη βρίσκεται στο στοιχείο της, όταν βλέπει γύρω της τους άλλους να πονούν.

Αυτή τώρα ή Ξίζι, όταν συνδυάζεται με άγνη ψυχή και ανώτερα αισθήματα, δημιουργεί τη συμπόνια, που, στην ανώτερη μορφή της, οδηγεί στη θυσία. Η γυναίκα είναι πρόθυμη να θυσιάσει τις ανέσεις της, την ηρεμία της, ακόμη και τον ίδιο τον εαυτό της, για να κάμη τους άλλους να υποφέρουν λιγώτερο.

Όταν, όμως, λείπει η άγνοια και η ανωτερότητα των αισθημάτων, η γυναίκα αισθάνεται μια νοσηρή απόλαυση στον πόνο των άλλων. «Αυτή τη νοσηρή απόλαυση, γράφει η Τζίνα Λομπρόζο, θα την βρείτε στην πιο ευαίσθητη και τρυφερή νέα, που, ωστόσο, ευχαριστείται κάνοντας εκείνον που την α-

γαπάει να υποφέρει. Θα την βρείτε επίσης στη μέγαιρα που προσπαθεί να βασανίσει χωρίς λόγο τις υπηρέτριές της και που υπερφαναίνεται για τα έξυπνα τεχνάσματα που επινοεί, για να φτάσει στο σκοπό της, τεχνάσματα αποτρόπαια και σατανικά και που είναι κοινά τόσο στις γυναίκες των ανωτέρων κοινωνικών τάξεων, όσο και σ' εκείνες του λαού.

Θα δείτε επίσης την πλούσια να παρακινή σκοπίμως την φτωχή σε τρελλά έξοδα, που μόνο με τεράστιες θυσίες μπορεί ν' αντιμετωπίσει ή, αντίθετα, την πλουσία να ταπεινώνει τη φτωχή, επιδεικνύοντας τον πλούτο της, τη δύναμή της ή, πράγμα που είναι πολύ χειρότερο, δείχνοντάς της τη συμπόνια της.

Αλλά και τι να πη κανείς για την όμορφη; Το ότι ξεχωρίζει από την άσχημη δεν της αρέσει. Θέλει ακόμη να την κάμη να το καταλάβει και να υποφέρει για την άσχημία της. Και σ' αυτό το κεφάλαιο είναι αληθινά ανεξάντλητη σε σατανικές επινοήσεις.

Μήπως, άλλωστε, οι νέες δεν αισθάνονται ευχαρίστηση, γιατί με τα νειάτα και τη φρεσκάδα τους επισκιάζουν τις μεγαλύτερες τους; Οι καλές νοικοκυρές δεν χαίρονται, όταν μπορούν να ταπεινώσουν μια άλλη, που δεν είναι τέτοια;

Πραγματικά η σκληρότητα της γυναίκα είναι ανεξάντλητη. Ο Γάλλος συγγραφέας Προύστ μιλάει κάπου για μια μαγείρσα, που σερβίριζε έναν ολόκληρο μήνα στα αφεντικά της, σπαράγγια, για να κάμη κακό σε μια άλλη υπηρέτρια, που βρισκόταν κάτω από τις διαταγές της και που υπέφερε από το στομάχι της και δεν μπορούσε να τα δοκιμάσει!...

Από αυτό το σημείο ως τη ραφιναρισμένη σκληρότητα ή απόστασι δεν είναι μεγάλη.

Μερικοί σύγχρονοι ψυχολόγοι μας λένε ότι η σκληρότητα και η κακία στη γυναίκα προέρχονται όχι τόσο από τη ροπή της στο να κάμη τους άλλους να υποφέρουν, όσο κυρίως από την ικανότητα που έχει να προκαλέσει συγκινήσεις στους άλλους κι' από την ικανοποίηση, που αισθάνεται, χρησιμοποιώντας αυτό το κάθε άλλο παρά αξιολύστοτα ταλέντο της.

Η μοχθηρή γυναίκα αισθάνεται την ίδια ευχαρί-

στησι βλέποντας ότι η κακία της έφερε τα αποτελέσματά της, όσο και η καλή, όταν κατορθώνει με τις προσπάθειές της ν' ανακουφίσει έναν δυστυχισμένο και να γλυκάνει τον πόνο του.

Και στην μία και στην άλλη περίπτωση η γυναίκα πιστοποιεί στα ίδια της τα μάτια την ικανότητά της και τη δύναμή της.

Ας σημειώσουμε ότι η γυναίκα - θύμα ύψωνει με πείσμα το αναστήμα της και υποβάλλεται πρόθυμα στις μεγαλύτερες θυσίες, για να μην αφήσει την αντίπαλό της να καταλάβει πως υποφέρει από τη μοχθηρία της και για να της αφαιρέσει την ευχαρίστηση, που μπορεί να αισθανθεί απ' αυτό.

Την ίδια σκληρότητα δείχνει η γυναίκα και στον έρωτα.

Δεν υπάρχει γυναίκα που να μην αισθάνεται ευχαρίστηση κάνοντας τον αγαπημένο της να υποφέρει λίγο ή πολύ. Στην περίπτωση αυτή οι γυναίκες ισχυρίζονται πως φέρονται έτσι για να δοκιμάσουν την αγάπη του και να τον κρατήσουν περισσότερο κοντά τους.

Κι' όμως δεν πρόκειται γι' αυτό. Η γυναίκα έχει πάντα την πεποίθηση πως είναι ένα πολύτιμο απόκτημα για τον άντρα. Έρχονται, λοιπόν, στιγμές, δοσοληπτε καλή κι' αν είναι, που θυμώνει με τον εαυτό της, γιατί παρέχθηκε αυτό το πολύτιμο είναι της στον άντρα, που την αγαπάει κι' αισθάνεται τότε την ανάγκη να τον κάμη να υποφέρει, για να καταλάβει πόσο μεγάλο είναι το δώρο, που του πρόσφερε.

Σ' άλλες περιπτώσεις, η κακία είναι μια άμυνα. Η γυναίκα αισθάνεται την ανάγκη να φανή κακή για να προστατέψει τον εαυτό της από τον προαιώνιο εχθρό, που βλέπει στον άντρα. Το ότι αυτό το παιχνίδι μπορεί να την παρασύρει πολύ μακριά και να την κάμη πραγματικά σκληρή, είναι αυτόνοτο.

Αλλά και γενικότερα η γυναίκα κακία είναι μια έκδηλος αδυναμία. Οι γυναίκες με αδύνατο χαρακτήρα δείχνονται συνήθως πιο μοχθηρές από τις άλλες. Τα όπλα τους είναι τότε η κακογλωσσία, η συκοφαντία, η υποουλότητα.

Κατά βάθος, η γυναίκα φοβάται τον εαυτό της. Κι' ως θώρακα χρησιμοποιεί τότε τη σκληρότητά της.

«Η γυναίκα, λέει κάποιος συγγραφέας, είναι ένα μικρό θηρίο, που ο άντρας πρέπει να το δαμάσει. Αλλιμονό του αν δεν το κατορθώσει. Η γυναίκα υποτάσσεται πρόθυμα και καλόβολα στον άντρα που την εξουσιάζει, αλλά δεν του συγχωρεί την αποτυχία του. Μεταβάλλεται τότε σε τυραννο, που επιζητεί να τον τιμωρήσει, γιατί δεν κατόρθωσε να την κάμη σκλάβά του!»

ΒΑΙΛΟΤ ΝΟΕΡΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Η καλωσύνη...

Στο καφενείο διαμαρτύρεται ο πελάτης:

— Τι είναι αυτό; Λέει στο γκαρσόν. Ο καφές μου είναι μαυροζούμι! Χειρότερο καφέ, δεν έχω πιά στη ζωή μου.

— Τι λέτε, κύριε; Όλοι οι πελάτες μας είναι κατενθουσιασμένοι για τον καλό καφέ μας!

— Μπορεί να είναι καλός, απαντά ο πελάτης, η καλωσύνη του όμως φτάνει... μέτριοι αδυναμίας!

— Η Φιφή μπορεί να πη, ότι η τύχη της πέφτει από τον ουρανό!...

— Γιατί;

— Δεν το ξέρεις; Παντρεύεται έναν πλούσιο αεροπόρο!

— Η γυναίκα μου κι' εγώ ανοίξαμε ένα κοινό λογαριασμό στην Τράπεζα.

— Καλή ιδέα αυτή.

— Ασφαλώς. Το μόνο που έχω να κάμω εγώ, είναι να καταθέτω, και η γυναίκα μου ν' αποσύρει!...

Ο κυνηγός σημαδεύει το λαγό, τον πυροβολεί... και δεν τον χτυπάει!

Κι' ένας σύντροφός του του λέει χαιρέκακα:

— Δεν ξαναδοκιμάζεις; Φαίνεται πως δεν σ' άκουσε!...

Εκείνη: Απόψε όνειρεύτηκα πως μου αγόρασε τέσσερα ωράια φορέματα.

Εκείνος: Βλέπεις λοιπόν; Κι' ύστερα με λες τσιγκουνή!...

Μεταξύ κοριτσιών:

— Αυτός ο νέος έχει όλα τα προσόντα για να γίνει καλός συζυγός εκτός από ένα.

— Ποιό δηλαδή;

— Δεν θέλει να παντρευτεί!

Ο γιατρός: Έπι τρεις ημέρες, σ' ε κρατήσαμε στη ζωή μόνο με ούισκν και κονιάκ.

Ο μπερλές (μ' απελπισία): Κι' ζυουν αναισθητός, όλον αυτό τον καιρό! Τι κρίμα!...

Η νεόπαντρη δρμάει μέσα στην τραπεζαρία, για να ρωτήσει τον άντρα της:

— Τι πρέπει να κάνω τώρα, Γιάννη;... Το φαί καίγεται, να δ' Τσελεμεντές μου λέει να τ' αφίσω δέκα λεπτά ακόμα στη φωτιά!

Εκείνη: Καμένη Κώστα, το πρόσωπό σου είναι γεμάτο ξυραφιές! Ποιός γαίδαρος σε ξύρισε;

Εκείνος: Μονάχος μου ξυρίστηκα!

— Όλο το σπίτι είναι γεμάτο σκάνη, Γαρουφαλιά! Βάζω στοίχημα πως πάει μίγας, που δεν ξεσκονίστηκε τίποτα εδώ μέσα!...

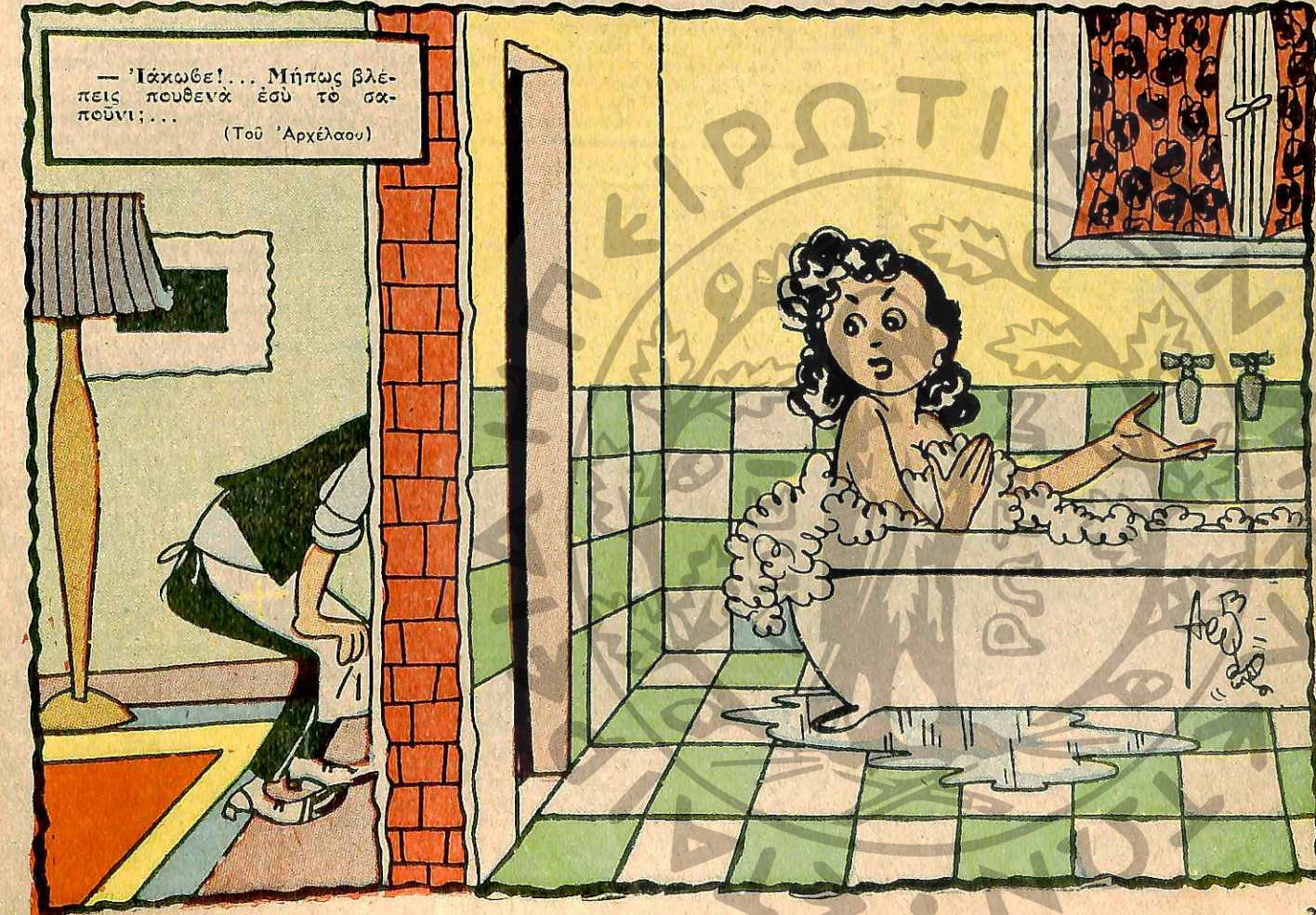
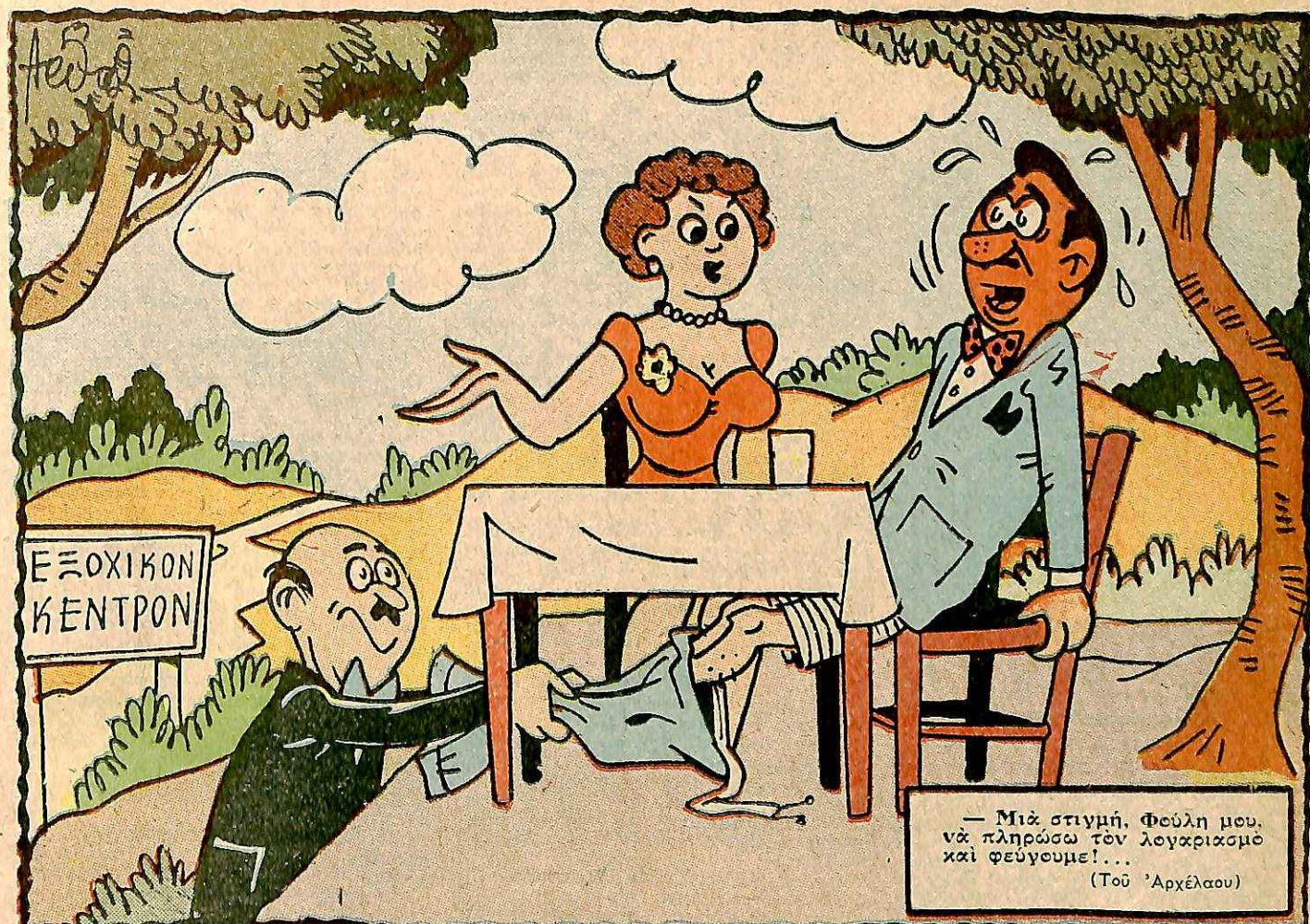
— Τότε δεν είναι δικό μου λάθος, κυρία, γιατί εγώ είμαι στο σπίτι σας μόνο δυο εβδομάδες!...

— Πόσες φορές καταδικάστηκες, κατηγορούμενε;

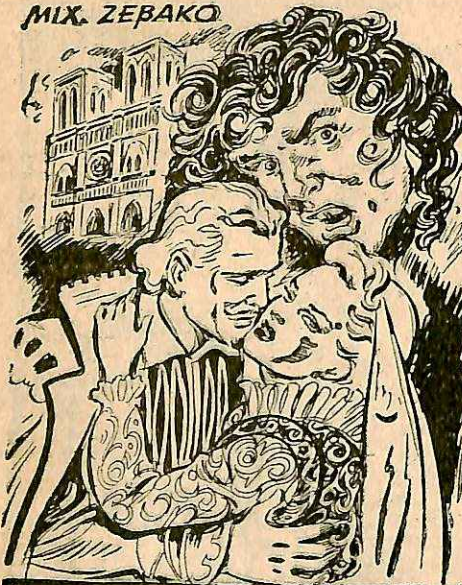
— Πέντε.

— Α, ώστε πρέπει να σου επιβάλουμε την ανώτερα των ποινών!...

— Καλά, και τι θα μείνη τότε, κύριε ποδέρ, για όταν ξαναδικαστώ;

ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΕΜΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ιωάννης συσκέπτεται με τους ανθρώπους του κι' αποφασίζουν διάφορα μέτρα για την προστασία του μεγάρου. Ο Μερσερό του υποδεικνύει να σκοτώσει τον Ταλαζάρ, αν τον εμφανισθεί και τον αφήνει να μαντέψει την άγαπη του νέου για τη Φλόρα. Ο δούκας είναι ανήσυχος για την εξασφάλιση του Μαλάτρου. Τον θεωρεί κίβλας για νεκρό. Ξαφνικά, ανοίγει η πόρτα και ο υπηρέτης του υποκλίνεται μπροστά του.

Εκείνη τη στιγμή άκουσθηκε μια σαρκαστική φωνή, που ο ήχος της δεν του ήταν άγνωστος. — «Οχι, αθέμιτα!...» Ο Πασσαδάβος χάρισε σ' αυτό τον άθλιο τη ζωή του. — Ο Πασσαδάβος! φώναξε ο Ιωάννης ο Ατρόμητος, που τινάχτηκε αμέσως όρθιος.

Το ύφος του έδειχνε κατάπληξη και τ-σας τρόμο.

Ο Πασσαδάβος έκανε ένα βήμα προς το μέρος του και συνέχισε με τον ίδιο σαρκαστικό τόνο:

— Σας είχα υποσχεθεί, ότι θα έρχόμουν να σας επισκεφθώ. Όπως βλέπετε, πήρα την υπόσχεσή μου...

Τα μάτια του δούκα της Βουργουνδίας είχαν γυρλώσει κι' είχαν σπληνώθει πάνω στον Πασσαδάβον, που το ύφος και η στάση του έδειχναν το θόρος και την ήρεμη απόφασιστικότητά του.

Η τόλμη αυτού του ανθρώπου τον κατέπλησσε και του αφαίρουσε τη δύναμη να σκεφθεί.

Ο Πασσαδάβος ξαναείπε έπειτα από μερικές στιγμές:

— Σας είχα υποσχεθεί, ότι θα έρχόμουν εδώ για να σας ξαναδώ μέσα στο σπίτι σας, ότι ο άνθρωπος που όνειρευεται να γίνει διάδοχος του Καρλομάγνου, δεν είναι παρά ένας κοινός κληστής. Σας το ξαναλέω, λοιπόν, κι' έτσι δεν θα μπορούσατε να ισχυρισθείτε, ότι δεν πήρα τις υποσχέσεις που δίνω!... Και τώρα, αν τολμάτε, ευγενέστατε δούκα, καλέστε τους αυλικούς σας και τους φρουρούς, που βρίσκονται πίσω απ' αυτή την πόρτα. (Και, λέγοντας αυτά, έφερε το χέρι του στη λαβή του εγχειριδίου του). Προτού δ' παραμικρός ήχος βγή από το στόμα σας, προτού οι υπηρέτες σας προφτάσουν να διασκελίσουν το κατάφλοι αυτής της πόρτας, θα σας ξαπλώσω νεκρό μπροστά στα πόδια μου!...

Ο Ιωάννης ο Ατρόμητος κατάλαβε πως αυτή τη φορά καιμιά δύναμη δεν θα μπορούσε να εμποδίσει αυτόν τον άνθρωπο να πραγματοποιήσει την απειλή του. 'Αλλ' είναι απαραίτητο να περιγυρουμε το δωμάτιο όπου διαδραματιζόταν αυτή η σκηνή.

Αυτό το δωμάτιο ήταν πολύ μεγάλο και είχε τρία ανοίγματα: δύο πόρτες κι' ένα παράθυρο.

Προς τα δεξιά βρισκόταν μια μικρή πόρτα. 'Αριστερά απ' αυτήν, το τζάκι. Πίσω από το γραφείο του δούκα, μια άλλη πόρτα. Η πρώτη απ' αυτές τις πόρτες οδηγούσε στα ιδιαίτερα διαμερίσματα του δούκα. Από εκεί είχε μπη ο Πασσαδάβος. Η άλλη, η μεγάλη, έδινε σ' έναν προθάλαμο, όπου στέκονταν συνήθως μερικοί υπηρέτες και δύο φρουροί, με τις μακρές λόγχες τους στο χέρι.

Από τη μικρή πόρτα είχε μπη πρώτος ο Μαλάτρο και πίσω του ο Πασσαδάβος. Έπειτα από μια στιγμή, εμφανίστηκαν ο Ταλαζάρ, ο Ρομπέν Ναρκουά και ο Μπρανκαγιόν.

Ο Μπρανκαγιόν είχε τρέξει στη μικρή πόρτα κι' αφού πράχθηκε αθρόυδα το σύρτη, στήριξε τους φαρδειούς ώμους του πάνω στο ξύλο.

Ο Ρομπέν Ναρκουά πέρασε πίσω από το δούκα, τράβηξε το σύρτη της μεγάλης πόρτας, την έκλεισε με το κλειδί κι' έπειτα σπληνώθηκε πάνω σ' αυτήν όπως είχε κάμει κι' ο σύντροφός του στην άλλη.

Ο Μαλάτρο είχε λόγους να φαντάζεται πως η αποστολή του τελείωσε και πως ήταν ελεύθερος. Διευθύνθηκε, λοιπόν, με ήρεμο βήμα, σαν άνθρωπος που έχει ήσυχη τη συνείδησή του, ότι έκανε το καθήκον του, προς τη μεγάλη πόρτα.

'Αλλ' ο Ρομπέν Ναρκουά δεν έδειξε καιμιά διάθεση να τον αφήσει να περάσει. — «Αν κάμεις ένα ακόμη βήμα, θα σε ξεκοιλιάσω!» του είπε.

— Έξεπλήρωσα την υπόσχεσή μου, διαμαρτυρήθηκε ο Μαλάτρο. Είμαι, λοιπόν, ελεύθερος!

'Αλλ' ο Ναρκουά δεν έδωσε προσοχή στη διαμαρτυρία του.

— Είσαι ελεύθερος να κυττάξεις και να άκουσ, του απάντησε. 'Αλλά το καλό που σου θέλω, τσιμουδιά!... Και μὴν σου περάσει από το μυαλό η ιδέα να κάμεις καιμιά ύποπτη κίνηση, γιατί είσαι χαμένος!...

Ο Μαλάτρο κατάλαβε πως ήταν περιττό να επιμείνει. Και σπληνώθηκε στον τοίχο, τρέμοντας από το κεφάλι ως τα πόδια. Φαίνεται, ωστόσο, ότι ξαναβρήκε πολύ

Το Λακριντι του Θρασυβούλα

Απόλεια

Μπορεί, ρε βάσανο, μπορεί, να μ' έχης χρόνια τσιτσιρί — και να μ' πιλατείνης! Μπορεί να μ' έχης ξεροινή — και κάθε μέρα στο... ταψί. Φροσί, να μ' χορεύεις!

*

Όμως έγω, πούμαι παιδί, από γενιά κι' από τσαοδι και με καρδιά μαγκιόρα, νοιώθω καμώ στα σωθικά, πού θα σε χάσω ξαφνικά και τζάμπα κάποιαν ώρα!...

*

Τού χωρισμού σου τη στιγμή μέρες τη σκέφτομαι γραμμή και μ' έχει αεικέλσει

αυτό το πράμα, τε... (και) και ψυχικά και υλικά πολύ θα μού κοστίσω!

*

Μὴν τὸ θαρρὲς ὑπερ- (βόλη, πὼς θὰ σὲ χάσω, τὸ πολὺ, μέχρι τὸν ἄλλο μῆνα! Ναι, θὰ σὲ χάσω, δὲν μπορῶ, γιατί ξανά κινλοφορεῖ δ... μπόγιας στήν 'Α- (θηνά) Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

γρήγορα την ψυχραιμία του, γιατί σε λίγο μετακινήθηκε από τη θέση του κι' ενώ βρισκόταν πρὶν πρὸς τα δεξιά του Ναρκουά, πέρασε πρὸς τα αριστερά. Ήταν τώρα πολύ κοντά στο τζάκι.

Ο Ναρκουά δεν έδωσε σημασία σ' αυτή την μετακίνηση.

Ο δούκας είχε γυρισμένη την πλάτη του στὸν Ρομπέν Ναρκουά. 'Αναμέσά τους βρισκόταν η πολυθρόνα που ο δούκας, στη βία του να σηκωθεί, είχε αναποδογυρίσει. Σε μερικά βήματα μπροστά του, ήταν το μεγάλο δρύινο τραπέζι. Πρὸς τα αριστερά στεκόταν ο Μαλάτρο, στη νέα του θέση.

Ο Πασσαδάβος βρισκόταν πρὸς τα δεξιά του δούκα. Ο Ταλαζάρ είχε σταθεί ανάμεσα στὸν Πασσαδάβον και στὸ τραπέζι.

Ο δούκας είδε με μια γρήγορη ματιά τα πάντα και τα αποτύπωσε μέσα στο μυαλό του.

Αυτή η ματιά του έδωσε θάρρος. Δεν είχε χαθεί κάθε ελπίδα!...

Το γεγονός είναι, ότι άλλαξε αμέσως στάση. Έρριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα στὸν Πασσαδάβον και με την άκρη τὸν χειλιῶν του, του είπε:

— Χτές με κρατούσατε στην εξουσία σας κι' όμως δεν τολμήσατε να με σκοτώσετε! Δεν θα τολμήσετε ούτε και σήμερα!...

Έκανε δυο βήματα πρὸς το τραπέζι, όπου βρισκόταν ένα μικρό σφουάκι κι' ένα μεταλλικό κουδούνι.

Προχωρούσε αργά και ήρεμα. Θάλεγε πὼς τους προκαλούσε και πὼς ήθελε να τους δώσει τὸν καιρό να μπερέσουν να επέμβουν, γιὰ να τὸν εμποδίσουν. Ήταν φανερό πὼς δεν τὸς φοβόταν τώρα η πὼς προτιμούσε να πεθάνει, παρά να υποκύψει στην απειλή τους.

Και τότε έγινε κάτι που έκανε έντυψο στὸν Πασσαδάβον.

Ο Ταλαζάρ, που βρισκόταν κοντά στὸ τραπέζι, άπλωσε το χέρι του γιὰ να εμποδίσει το δούκα να πιάσει τὸ σφουάκι.

Τὸ φυσικώτερο ήταν να επιμείνει ο δούκας. 'Αλλά, μόλις είδε τὸν Ταλαζάρ ν' άπλώνει το χέρι πρὸς τὸ μέρος του, έκανε ένα τεραστίο άλμα πρὸς τὰ πλάγια και βρέθηκε κοντά στὸν Μαλάτρο.

Είχε φοβηθεί, λοιπόν, τόσο πολὺ; Ή μήπως τὸ ὅτι βρέθηκε κοντά στὸν υπηρέτη του, ήταν μια τυχαία σύμπτωση;

Ο Πασσαδάβος δεν ήξερε τί να σκεφθεί. Στὸ μεταξύ, ο Ταλαζάρ είχε βγάλει τὸ ξίφος του και στήριξε την αίχμη του στὸ λαιμό του 'Ιωάννη της Βουργουνδίας.

— Δούκα, του είπε, αν κάμειτε την παραμικρή κίνηση, θα καταστρέψετε μό-νος σας τὴ μοναδική ελπίδα σωτηρίας, που σας μένει.

Ο δούκας έκανε μια κίνηση με τὸς ώμους, σαν να ήθελε να δείξει ὑποτασσά-ταν στη μοίρα του. 'Αλλά, ταυτόχρονα, τα μάτια του σπληνώθηκαν πάνω στὸν Μαλάτρο.

Υπήρχε κάποια διαταγή σ' αυτό τὸ βλέμμα;

Τὸ γεγονός είναι, ὅτι ο Μαλάτρο άνοιγόλεισε δυο-τρεις φορές τα μάτια του, σαν άνθρωπος που είχε καταλάβει, ὅ Πα-σάβος, Καί, θέλοντας να προλάβει κάθε σάβαν, έκανε δύο βήματα πρὸς τὸ άπρόοπτο.

Η πρόθεσή του ήταν ν' απομακρύνει τὸν 'Ιωάννη της Βουργουνδίας από τὸν Μαλάτρο, ἀλλ' ο Ταλαζάρ τὸν σταμάτησε.

— 'Αγαπητέ μου ἱππότη, εἶπε, σὲ ἀρκετοὺς κινδύνους ἐκτεθήκατε ὡς τώρα γιὰ μένα. 'Αφήστε με, λοιπόν, σὰς παρακαλῶ, νὰ χειρισθῶ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι μόνος μου, ἀφοῦ, ἄλλωστε, με ἀφορὰ πρόσωπικά!...

Ο Πασσαδάβος έκανε αμέσως ένα βήμα πρὸς τὰ πίσω και ξαναβάζε τὸ εγχειρι-διό του μέσα στη θήκη του, γιὰ να δείξει πὼς ὑποτασσάταν στην άπαιτήσι του φίλου του. Σκεφτόταν ὡστόσο: «Στοιχημα-τίζω, ὅτι αὐτοὶ οἱ δύο μάς ἐτοιμάζουν κάποια ἐκπληξι. 'Αλλά τί ἄραγε εἶναι ἐκείνο που σχεδιάζουν...»

Ο 'Ιωάννης της Βουργουνδίας, που εἶχε συγκεντρώσει τώρα τὴν προσοχή του στὸν Ταλαζάρ, ρώτησε:

— Εἰπατε, νῦν μου, πὼς μού μένει μιὰ

ελπίδα να σώσω τὴ ζωή μου. Ποιά εἶναι αὐτή ἡ ελπίδα;

— Θὰ σὰς κάμω μιὰ πρότασι, ἀπάν-τησε ο Ταλαζάρ. 'Αν τὴν δεχθῆτε, δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε ἀπὸ τοὺς φίλους μου κι' ἀπὸ μένα. 'Αν ἀρνηθῆτε, θὰ πεθάνουμε ὅλοι ἐδῶ!... 'Αλλά ἐσεῖς θὰ πέ-σετε πρώτος!

— 'Αν πρόκειται νὰ μὲ ζητήσετε λύ-τρα, εἶπε ο 'Ιωάννης ο 'Ατρόμητος, μὴν διστάσετε καθόλου! 'Ομολογῶ πὼς ἔχα-σα τὸ παιχνίδι. Ζητήστε μου, λοιπόν, ὅ,τι θέλετε. Σὰς δίνω τὸ λόγο μου πὼς θὰ τὸ ἔχετε!...

Τὰ μάτια του Ταλαζάρ ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά. Δεν περίμενε τόσο εὐκόλη νίκη.

Ο 'Ιωάννης ο 'Ατρόμητος σκέφτηκε τ-σως, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὸ λόγο που εἶχε δώσει, ἔπαινε ἐλευθερος νὰ μετακινήθῃ κι' έκανε ἕνα καινούργιο βήμα πρὸς τὰ πῖ-σω. 'Επειτα σταύρωσε τὰ χέρια στὸ στή-θος και περίμενε.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, εἶχε πᾶναι πῶς κον-τὰ στὸν Μαλάτρο. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι τὸ καινούργιο αὐτὸ βήμα, ἀνησύχησε τὸν Ρομπέν Ναρκουά, που ήξερε καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὰ μυστικά του μεγάρου, γιὰ-τί ἄρχισε νὰ κομνᾷ τὰ χέρια του, σαν να ήθελε νὰ προσελκύσει τὴν προσοχή του Ταλαζάρ. 'Αλλ' ὁ ἐρωτευμένος δὲν πρό-σχεζε τίποτε και κατέδρασε τὸ χέρι με τὸ ὅποιο κρατούσε τὸ ξίφος του.

— Γι' ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς σας, εἶ-πε, σὰς ζητῶ νὰ ἐλευθερώσετε τὴν δε-σποινίδα Φλώρα Μερσερό, που κρατᾷτε φυλακισμένη μέσα στὸ μεγάρὸ σας.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὀδυνηρὰ διαφρε-τικό ἀπὸ ἐκεῖνο που περίμενε ο Ταλαζάρ. Τὰ μάτια του δούκα ἔλαμψαν, λύγισε ὁ κορμὶ του σαν τὸ θηρίο που εἶναι ἐτοιμὸ νὰ χυμῆθῃ κι' ἔφερε τὸ χέρι του στὴ λα-βὴ τοῦ εγχειριδίου που κρεμόταν ἀπὸ τὴν κωνή του.

— Τί θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε. Μί-λῃστε!

— Θέλω νὰ πῶ, ἀπάντησε ο Ταλαζάρ, πὼς ἔχω πιά τὸ ἴδιο χαρούμενος ὅ-πως πρὶν, πὼς ἀπαιτῶ νὰ μὲ παραδώ-σετε αὐτὴ τὴ νέα. Κι' αὐτὴ τὴ στιγμή μάλιστα!... Σὰς ὑπενθυμίζω τὸ λόγο σας!...

Ο 'Ιωάννης ο 'Ατρόμητος εἶχε ἡρεμή-σει τώρα και προσπάθησε νὰ φανῇ ἀπά-ραχος.

— Αυτό που μὲ ζητᾷτε, εἶπε, εἶναι τὸ μόνο πράγμα που δὲν μπορῶ νὰ κάμω!...

— Καί γιὰ ποιὸ λόγο; ρώτησε ο Τα-λαζάρ.

— Γιατί αὐτὴ ἡ νέα δὲν βρίσκεται στὸ μεγάρὸ μου, ἀπάντησε ο δούκας. Γιατί μὲ τὴν ἔκλεψαν!... Κι' ἀλλοίμονο σ' ἐ-μὲ τὴν ἔκλεψαν!... Κι' ἄλλοιμονο σ' ἐ-μὲ τὴν ἔκλεψαν!... Κι' ἄλλοιμονο σ' ἐ-μὲ τὴν ἔκλεψαν!... Κι' ἄλλοιμονο σ' ἐ-μὲ τὴν ἔκλεψαν!...

Ο Ταλαζάρ τὰ εἶχε χαμένα. Αὐτὴ ἡ ἀπάντησι έδωσε και τὴν τελευταία ἐλ-πίδα μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ο δούκας συνέχισε, καγχάζοντας: — 'Α, αὐτὰ εἶναι τὰ λῦτρα που ήθε-λες νὰ μὲ ζητήσεις!... Καί φαντάστη-κες πὼς θὰ ὑποχωροῦσα γιὰ νὰ ἐξαγορά-σω τὴ ζωή μου!... Πόσο ἄνθρωπος εἶ-σαι!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!...

Ο Ταλαζάρ τὰ εἶχε χαμένα. Αὐτὴ ἡ ἀπάντησι έδωσε και τὴν τελευταία ἐλ-πίδα μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ο δούκας συνέχισε, καγχάζοντας: — 'Α, αὐτὰ εἶναι τὰ λῦτρα που ήθε-λες νὰ μὲ ζητήσεις!... Καί φαντάστη-κες πὼς θὰ ὑποχωροῦσα γιὰ νὰ ἐξαγορά-σω τὴ ζωή μου!... Πόσο ἄνθρωπος εἶ-σαι!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!...

Ο Ταλαζάρ τὰ εἶχε χαμένα. Αὐτὴ ἡ ἀπάντησι έδωσε και τὴν τελευταία ἐλ-πίδα μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ο δούκας συνέχισε, καγχάζοντας: — 'Α, αὐτὰ εἶναι τὰ λῦτρα που ήθε-λες νὰ μὲ ζητήσεις!... Καί φαντάστη-κες πὼς θὰ ὑποχωροῦσα γιὰ νὰ ἐξαγορά-σω τὴ ζωή μου!... Πόσο ἄνθρωπος εἶ-σαι!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!...

Ο Ταλαζάρ τὰ εἶχε χαμένα. Αὐτὴ ἡ ἀπάντησι έδωσε και τὴν τελευταία ἐλ-πίδα μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ο δούκας συνέχισε, καγχάζοντας: — 'Α, αὐτὰ εἶναι τὰ λῦτρα που ήθε-λες νὰ μὲ ζητήσεις!... Καί φαντάστη-κες πὼς θὰ ὑποχωροῦσα γιὰ νὰ ἐξαγορά-σω τὴ ζωή μου!... Πόσο ἄνθρωπος εἶ-σαι!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!...

Ο Ταλαζάρ τὰ εἶχε χαμένα. Αὐτὴ ἡ ἀπάντησι έδωσε και τὴν τελευταία ἐλ-πίδα μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ο δούκας συνέχισε, καγχάζοντας: — 'Α, αὐτὰ εἶναι τὰ λῦτρα που ήθε-λες νὰ μὲ ζητήσεις!... Καί φαντάστη-κες πὼς θὰ ὑποχωροῦσα γιὰ νὰ ἐξαγορά-σω τὴ ζωή μου!... Πόσο ἄνθρωπος εἶ-σαι!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!...

Ο Ταλαζάρ τὰ εἶχε χαμένα. Αὐτὴ ἡ ἀπάντησι έδωσε και τὴν τελευταία ἐλ-πίδα μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ο δούκας συνέχισε, καγχάζοντας: — 'Α, αὐτὰ εἶναι τὰ λῦτρα που ήθε-λες νὰ μὲ ζητήσεις!... Καί φαντάστη-κες πὼς θὰ ὑποχωροῦσα γιὰ νὰ ἐξαγορά-σω τὴ ζωή μου!... Πόσο ἄνθρωπος εἶ-σαι!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!...

Ο Ταλαζάρ τὰ εἶχε χαμένα. Αὐτὴ ἡ ἀπάντησι έδωσε και τὴν τελευταία ἐλ-πίδα μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ο δούκας συνέχισε, καγχάζοντας: — 'Α, αὐτὰ εἶναι τὰ λῦτρα που ήθε-λες νὰ μὲ ζητήσεις!... Καί φαντάστη-κες πὼς θὰ ὑποχωροῦσα γιὰ νὰ ἐξαγορά-σω τὴ ζωή μου!... Πόσο ἄνθρωπος εἶ-σαι!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!...

Ο Ταλαζάρ τὰ εἶχε χαμένα. Αὐτὴ ἡ ἀπάντησι έδωσε και τὴν τελευταία ἐλ-πίδα μέσα στὴν ψυχὴ του.

Ο δούκας συνέχισε, καγχάζοντας: — 'Α, αὐτὰ εἶναι τὰ λῦτρα που ήθε-λες νὰ μὲ ζητήσεις!... Καί φαντάστη-κες πὼς θὰ ὑποχωροῦσα γιὰ νὰ ἐξαγορά-σω τὴ ζωή μου!... Πόσο ἄνθρωπος εἶ-σαι!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!... Μάθε, λοιπόν, ὅτι αὐτὴ τὴ νέα σου!...

— Καλὰ τὸ εἶχα καταλάβει πὼς αὐτοὶ οἱ δαίμονες μηχανεύονταν κάτι! εἶπε ο Ρομπέν Ναρκουά. 'Αλλά δὲν ήξερα πὼς ὑπῆρχε μυστικὴ πόρτα στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ τοῖχου!... Καί τώρα πιστώθηκε γιὰ ἡσυχία!...

— Τὸ λάθος εἶναι δικὸ μου! εἶπε ο Ταλαζάρ. Φέρθκα σαν ἡλίθιος!

— 'Εφικνε τώρα με τὰ χέρια του τὸν τοῖ-χο, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μυσ-τηριώδες ἐλατήριο. Που έκανε αὐτὴ τὴ μυστικὴ πόρτα ν' άνοιξη. 'Αλλά δὲν εὐ-ρίσκει τίποτε.

Ο Ρομπέν Ναρκουά κι' ο Μπρανκα-γιόν, εἶχαν τρέξει ἐπίσης κοντά του κι' ἔ-ψαχναν κι' αὐτοί.

Μόνον ο Πασσαδάβος εἶχε διατηρήσει τὴν ψυχραιμία του.

— Χάσετε ἀδίκαια τὸν καιρὸ σας! φώ-ναζε στοὺς ἐνθάρρους του. Κάθε στιγμή που περνᾷ, εἶναι πολὺτιμη. Κι' ἂν ἀ-κόμη βρίσκατε αὐτὴ τὴ μυστικὴ πόρτα, θὰ πέφτατε μέσα στὸ στόμα τοῦ λύκου, γιὰ τὸ δούκα δὲν θὰ παρέλειψε νὰ βά-λῃ φρουροὺς ἐκεῖ που ὀδηγεῖ!... 'Εμπρός! 'Εὰ προσπαθήσουμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ!

Μέσα στὸ δωμάτιο, ὑπῆρχαν διάφορες πανοπλίες.

Ο Πασσαδάβος διευθύνθηκε σὲ μιὰ ἀπ' τῆς καὶ διάλεξε ἕνα βαρὺ ρόπαλο που κατέληγε σὲ μιὰ μεταλλικὴ σφαῖρα με αἰ-χμές.

Ο Μπρανκαγιόν μιμήθηκε τὸ παράδει-γμα του.

Ο Ρομπέν Ναρκουά κι' ο Ταλαζάρ προτίμησαν δυὸ σφυριά, που ἦταν ἐλα-φρότερα, ἀλλ' ὅχι λιγώτερο τρομερά ἀπὸ τὰ ρόπαλα.

— 'Ας φύγουμε! εἶπε ο Ρομπέν Ναρ-κουά. 'Αν καταφέρουμε νὰ φτάσουμε σὲ μιὰ μυστικὴ ἐξέοδο που ἐξέρχεται, ὅλα θὰ πά-ναι καλά. 'Ὡς τότε, ὅμως, δὲν θάδιναι οὐ-πε ἕνα μονόλεφτο και γιὰ τὰ τέσσερα τομάρια μας μαζί!

— 'Εμπρός! φώναξε ο Πασσαδάβος με ἥρεμο ὕφος. Δεῖτε μας αὐτὸ τὸ δρόμο... Προσέξτε μόνο μὴν κάμει λάθος!

Μὲ τὸ εγχειρίδιό του ἀριστερό χέρι, με τὰ ὅπλα που εἶχαν πάρει ἀπὸ τῆς πανο-πλίας, στὸ δεξι, ἄρχισαν νὰ προχωροῦν.

Πρώτος βάδιζε ο Ναρκουά που ήξερε τὸ δρόμο. 'Αμέσως έπειτα ἐρχόταν ο Πασ-σαδάβος. Ο Μπρανκαγιόν κι' ο Ταλαζάρ ἀκολουθοῦσαν τὰ βήματά τους.

Βγήκαν ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα κι' ο Τα-λαζάρ τὴν έκλεισε πίσω του με τὸ κλειδί.

— Μιὰ στιγμή! εἶπε ο Ρομπέν Ναρ-κουά. Κι' ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μι-

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσαν δυνατὰ χτυ-πήματα στὴ μεγάλη πόρτα.

Ήταν φανερό πὼς ο 'Ιωάννης ο 'Ατρό-μητος εἶχε συγκεντρώσει τοὺς ἀνθρώπους του, που προσπαθοῦσαν νὰ σπάσουν τὴν πόρτα γιὰ νὰ μπουλ στο γραφεῖο.

Ἐξακολουθῶσαν, ὡστόσο, νὰ προχω-ροῦν, προσπαθώντας νὰ μὴν κάνουν κανέ-να θόρυβο.

Πέρασαν ἔτσι ἀπὸ διάφορα δωμάτια. Στὴ διαδρομὴ αὐτὴ δὲν συνάντησαν παρὰ μερικοὺς υπηρέτες, που, βλέποντας τὴν τρομερὴ τεταρὰ, ἔφευγαν σαν λαγοί, βγάζοντας διαπεραστικὲς κραυγές.

Ο Ταλαζάρ με τὸν Μπρανκαγιόν κλεί-δωναν πίσω τους τῆς πόρτες και τραβοῦ-σαν τοὺς σύρτες σὲ κάθε δωμάτιο που περνοῦσαν.

Ἐφτάσαν ἔτσι σ' ἕναν προθάλαμο. Ἐκτός ἀπὸ τὴν πόρτα που μπῆκαν ὑπὲρ-χαν δυὸ ἄλλες. Μιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά και μιὰ ἄλλη μπροστά τους. 'Απ' αὐτὴ τὴ δεύτερη ἔπρεπε νὰ περάσουν. Διευθύν-θηκαν πρὸς τὰ ἐκεῖ με μικρὰ βήματα.

'Αλλά, ξαφνικά, τὰ δυὸ θυρόφυλλα ἀ-νοῖξαν μ'

κοδ' εργαλείο που δέν τὸ ἀποχωρίζεται ποτέ.

Καίμια κλειδιά δὲν τοῦ εἶχε ἀντισταθῇ ὡς τότε. Θὰ τὰ κατάρρενε καὶ τώρα; Ἐνῶ ἐσκυβε πάνω στὴν κλειδαριά, οἱ τρεῖς ἄλλοι μοίραζαν χτυπήματα δεξιά κι' ἀριστερά, σὲ κείνους ποὺ ὠρμούσαν ἐναντίον τους.

Ἐπὶ τέλους, ἡ πόρτα ἀνοίξε.

Κι' οἱ τέσσερις ἔκαμαν τότε μιὰ ὀρμητική ἐφοδὸ πρὸς τὰ ἐμπρός, γιὰ ν' ἀναχαίτισουν ἕνα καινούργιο κύμα ποὺ ὠρμούσε ἐναντίον τους. Ἐπειτα ὑποχώρησαν μὲ ἀστοχία ταχύτητα κι' ἐξαφανίσθηκαν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ὁ Μπραγκαγιόν, ποὺ πέρασε τελευταίος, τράβηξε πίσω του τὸ σύρτη.

Ἀλλὰ τὸ δωμάτιο αὐτὸ δὲν ἦταν ἐρημο, ὅπως τὰ ἄλλα, ποὺ εἶχαν περῶναι πρωτότερα. Κάποιος βρισκόταν μέσα σ' αὐτό: μιὰ γυναίκα!

— Ἡ κόμηση ντὲ Ζιάκ! ψιθύρισε ὁ Πασσαβάν, ἀναγνωρίζοντάς την.

Ἦταν πραγματικά αὐτή. Μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε κοντὸ τους.

— Δυστυχισμένοι, τοὺς εἶπε, βαδίζετε πρὸς τὸ θάνατο!...

Τὸ ὄψος της δὲν εἰδείνε πὼς εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ τοὺς προδώσῃ.

Ὁ Πασσαβάν, μὲ ἥρεμη φωνή, τῆς εἶπε:

— Ἀφήστε μας νὰ περάσουμε, κυρία. Ἡ σωτηρία μας βρίσκεται σ' αὐτὴ τὴν πόρτα.

Κι' εἶδε μὲ τὸ χέρι του μιὰ μικρὴ πόρτα πρὸς τὰ δεξιά.

— Ὅχι, ἀπάντησε ἡ κόμηση, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Ἐκεῖ βρίσκεται ὁ θάνατος! Πίσω ἀπ' αὐτὴν τὴν πόρτα, σὰς περιμένουν πενήντα ἀνθρώποι, μὲ τὸν ντὲ Ζιάκ καὶ τὸν Σατελλύ ἐπὶ κεφαλῆς... Ἀς δοκιμάσουμε κάτι ἄλλο... Ἐλᾶτε!

Ἐπίασε τὸν Πασσαβάν ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἄρχισε νὰ τὸν τραβά. Οἱ ἄλλοι τοὺς ἀκολουθούσαν.

Βάδιζαν πρὸς τὴ τωτηρία ἢ πρὸς τὸ θάνατο;

Ὁ Πασσαβάν δὲν τὸ ἤξερε. Ἀλλὰ τὸ ἐνστικτὸ του τοῦ εἶπε, ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν εἶχε πάει σὰν ἐκθρά, ἀλλὰ σὰν φίλη.

Βγήκαν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πόρτα, καὶ πέρασαν ἀπὸ ἕνα μικρὸ διάδρομο. Ὅταν ἔφθασαν στὴν ἀκρὴ, ἡ κόμηση ἀνοίξε μιὰ πόρτα καὶ τοὺς ἔκαμε νεῦμα νὰ τὴν ἀκολουθήσουν.

— Πλάι βρίσκεται τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ δοῦκα, εἶπε σιγὰ στὸν Πασσαβάν. Θὰ φύγετε ἀπὸ μιὰ μυστική διόδου, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ τζάκι.

Ἦταν ἡ ἴδια διόδος ποὺ ἤξερε καὶ ὁ Ρομπέν Ναρκουά. Ἀπ' αὐτὴν, λογάριζε νὰ σωθῇ, μαζί μὲ τοὺς συντρόφους του.

— Πηγαίνω στὸ γραφεῖο τοῦ δοῦκα γιὰ νὰ διώξω ἐκείνους ποὺ βρίσκονται μέσα σ' αὐτό, συνέχισε ἡ κόμηση. Ὅταν μ' ἀκούσετε νὰ σὰς φωνάζω, μπῆτε ἀφοῦα στὸ δωμάτιο...

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἔμπαινε σὰν ἀνεμοστρόβιλος μέσα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ δοῦκα. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἴδιον, βρισκόνταν ἐκεῖ ἐπίσης ὁ κόμης ντὲ Ζιάκ κι' ὁ Σατελλύ.

— Γρήγορα! τοὺς φώναξε ἡ κόμηση. Ἐφύγαν ἀπὸ ἐκεῖ!

— Ἀπὸ ποῦ;

Ἡ κόμηση τοὺς εἶδε ἕνα διάδρομο ποὺ ὠδηνοῦσε στὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ κεῖ ποὺ βρισκόταν ὁ Πασσαβάν κι' οἱ σύντροφοί του.

Ὅλοι ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ, συμπαρασύροντας μαζί τους καὶ τοὺς στρατιώτες ποὺ ἔσπεκαν στὸν προθάλαμο.

Ἡ κόμηση μισώνονε τότε τὴν πόρτα τοῦ γειτονικοῦ δωματίου.

— Ἐλᾶτε! φώναξε.

Ὁ Πασσαβάν κι' οἱ σύντροφοί του ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ δοῦκα.

Ὁ Ρομπέν Ναρκουά ἤξερε τώρα τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Πῆγε στὸ τζάκι καὶ πῆρε τὸ μυστικὸ ἐλατήριο. Ὁ τοῖχος τοῦ θαλάμου ὑποχώρησε ἀμέσως, φανερόντας ἕνα ἀσκητὰ εὐρύχωρο ἀνοιγμα.

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ Ναρκουά, περνών-

τας πρώτος, γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς ἄλλους τὸ δρόμο.

Ὁ Μπραγκαγιόν κι' ὁ Ταλαζάρ τὸν ἀκολουθούσαν. Ὁ Πασσαβάν εἶχε μείνει τελευταίος.

Τοῦ κόμης ζήτησε μέσα στὸ μυαλό του κάποια λέξι, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ στὴν κόμηση ντὲ Ζιάκ τὴν εὐγνωσύνην τῇ δικῇ του καὶ τὸν συντρόφου του. Δὲν βρῆκε καίμια. Ἐσκυψε τότε καὶ, μὲ τὴν ἀκρὴ τῶν χειρῶν του, ἀγγίξε τὸ χέρι της. Αὐτὸ τὸ σιωπηλὸ χειροφίλημα, ἦταν ἴσως ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τῆς ἐκφράσῃ τὴ συγκίνησίν του γιὰ τὴν πολυτίμη συνδρομή της.

Ἡ κόμηση νόμιζε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε. Ἀλλὰ συγκρατήθηκε καὶ, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, τοῦ εἶπε:

— Φύγετε!

Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, πρόσθεσε: — Προσέχετε τὸν κόμη ντὲ Ζιάκ! Εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς σας!... Θὰ προσπαθῇ νὰ βρῇ τὴν ευκαιρία γιὰ νὰ σὰς χτυπήσῃ ὑπουλά...

Ὁ Πασσαβάν εἶχε ἐξαφανιστῇ τώρα μέσα στὸ ἀνοιγμα. Ὁ τοῖχος ξαναγύρισε ἀμέσως στὴ θέσιν του.

Ἐλκεῖ νὰ κερδίσω μερικά λεπτά καὶ θὰ σωθῇ», σκέφτηκε ἡ κόμηση ντὲ Ζιάκ, ποὺ ἔτρεξε ἀμέσως γιὰ νὰ βρῇ τὸν ἀντρα της, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν παραπλάνησῃ καὶ πάλι.

Ὁ Ρομπέν Ναρκουά κι' οἱ σύντροφοί του εἶχαν βγῇ στὸ μικρὸ ἰδιαίτερο κῆπο τοῦ δοῦκα, ὅπου ὁ Μερσερό εἶχε ὀδηγήσει ἄλλοτε τὴ Φλώρα.

Τὸν διέσχισαν μὲ μεγάλο βήματα κι' ἔφθασαν πρὸς τὴν μικρὴ πόρτα ποὺ ἔδωκε στὴν ὁδὸν Παδέ.

Ἦταν κλειστή. Ἀλλὰ τὸ εργαλείο τοῦ Ρομπέν Ναρκουά, θριάμβευσε καὶ πάλι.

Ὁ Πασσαβάν κι' οἱ σύντροφοί του βγήκαν τότε στὸ δρόμο. Καὶ βρέθηκαν στὴν ἀγκαλιά τοῦ Σακραμάν...

Ὁ ἔμπιστος τῆς Ἰζαμπὴ εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ μερικά λεπτά σ' αὐτὸ τὸ δρόμο. Ἐκεῖνο ποὺ φανταζόταν, ἦταν ὅτι θὰ βλέπε τὸν Πασσαβάν καὶ τοὺς συντρόφους του νὰ διευθύνονται πρὸς τὸ μέγαρο. Ἀλλὰ τὸν διευθύνονταν πρὸς τὸ μέγαρο, ἀλλὰ τὸν διευθύνονταν πρὸς τὸ μέγαρο, ἀλλὰ τὸν διευθύνονταν πρὸς τὸ μέγαρο... Ὁ Πασσαβάν δὲν εἶχε καθόλου σκεπτικῆ. Γι' αὐτό, δὲν ἔδωσε προσοχὴ στοὺς τέσσερις ἀνθρώπους ποὺ βγήκαν ἀπὸ τὴν μικρὴ πόρτα τοῦ κῆπου.

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΜΠΑΛΜΟΡΑΛ
Μία χαρακτηριστικὴ φωτογραφία, ποὺ ἀρ-
θροῦν στὸν πύργο τοῦ Μπαλμοραλ, ὅπου
διαμένει, τώρα ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγ-
γλίας Ἐλισάβετ μὲ τὰ δύο παιδιά της
καὶ ὅπου ὁ μικρὸς πρίγκηψ Κάρολος ἐ-
ξελίσσεται σ' ἕνα πρῶτος τάξεως ἀρ-
αυτικὴν φωτογράφου!...

Ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν κοντὰ τοὺς ἀ-
ναγνώρισε. Κι' ἦταν τόση κατὰπληξί
του, ποὺ ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή μ' ἀνοιχτὸ
τὸ στόμα, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ πιστέψῃ τὰ
μάτια του.

Αὐτὸ τὸ σάστιμα ἐπρόκειτο νὰ εἶναι
μοιραῖο γι' αὐτόν.

Ἡ κακὴ του τύχη θέλησε νὰ βρισκεται
ὁ Μπραγκαγιόν κοντὰ του. Ὁ κολοσσός,
χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ, σήκωσε, λοιπόν, τὸ
σφυρί του καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ χτυπήσῃ
τὸν Σακραμάν.

Ἀλλὰ, τὴν τελευταία στιγμή, ὁ ἔμπι-
στος τῆς βασίλισσας, κατάλαβε τὸ κίν-
δυνο κι' ἔκαμε ἕνα πῆδημα στὰ πλάγια
γιὰ νὰ σωθῇ.

Αὐτὸ τὸ πῆδημα τὸν ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο
θάνατο. Γιατί, διαφορετικά, τὸ σφυρί θὰ
τοῦ ἀνοίγε τὸ κεφάλι στὰ δύο. Δὲν ὑπό-
ρεσε, ὅμως, νὰ γλυτώσῃ ὁλότελα τὸ χτύ-
πημα, ποὺ τὸν βρῆκε στὰ πλευρά καὶ τὸν
ἔκαμε νὰ πέσῃ μὲ τὰ μούτρα στὸ χῶμα.
— Γλυτώσαμε ἀπ' αὐτόν, εἶπε ὁ Μπρα-
γκαγιόν, ποὺ φανταζόταν πὼς τὸν εἶχε σκο-
τώσει.

Οἱ στρατιώτες τοῦ Σακραμάν δὲν κα-
τάλαβαν τίποτ' ἀπὸ ὅ,τι εἶχε γίνῃ. Ἔτσι
οἱ τέσσερις σύντροφοι μπόρεσαν ν' ἀπο-
μακρυνθοῦν.

Σταμάτησαν σὲ λίγο στὴ γωνιά ἐνὸς
ἐρημικοῦ δρόμου, κι' ἐκεῖ ταχτοποιήσαν
τὰ ρούχα τους κι' ἐκρυψαν ὅσο μπορούσαν
καλύτερα τὰ τραυματὰ τους.

Ἐπειτα διευθύνθηκαν πρὸς τὴν Ἀγορὰ
ἀπὸ διαφορετικὸς δρόμους, ὁ καθένας,
ἀφοῦ πρωτίτερα πέταξαν τὰ ρούπα καὶ
τὰ σφυρία, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ τοὺς
προδώσουν.

Στὰ μικρὰ δρομάκια τῆς Ἀγορᾶς, ἀνα-
μείχθηκαν μὲ τὸ πικρὸ πλῆθος ποὺ βρισκό-
ταν ἐκεῖ κι' ἔπειτα διευθύνθηκαν στὴν ὁδὸν
Καλάντρ.

Πρώτος ἔφτασε ἐκεῖ ὁ Μπραγκαγιόν.
Ἐπειτα ὁ Πασσαβάν καὶ τρίτος ὁ Ρομπέν
Ναρκουά.

Ὁ Ταλαζάρ δὲν εἶχε φανῇ ὡς τὸ με-
σημέρι.

Δὲν ἤξεραν τί εἶχε γίνῃ.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀ-
νησυχοῦν, κι' ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, ἡ ἀνη-
συχία τους γινόταν θανάσιμη ἀγωνία...

Ἡ νύχτα ἔφτασε χωρὶς ὁ Ταλαζάρ νὰ
φανῇ.

Ἡ ἐρωτευμένη κόμηση

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ δοῦκα
τῆς Βουργουνδίας, ὁ Μερσερό εἶχε πάει
στὸ διαμέρισμά του, ποὺ βρισκόταν μέσα
στὸ μέγαρο.

Πέρασε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του, κά-
θησε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἀπλῶσε τὸ χέ-
ρι του σὲ μερικοὺς φακέλλους, ποὺ βρί-
σκονταν πάνω στὸ τραπέζι του. Ἀλλὰ δὲν
πῆρε κανέναν ἀπ' αὐτούς, γιὰ νὰ τὸν με-
λετήσῃ. Τὸ μυαλό του ἔτρεχε ἄλλου. Σκε-
φτόταν: «Θὰ προκαταβάλω τὰ χρήματα
ποῦ μοῦ ζητᾷ ὁ δοῦκας. Καὶ δὲν θὰ ζή-
τησῶ οὔτε ἕνα σολδί τόκο, γι' αὐτὴ τὴν
προκαταβολή!... Ὅχι, οὔτε ἕνα σολδί! Μό-
νον ὅτι, ἀντὶ νὰ εἰσπράξω ἕνα ἑκατομ-
μύριο φόρους, θὰ εἰσπράξω ἐνῆμισον. Ἐ-
μοῖς θ' ἀποζημιωθῶ μὲ τὸ παραπάνω! Προ-
τοῦ περῶσι ἕνας μῆνας, θὰ ἔχω πραγμα-
τοποιήσει αὐτὸ τὸ κέρδος... Ὁ δοῦκας
δὲν θὰ χάσῃ τίποτα κι' ἐγὼ θὰ βγῶ κε-
ρδισμένος... Ὅσο γιὰ τὸ λαὸ ποὺ θὰ
πληρώσῃ, αὐτὸς δὲν λογαριάζεται, ὅπως
πάντα, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου».

Ἐτρίψε τὰ χέρια του ἀπὸ ἀκανοποίησι,
σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα κι' ἄρχισε
νὰ κἀνῃ βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο.

Τὸ μυαλό του εἶχε πάει τώρα ἄλλου.
«Ἄν κατάλαβα καλὰ τὰ λόγια ποὺ ἔε-
φυγαν ἀπὸ τὸ δοῦκα, εἶπε σὲ λίγο, ἐκεῖνη
ποὺ ἀπῆγαγε τὴ Φλώρα, δὲν εἶναι ἄλλη
ἀπὸ τὴ βασίλισσα Ἰζαμπὴ. Ἀλλὰ γιὰ
ποῖο λόγο;... Ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς της;».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Ὁ κ. Κωνσταντίνου Νικ. Στεφανόπουλος ἐκ
Κέας καὶ ἡ δὲ Πασχαλίτσα Γ. Καλλιμάχου
ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Εὐχόμεθα βίην μα-
κρὴν καὶ εὐδαίμονα.

ΠΟΙΟΣ δὲν ἔχει ἀκούσει
γιὰ τὸ πολυθρύλητο «γι-
οφύρι» τῆς Ἀρτας, πάνω
στὸν Ἀραχθό, ποὺ γιὰ νὰ τε-
λειώσῃ χρειάστηκε νὰ χτί-
σουν μέσα σ' αὐτὸ τὴ γυναί-
κα τοῦ πρωτομάστορα;
Ἡ παράδοσις λέει τὰ ἐ-
ξῆς :

Σαράντα πέντε μαστοροὶ
κι' ἑξήντα μαθητᾶδες
τρεῖς χρόνους ἐδουλεύανε
τῆς Ἀρτας τὸ γιοφύρι.
Ὀλημερίς ἐχτίσανε κι' ἀποβράδυ γκρεμίσαν.
Μοιρολογοῦν οἱ μαστοροὶ καὶ κλαῖν' οἱ μαθητᾶδες :
— Ἀλλοίμονο στοὺς κόπους μας, κρίμα στίς δούλεψές μας,
Ὀλημερίς νὰ χτίσουμε, τὸ βράδυ νὰ γκρεμίσουμε!

Στοὺς ἀτελειωμένους μαστορούς καὶ μαθητᾶδες παρουσι-
άστηκε τότε τὸ στοιχεῖο τοῦ γεφυρίου καὶ τοὺς εἶπε πῶς ἂν
θέλουν νὰ θεμελιωθῇ καὶ νὰ σταθῇ, πρέπει νὰ χτισθῇ μέσα σ'
αὐτὴ τὴ πεντάμορφη γυναίκα τοῦ Πρωτομάστορα.

Ὅταν τ' ἀκούσε ὁ Πρωτομάστορας «τοῦ θανάτου
πέφτει» καὶ στέλνει κρυφὴ γραφὴ στὴ γυναίκα του νὰ μὴν
ἐρθῇ στὸ γεφύρι νὰ τὸν πάρῃ, ὅπως ἔκανε κάθε ἀπόγευμα.
Ἀλλὰ ἐκεῖνη δὲν πῆρε τὸ γράμμα καὶ φορώντας τὰ γιορτινά
τῆς πῆγε νὰ τὸν συναντήσῃ.

Ὅταν τὴν εἶδε ὁ Πρωτομάστορας «ραγίζεται ἡ καρδιά του»
καὶ τὴν κυττάζει ἀπελπισμένος. Κι' αὐτὴ ρωτᾷ : «Μὰ τί ἔ-
χει ὁ Πρωτομάστορας κι' εἰν' ἔτσι χολισμένος;»

Οἱ μαστοροὶ τὴν πληροφοροῦν πὼς ἦταν λυπημένος ὁ Πρω-
τομάστορας γιὰ τὸ τοῦχε πέσει τὸ δα-
χτυλίδι του στὴν πρώτη καμάρα τοῦ
γεφυρίου, «καὶ ποῖος νὰ μὴ καὶ ποῖος
νὰ βγῇ τὸ δαχτυλίδι νάδερη». Καὶ τό-
τε ἡ πεντάμορφη δέχεται νὰ κατεβῇ
αὐτὴ στὴν καμάρα ποὺ χιζόταν, καὶ
νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀν-
τρα της. Ἀλλ' ὅταν κατέβηκε κάτω ἀρ-
χίζουν οἱ μαστοροὶ νὰ τὴ χτίζουν

Ἐνας πηχάει μὲ τὸ μιστρί
κι' ἄλλος μὲ τὸν ἀσβεστὴ
παίρνει κι' ὁ Πρωτομάστορας
καὶ ρίχνει μέγα λίθο.

Ἡ δύστυχη, ὅταν κατάλαβε τί θὰ
πάθαινε, καταριέται τὸ γιοφύρι :

Ὡς τρέμει ἡ καρδούλα μου
νὰ τρέμῃ τὸ γιοφύρι
κι' ὡς πέφτουν τὰ μαλλᾶκια μου
νὰ πέφτουν οἱ διαδέτες.

Μὰ, τότε, οἱ μαστοροὶ τῆς λένε νὰ
πάρῃ πίσω τὴν κατάρ της, γιὰτὶ ἔχει
ἀδελφὸ στὰ ξένα, ποὺ γυρίζοντας καὶ
περνώντας τὸ γεφύρι, μπορεῖ νὰ πέσῃ
καὶ νὰ σκοτωθῇ.

Κι' αὐτὴ τὸ λόγον ἄλλαξε,

κι' ἄλλην κατάρη δίνει :

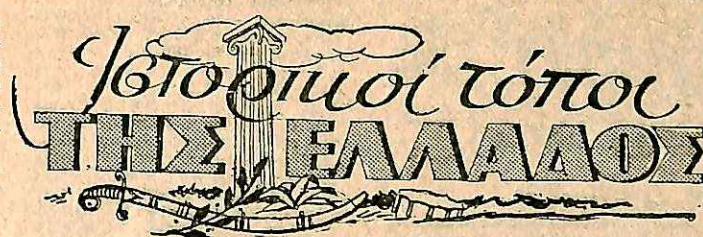
— Σίδερο ἡ καρδούλα μου,
σίδερο τὸ γιοφύρι,
σίδερο τὰ μαλλᾶκια μου, σίδερο κι' οἱ διαδέτες,
σίδερο τὰ μαλλᾶκια μου, σίδερο κι' οἱ διαδέτες,
«τί ἔχω ἀδερφὸ στὴν ξενιτιά, μὴ λάχῃ καὶ περάσει!...

Ἔτσι, μὲ ἀνθρωποθυσίαν, χτίστηκε καὶ στερεώθηκε τὸ πε-
ρίφημο «γιοφύρι» τῆς Ἀρτας, ἀπὸ τὰ χρόνια, τὰ βυζαντινὰ
ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπάρχῃ ἀκόμα ἡ πρόληψις πὼς γιὰ νὰ
στερεωθοῦν μεγάλα κτίρια χρειάζονταν νὰ τὰ δέσῃ ἀνθρώπινο
αἷμα.

Ὁ θρύλος αὐτός, γιὰ τὴ θυσία τῆς γυναίκας τοῦ Πρωτομά-
στορα στὸ χτίσιμο τοῦ γεφυρίου, εἶχε πάρει πανελλήνια διά-
δοσι καὶ σὲ πολλὰ μέρη ὑπῆρχαν ἀνάλογα δημοτικὰ τραγού-
δια, ἀφιερωμένα σὲ τοπικὰ γεφύρια, ὅπως στὴν Κρήτη, στὴν
Πελοπόννησο, στὴν Μικρὰ Ἀσία, στὴν Κύπρον, στὸν Πόντο.

Ἡ παράδοσις γιὰ τὸ «γιοφύρι» τῆς Ἀρτας, ἡ χιλιετραγού-
δια ἀπὸ τὸν ἐλληνικὸ λαό, ἔδωσε τὸ θέμα στὴν τραγωδία
«Πρωτομάστορας καὶ Γυναίκα», ποὺ ἐγράφη ὁ Ν. Καζαντζάκης καὶ
τὴν ἐτόνισε σὲ μελόδραμα ὁ Μανώλης Καλομοίρης.

Ἀλλ' ἂν τὸ «γιοφύρι» τῆς Ἀρτας μὲ τὸ θρύλο του, τὴν ἀρ-
χιτεκτονικὴν του, καὶ τὴν ὡμορφίαν του, συγκεντρώνῃ τὸ ἐνδι-
αφέρον τοῦ ἐπισκέπτη, δὲν ὑστερεῖ ὡς τόσο σὲ ὡμορφίαν κι'
ἐνδιαφέρον ὁ γύρω ἀπὸ αὐτὸ εὐφορος καὶ πλούσιος σὲ ὅπα
ροσφόρα δέντρα κάμπος τῆς Ἀρτας, ποὺ τὸν βρέχουν τοῦ γρα-
φικοῦ Ἀραχθοῦ τὰ νερά. Ἡ θεὰ τῆς Ἀρτας καὶ τοῦ κάμπος
ἀπὸ τοὺς γύρω λόφους εἶναι γοητευτικὴ, ἰδίως τοὺς ἀνοιξιὰτι-
κούς μῆνες, ποὺ ὁλόκληρος ὁ κάμπος, πρασινίζει καὶ μοσκο-
βολοῦν τὰ ἀνθισμένα δέντρα καὶ τὰ φυτὰ. Καὶ μέσα ἀπὸ τὸν
πρῶτον κάμπο προβάλλει ἡ πολιτεία τῆς Ἀρτας, μὲ τίς πα-
λῆς βυζαντινὲς ἐκκλησίας της, ἀπὸ τίς ὁποῖες σπουδαιότερη

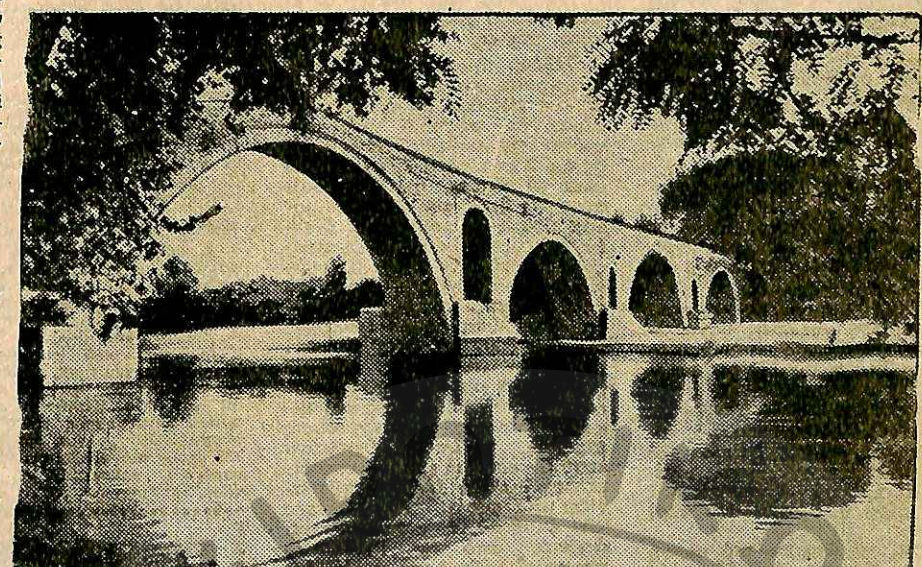
Ἡ Ἀρτα

Μητροπολίτου τῆς Ναυπάκτου. Στὸ συμπλήρωμα τῆς ἐκκλη-
σίας τῆς Παρηγορητίσας χρησιμοποιήθηκαν οἱ μαρμάρινες
κολώνες ἀπὸ τοὺς ναοὺς τῆς ἀρχαίας Νικοπόλεως, ποὺ βρί-
σκεται κοντὰ στὴ σημερινὴ Πρέβεζα.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Παρηγορητίσσα χτιστῆκαν
κι' ἄλλες ὠραίες ἐκκλησίες, ὅπως ἡ Ἀγία Θεοδώρα, ὁ Ἅγιος
Βασίλειος, καθὼς καὶ τὰ μοναστήρια τῆς Κάτω Παναγίας καὶ
τῶν Βλαχερνῶν.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀρτας ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ, ὅταν
στὴ θεοὶ τῆς ἡκμαζε μιὰ πλούσια ἀποικία τῶν Κορινθίων, ἡ
Ἀμβρακία, ποὺ κατόπιν στὰ χρόνια τοῦ δοξαμένου βασιλῆα
τῆς Ἡπείρου, τοῦ Πύρρου, ἔγινε πρωτεύουσα τοῦ κράτους.

Ἡ Ἀμβρακία καταστράφηκε ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους, ποὺ φρόν-
τισαν νὰ μεταφέρουν στὴ Ρώμῃ ὅ,τι ὠραῖο ὑπῆρχε σὲ καλλιτε-
χνικά ἔργα. Καὶ ὅταν ὁ Πausanias πέρασε ἀπὸ τὴν Ἀρτα,
τὸ 170 μ. Χ., τὴ βρῆκε ἐρημὴ πολιτεία.

Τὸ θρυλικὸ γεφύρι τῆς Ἀρτας.

Στὰ βυζαντινὰ χρόνια ἡ Ἀμβρακία ξαναπῆρε καὶ πάλι ἐπά-
νω της, ὅταν ἡ δυναστεία τῶν Κομνηνῶν τὴν ἔκανε πρωτεύουσα
τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου. Ἀπὸ τότε ἐμφανίζεται πλεον
μὲ τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτας καὶ γίνεται ἕνα σπουδαῖο κέντρο.

Ἐνας περιηγητὴς ποὺ ἐπισκέφθηκε τὴν Ἀρτα τὸ 1436
γράφει πὼς βρῆκε «ὠραϊότατα δημόσια καὶ ἰδιωτικά σπιτία»
καὶ σπουδαῖο ἐμπόριο, ποὺ γινόταν ἐν μικρὰ πλοία, ποὺ τα-
ξίδευαν στὸν Ἀραχθό.

Στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας δημιουργήθηκε στὴν Ἀρτα
ἕνα μεγάλο πνευματικὸ κέντρο τοῦ ὑπόδουλου Ἑλληνισμοῦ. Καὶ
ἦταν ὀνομαστά τὰ ἐλληνικά σχολεῖα τῆς καὶ ἰδίως ἡ περίφημη
σχολὴ ποὺ εἶχε φτιάξῃ στὰ 1662 ἕνας πλούσιος Καστοριανός,
ὁ Μανωλάκης, ὁ ἴδιος ποὺ μ' ἔξοδά του ἔκανε καὶ τὴ
«Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ» στὴν Πόλιν.

Ἦταν φυσικὸ, μὲ τὴ μεγάλη πνευματικὴ καὶ ἐθνικὴ παρά-
δοσι ποὺ εἶχε ἡ Ἀρτα, νὰ ξεσηκαθῇ ἀπὸ τίς πρώτες στὴν Ἑ-
παναστάσει τοῦ 1821.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ

Οι κύστες των ωοθηκών

Ακίνδυνες και σοβαρές μορφές τους

Θάλαε κανείς πώς έχουν αυξηθεί σημαντικά στην εποχή μας οι περιπτώσεις του σχηματισμού κύστεων μέσα στα γυναικεία όργανα αναπαραγωγής. Στην πραγματικότητα όμως, οι κύστες αυτές σχηματίζονται πάντοτε στις γυναίκες, μόνο που άλλοτε δεν τους εδιναν πολλή προσοχή. Γιατί, από άμελεια ή από σεμνοτυφία, οι γυναίκες του παλαιού καιρού δεν έπληγαν να εξετάσει ο γυναικός ωοθηκία μέρη του σώματος των, παρά μόνον όταν έφθαναν πια στα πρόθυρα του θανάτου. Εύτυχες δέ, οι περισσότερες κύστες δεν είναι θανατηφόρες, ούτε καν σοβαρές.

Ασχοληθήκαμε κι' άλλοτε μ' αυτό το θέμα, για να τονίσουμε πόσο συχνά υποβάλλονται οι γυναίκες σε άσκοπη χειρουργική αφαίρεση των ωοθηκών, από φόβο κακοήθους όγκου, ενώ στην πραγματικότητα πρόκειται για μία απλή κύστη.

Οι πιο ακίνδυνες κύστες δημιουργούνται ως εξής: Γύρω από κάθε νέο ωάριο, το σώμα σχηματίζει κάθε μήνα ένα σκακουλάκι με νερό. "Αν λοιπόν συμβεί να μη σπάσει το σκακουλάκι αυτό όταν πρέπει, φουσκώνει σαν μπαλόνι, μεγαλώνει και φέρνει μία τοπική ενόχληση. Στο τέλος όμως σπάει μόνο του, και σε λίγες μέρες έχει λείψει πια κάθε ανωμαλία.

Προκειμένου ωστόσο για γυναίκες παχύσαρκες, στις οποίες η εξέταση δυσχεραίνεται, μπορεί να γελαστεί ο γιατρός και να νομίστη πώς πρόκειται περί όγκου.

Υπάρχει ωστόσο μία μορφή τέτοιων κύστεων, που δεν σπάζουν μόνες τους, αλλά μεγαλώνουν συνεχώς κι' αποκτούν συχνά τεράστιες διαστάσεις, τόσο που να δίνουν μία ψεύτικη εικόνα έγκυμοσύνης. Το βάρος τους μπορεί να υπερβεί τότε τα 40 κιλά! Λέγονται δέ «κυσταδενώματα».

Αν δέ τα κύτταρα των τοιχωμάτων τους πολλαπλασιάζονται με υπερβολική ταχύτητα, εξ αιτίας της συνεχούς έσωτερικής πίεσής τους, τότε μπορεί να μεταβληθούν σε καρκινώδη. Και τότε αρχίζει να σχηματίζεται καρκίνος.

Η «ψευδοεγκυμοσύνη» κύστις δεν είναι καρκίνωμα, κι' όμως μπορεί να θεωρηθεί όχι λιγότερο επικίνδυνη. Γιατί, αν κάποτε σπάσει, το ζελατινώδες υγρό που περιέχει, απλώνεται σ' όλο το έσωτερικό της κοιλίας. Κάθε μικρή σταγόνα του αρχίζει τότε να σχηματίζει μία καινούργια κύστη, κι' έτσι το τελικό αποτέλεσμα είναι το ίδιο με της διασποράς ενός καρκινώδους όγκου.

Η χειρουργική αφαίρεση μίας τέτοιας κύστεως, μεγάλης, με λεπτά τοιχώματα και παρυσωσκωμένης μ' ένα θανατηφό-

ρο υγρό, αποτελεί μία από τις λεπτότερες και δυσκολότερες έγχειρήσεις.

Οι «δερμοειδείς» κύστες δεν δημιουργούνται από ιστούς των ωοθηκών, αλλά από τα ζωντανά υπολείμματα ενός ατελούς έμβρυου, που θα γινόταν διδύμος αδελφός μας αν είχε αναπτυχθεί κανονικά. Τα λείψανα του αυτά μένουν κάποτε κλεισμένα μέσα στο σώμα μας και σχηματίζουν κύστες σε διάφορα μέρη, κυρίως όμως στις ωοθήκες.

Μέσα σ' αυτές υπάρχουν μικρά κομμάτια οστών, δοντιών, δέρματος, τριχών, κλπ., καθώς κι' ένα υγρό που παράγουν οι ιδρωτοποιοί και οι σμηματογόνοι αδένες.

Τέλος, η «ένδομητρίσις» συνίσταται στο σχηματισμό μίας κύστεως από σκούρο, παλλή αίμα. Νά με ποιο περίεργο τρόπο δημιουργείται αυτή η κύστις: Κατά το διάστημα μίας έμμηνου ρύσεως, συμβαίνει κάποτε να ξεφύγουν από τη μήτρα μικρά κομμάτια του βλεννογόνου της και να εγκατασταθούν σε άλλα σημεία των γεννητικών οργάνων, ιδίως δε στις ωοθήκες. Καθώς τα κύτταρα αυτά είναι ακόμη ζωντανά, εξακολουθούν να έκτελούν επί μήνες τον ρόλο τους, σαν να βρίσκονταν στη μήτρα. Προκαλούν δηλαδή περιοδικές και μικρές τοπικές συσσωρεύσεις αίματος, το οποίο ξεχύνεται κατόπιν και, μη βρίσκοντας διέξοδο, λιμνάζει εκεί και σχηματίζει μία κύστη. Στις ημέρες των εμμήνων, η γυναίκα πονεί αρκετά, από την πίεση που προκαλεί κάθε φορά ή νέα αυτή μικρή αιμορραγία. Κάποτε, μία απ' αυτές τις κύστες αδειάζει το περιεχόμενό της μέσα απ' τις σάλπιγγες προς τη μήτρα, με τη μορφή ενός υγρού με σκούρο καφέ χρώμα.

Η κατάσταση αυτή χειροτερεύει συνεχώς και έμποδίζει την κανονική λειτουργία του εντέρου ή της ούροδοχου κύστεως. Μπορεί ωστόσο να σταματήσει με ακτινοθεραπεία. Οι ακτίνες Χ διακόπτουν τη λειτουργία των ωοθηκών, κι' έτσι παύει πια όριστικά κάθε αιμορραγία απ' τα κύτταρα της μήτρας, όπου κι' αν βρίσκονται.

Αλλοτε πάλι, γίνεται έγχειρση σε τέτοιες περιπτώσεις. Η ένδομητρίσις παρουσιάζει την εξής περίεργη ιδιότητα: Γίνεται συχνότερη, όσο καλλιεργείται το βιωτικό έπιπεδο! Γι' αυτό, είναι αρκετά συνηθισμένη στις γυναίκες της Αμερικής.

Ανεμεθλονία χωρίς εξάνθημα

Ο Αμερικανός δόκτωρ Σαουλ Κρούγκμαν, του Πανεπιστημίου της Ν. Υόρκης, ανακοινώνει ότι επέτυχε να προκαλέσει για πειραματικούς λόγους σε διάφορα άτο-

μα ανεμεθλονία, αλλά χωρίς το συνηθισμένο εξάνθημα αυτής της ασθένειας. Ως γνωστόν, η ανεμεθλονία είναι μία ήπια ασθένεια, το εξάνθημά της όμως παίρνει συνήθως μία μορφή που φαίνεται ανησυχαστική. Σε μία μόνο περίπτωση είναι επικίνδυνη η ανεμεθλονία: Όταν προσβάλει μία μητέρα στην αρχή της έγκυμοσύνης, γιατί αυξάνονται τότε οι πιθανότητες να γεννηθεί ελαττωματικό παιδί. Γι' αυτό, οι έπιστήμονες αναζητούν ένα πρακτικό κι' ακίνδυνο τρόπο μεταδόσεως της ανεμεθλονίας σ' όλα τα μικρά κορίτσια, έτσι ώστε να έχουν αποκτήσει πια άνοσια όταν φτάσουν σε ώρα γάμου και τεκνοποιίας.

Ψυχικός πονοκέφαλος

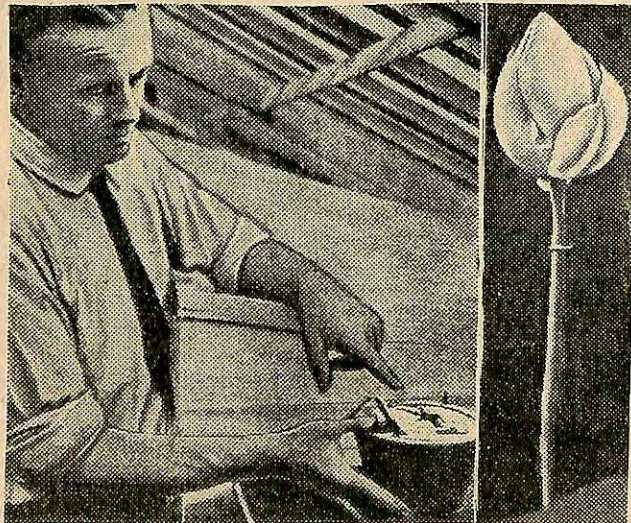
Είναι συχνές οι περιπτώσεις πονοκεφάλου από ψυχικά αίτια. Ίδιως παρατηρείται σε γυναίκες 30-50 ετών. Οι αίτιες που τον προκαλούν, είναι κυρίως οι συναισθηματικές συγκρούσεις, οι έχθρικές παρορμήσεις, η επιθετικότητα και η κρυφή μνησικακία έναντι των μελών της οικογένειας. Τα συναισθηματικά αυτά φέρνουν μία υποσείδητη έντονη ένοχη, που έκδηλώνεται με πονοκέφαλο.

Το άλκοολ και τα ποντίκια

Μία Αμερικανίδα έπιστήμων, η δόκτωρ Λεονώρα Μάιρον, του Πανεπιστημίου της Γεωργίας, διαπίστωσε με τα πειράματά της, ότι μόνον ότι ο οργανισμός μας συνηθίζει στο άλκοολ, όπως στα ναρκωτικά, αλλά κι' ότι η κλίσις προς αυτό μεταβιβάζεται κληρονομικά στους απογόνους μας. Παρατήρησε πράγματι ότι, όσο περισσότερο άλκοολ πίνει ένας ποντικός, τόσο πιο πολύ θέλει, κι' ότι τα παιδιά των άλκοολικών ποντικών πίνουν περισσότερο απ' τους γονείς των.

Φάρμακα για την «πίεση»

Η «άπρεξολίνη» είναι ένα νέο φάρμακο, που παρέχει πολλές υποσχέσεις στη θεραπεία της χρόνιας αρτηριακής υπέρτασής (πίεσής). Αυτό βεβαιώνει ο δόκτωρ Ρ. Τέυλορ, της μεγάλης Κλινικής Κληβελαντ, που το δοκίμασε. Χρησιμοποιεί τέσσερες φορές την ημέρα, μετά το φαγητό και πριν απ' τον ύπνο. Καλύτερα αποτελέσματα δίνει στους νεωτέρους ασθενείς. Συγχρόνως όμως προκαλεί στους πιο πολλούς τοξικά φαινόμενα: πονοκεφάλους, πρήξιμο των βλεφάρων ή των άστραγάλων,

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ΑΝΘΟΣ!

Από τα μικρά βλαστάρια της γλάστρας της φωτογραφίας μας άνθισε, έσχάτως, το αρχαιότερο άνθος του κόσμου. Η γλάστρα μεταφέρθηκε αεροπορικώς από την Ιαπωνία στο Αμβούργο για να εκτεθεί στην εκεί μεγάλη έκθεση ανθέων. Το σπόρο του φυτού αυτού βρήκε εδώ και τρεις μήνες περίπου ο Γαλλανός βοτανολόγος δόκτωρ Ίχιτο Όγκα σε κάτι νεολιθικά λείψανα ηλικίας 3.500 ετών και πλέον! Παραπλεύρως, ένα άνθος του πανάρχαιου αυτού φυτού, στην έκθεση του Αμβούργου. Όπως βλέπετε, πρόκειται για ένα νέο είδος λωτού.

ζάλες και ναυτία. Ωστόσο, στα 81% των περιπτώσεων, οι ένοχλησεις αυτές εξαφανίσθηκαν μόνες τους, έπειτα από 3-6 έβδομάδες συστηματικής θεραπείας, ή καταπολεμηθούν με άλλα κατάλληλα φάρμακα.

Φωτεινότερες ακτινοσκοπήσεις

Μία νέα διάταξη αύξησε τη φωτεινότητα του ακτινοσκοπικού διαφράγματος, κατά 500-1.000 φορές για τις εξετάσεις του στήθους και 1.000-3.000 φορές για τις ακτινοσκοπήσεις της κοιλίας. Έτσι, δεν θα χρειάζεται πια να χάνει πολύτιμη ώρα ο ακτινολόγος, για να συνήθισουν τα μάτια του στο σκοτάδι. Το πεδίο αυτό με την ένοχλημένη φωτεινότητα είναι ακόμη μικρό, εφαρμόζονται όμως ήδη τελειοποιήσεις για την αύξηση των διαστάσεών του.

Το σάλιο και η τερηδών

Κατά τον δόκτωρ Μάκ Ντόναλντ, του οδοντιατρικού σχολείου του Πανεπιστημίου της Ίνδιανά, το σάλιο παίζει σημαντικό ρόλο στην τερηδόνα των δοντιών.

Όταν το σάλιο είναι κανονικό και έχει την απαιτούμενη ρευστότητα καθαρίζει τελείως τα δόντια και μειώνει τον κίνδυνο να σχηματιστεί τερηδών. Όταν όμως η έκκριση του σάλιου είναι ελαττωματική ή όταν δεν έχει την απαιτούμενη ρευστότητα (όταν είναι πηχτό), τα δόντια δεν καθαρίζονται καλά και οι κίνδυνοι να σχηματιστεί τερηδών είναι τότε μεγαλύτεροι.

Φθνή κορτιζόνη από ψωμί!

Οι Αμερικανοί έπιστήμονες ανακάλυψαν ένα νέο τρόπο παρασκευής κορτιζόνης από μούχλες ψωμιού. Αυτές οι μούχλες, έπειτα από κατάλληλη έπεξεργασία, αφήνονται επί 48 ώρες. Σχηματίζεται τότε ένα ενδιάμεσο προϊόν από το οποίο εξάγεται κατόπιν η κορτιζόνη. Η παρασκευή κορτιζόνης μ' αυτό τον τρόπο είναι εξαιρετικά εύκολη και στοιχίζει ελάχιστα.

Η ζωή στις θάλασσες

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των έπιστημόνων του Αεροναυτοφικού Ινστιτούτου της Σκοχόλης κάθε κυβικό χιλιόμετρο θαλάσσιου ύδατος της Βαλτικής περιέχει κατά μέσον όρον 400.000 κιλά ζωντανών όντων που είναι άδρατα στο γυμνό μάτι.

Η πυόρροια ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ

Με μία ανώδυνη χειρουργική επέμβαση

Σ' ένα πρόσφατο συνέδριο των Αμερικανών οδοντοιατρών τονίσθηκε ότι, στην ηλικία των 45 ετών, ή ένας σε κάθε δύο άντρες έχει χάσει όλα του τα δόντια από πυόρροια, ή όπωσδήποτε έχει προσβληθεί απ' αυτή την ασθένεια των ούλων. Το ίδιο θα συμβεί και η γυναίκα για τις γυναίκες — μολονότι δεν έγινε ιδιαίτερος λόγος γι' αυτές στο συνέδριο.

Η έπιστημονική αυτή διαπίστωση έπιβεβαιώνει για μία ακόμη φορά το ότι η πιο διαδεδομένη ασθένεια του ανθρώπου έπειτα από την τερηδόνα των δοντιών είναι η πυόρροια — ή άλλοις λεγομένη και «ουλίτις». Ωστόσο, λίγοι μόνο ξέρουν περί τίνος ακριβώς πρόκειται.

Η πυόρροια λοιπόν οφείλεται στην καταστροφή της μεμβράνης και του όστου που περιβάλλει τις ρίζες των δοντιών. Έκδηλώνεται δε στην αρχή της με τα εξής συμπτώματα: έρεθισμός, πρήξιμο και μώλωμα των ούλων. Ύστερα τα δόντια αρχίζουν να κουνιούνται και να πέφτουν.

Η εξέτασις από τους ειδικούς της σιαγόνας του προ-ϊστορικού ανθρώπου της Χάιτεμπεργκ απέδειξε την έκτεταμένη καταστροφή του όστου της στα σημεία των φατνιών των δοντιών. Πρέπει συνεπώς να συμπεράνουμε ότι η πυόρροια είναι παλαιά όσο κι' ο ίδιος ο πολιτισμός μας.

Μερικές από τις αιτίες της τόσο ένοχλητικής αυτής πάθησής είναι: η ακαθαρσία του στόματος, ή κακή έφαρτα κι' έξυπνη κητεία σ' αυτήν. Οι ψεύτικες «γέφυρες» και οι ψεύτικες μασέλες, το άτεχνο σφράγισμα των δοντιών με έπιφάνειες έρεθιστικές, το βούρτσισμα των δοντιών με ακατάλληλο τρόπο ή κακή διατροφή, οι τραυματικές βλάβες ενός δοντιού από χτύπημα ή άλλη κάκωσι, και ή άλλη έλλιη κάκωσι, και ή αλόγιστη χρήση των οδοντογλυφιδών που συνθίβουν μερικοί να τις χάνουν διαρκώς στα ούλα τους και στα όστα των σιαγόνων.

Εύτυχες, υπάρχουν σήμερα αρκετές καινούργιες μέθοδοι για τη διάσωση των δοντιών, που κινδυνεύουν να πέσουν από την πυόρροια των ούλων.

Μία απ' αυτές είναι ή λεγομένη «ουλεκτομή» Πρόκειται για μία μικρή κι' ανώδυνη χειρουργική επέμβαση, που συνίσταται στο κόψιμο των άρρωστων και έξυπνων κολλημένων ιστών των ούλων. Τη χαρακτηρίσαμε ως νέα μέθοδο, κι' όμως υπάρχουν

ένδειξεις πώς την ήξεραν και την έφθνησαν ακόμη κι' οι αρχαίοι Αιγύπτιοι.

Αφού οι πάσχοντες ίστωι αφαιρεθούν μ' ένα κατάλληλο χειρουργικό υστέρη, τα τραυματισμένα ούλα αλείφονται με αποστειρωμένη παραφίνη ή με κερί μελισσών, ή μ' ένα μίγμα από έξιδιον ψευδαργύρου και ευγενόλης που στερεοποιείται.

Το προστατευτικό αυτό στρώμα μένει πάνω στα ούλα επί 24-48 ώρες. Ύστερα, κατά τις δύο έπόμενες ήμέρες, ο οδοντογιατρός περνάει τα ούλα μ' ένα σφυγγαράκι βουτηγμένο σε πυκνό έξυλιν.

Μέσα σε δύο βδομάδες περίπου, αρχίζει να σχηματίζεται ή γνήσις οδοντογιάρις τόσο στα ούλα όσο και στο όστού της σιαγόνας.

Από κει και πέρα οι τοπικές περιποιήσεις είναι πλέον δουλειά του πάσχοντος. Πρέπει να διατηρή το στόμα του πάντα καθαρό, να μην αφήνει να συγκεντρώνονται υπολείμματα τροφών πάνω στα δόντια ή ανάμεσά τους.

Ο οδοντοιατρός σας θα σας υποδείξει λεπτομερώς πώς πρέπει να περιποιηθείτε και να καθαρίζετε τα δόντια σας και τους μαλακούς ιστούς του στόματος και τί είδους βουρτσάκι πρέπει να μεταχειρίζεστε γι' αυτό το σκοπό.

Πάντως, έχετε στο νου σας πώς κι' όταν ή ακόμη έχετε πάθει μία σοβαρή πυόρροια, με την αντίστοιχη φθορά των ούλων, μπορείτε πάντως να σώσετε τα δόντια σας αν υποβληθείτε στην απλή χειρουργική επέμβαση που περιγράψαμε πιο πάνω.

Και μην ξεχνάτε ποτέ ότι τα δικά μας δόντια που μας έδωσε ή Φύσις διατηρούμενα γερά και σε καλή κατάσταση με την κατάλληλη περιποίηση είναι άπειρος καλύτερα κι' έξυπνη κητεία σ' αυτά. Από τις τελειότερες κατασκευασμένες τεχνητές οδοντοστοιχίες.

Το γάλα και τα αντιβιοτικά

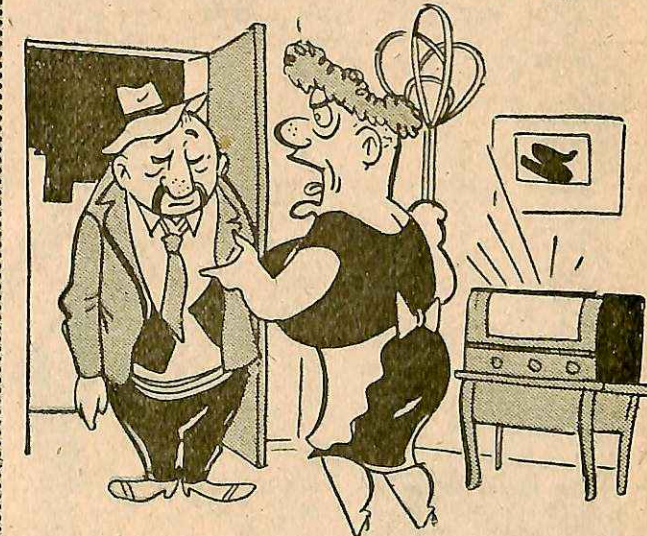
Η Γαλλική Έταιρεία συγκριτικής παθολογίας, με μία πρόσφατη ανακοίνωσή της, έπισημαίνει τα δυσάρεστα έπακόλουθα που έχει ή χρήση αντιβιοτικών στα ζώα και ειδικότερα στις αγελάδες.

Το γάλα των αγελάδων, στις οποίες χρησιμοποιούνται αντιβιοτικά, δεν μπορεί να μεταποιηθεί σε τυρί με τα συνηθισμένα μέσα. Γιατί τα αντιβιοτικά και ειδικότερα ή πενικιλίνη, καταστρέφουν τα γαλακτικά ένζυμα, που είναι απαραίτητα στο σχηματισμό του τυριού.

Η ίδια ανακοίνωση εκφράζει την υπένοια, ότι οι άνθρωποι, που πίνουν γάλα, προερχόμενο από αγελάδες, που υποβάλλονται σε θεραπεία με πενικιλίνη, συνθίβουν σ' αυτό το αντιβιοτικό, που παύει να έχει έπιδραση στον οργανισμό τους όταν παραστή ανάγκη.

Τελιοθεραπεία

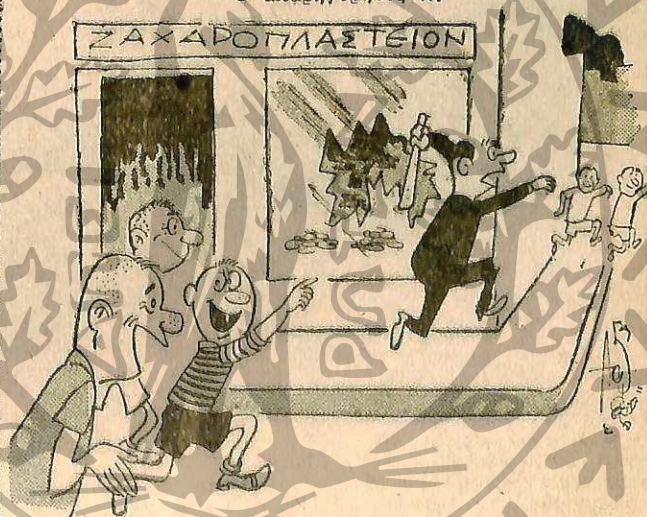
(Του Αρχέλαου)

Ο σπ ή κ ε ρ: Και τώρα, ή έκπομπή μας: «Οί... έικοι έρωτήσεις»!...

Ο άπαρηγόρητος!...

Εφοδος, παιδιά, στη βιβλίνα... Οί... κομμάτια σπασμένα το τζάμι και τους κινημαί!...

Το παιδί του άηλου

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Άλμπερ Μπερνάρ έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του. Τό μηλίγγια του χτυπούσαν δυνατά και τὸ μέτωπό του έκίγνε. Είχε θελήσει νά μάθη και τώρα ήξερε πια τή δυστυχία του...

Τήν πρώτη ύπόνοια του τήν είχαν δώσει τὰ λόγια που του είπε χωρίς κακή πρόθεση, άλλωστε, κάποιος φίλος του, ὁ Μωρίς Έρμιέ.

Αὐτόν Έρμιέ είχε συναντήσει τή Μαγδαληνή τή γυναίκα του Μπερνάρ, μέσα στο γαλάζιο αὐτοκίνητο, που τής είχε χαρίσει ὁ άντρας της, σ' ένα μικρό δρόμο τῶν Βερσαλλιών. Τὸ βράδυ λοιπόν, που συναντήθηκαν με τὸν Άλμπερ στη λέσχη του τὸ βίαιε γνωστό.

—Τή χαίρετσα, του είπε, άλλ' αὐτή δεν με πρόσεξε.

Ο Άλμπερ ήξερε πὼς κάθε Δευτέρα και Πέμπτη ἀπόνευμα, ἡ γυναίκα του πήγαινε ἡ τουλάχιστον του έλεγε ὅτι πήγαινε στην ἀδελφή της Ντενίς, που έμενε στο Νείγυ. Αὐτὸ γινόταν τακτικά ἀπὸ τότε που παντρετήκαν, δηλαδή ἀπο ἑξ ἡ χρόνια. Ἄν, λοιπόν, δεν πήγαινε στην ἀδελφή της, αὐτὸ έσήμαινε ὅτι τὸν πρόδιδε ἀπὸ ἑξ ὀλόκληρα χρόνια! Ἦταν, σ' ἀλήθεια, τρυμερό! Κι αὐτὸς τὸ μάθαινε μόλις τώρα!

Τήν έχε πάρει ἀπὸ μαννεκέ. Κι' είχε πιστέψει στην εὐλικρίνεια της. Ἡ Μαγδαληνή δεν του είχε κρύψει πὼς συνδεόταν άλλωστε με κάποιον, που είχε σκοπὸ νά τήν κάμῃ γυναίκα του, ἀλλὰ που έβρισκε χωρίς νά προφτάσῃ νά πραγματοποιήσῃ τήν ἀπόφασή του.

Ο Άλμπερ Μπερνάρ ήταν άνθρωπος με συγχρονισμένες ἀντιλήψεις. Κι' αὐτὴ ἡ ἐξομολόγησι τῆς Μαγδαληνῆς δεν τὸ ἐμπόδισε νά τήν κάμῃ γυναίκα του.

Ἡ ζωή τους ἄρχισε ἀπὸ τότε νά κυλάῃ ἡρεμῇ κι' εὐτυχισμένη. Ἡ Μαγδαληνή δειχνόταν τρυφερὴ και ἀφοσιωμένη στὸν άντρα της κι' ὁ Άλμπερ δεν είχε κανένα παράπονο μαζί της. Και νὸς που μάθαινε τώρα ὅτι αὐτὲς οἱ ἐπισκέψεις στην ἀδελφή της, ταν ένα ἑπλὸ πρόσχημα γιὰ νά συναντιέται με τὸν ἑραστή της, με τὸν πάλιό ἴσως, που του είχε πῆ ψέματα πὼς «έχε πεθάνει». Γιατί, βέβαια, δεν είχε κανένα λόγο νά πηγαίνει στὶς Βερσαλλίες, που βρισκόνταν στο ἀντίθετο μέρος ἀπὸ τὸ Νείγυ.

Ἀπὸ ἡ στιγμή που ὁ Έρμιέ του είπε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Άλμπερ έχασε τήν ἡσυχία του. Περίμενε με ἀγωνία νάρρῃ ἡ Δευτέρα. Καί προτοῦ φύγῃ ἡ γυναίκα του γιὰ τή συνθησμένη ἐπίσκεψίς της στην ἀδελφή της κύτταξε τὸ «κοντέρ» του αὐτοκινήτου. Ὅταν ἡ Μαγδαληνή ξαναγύρισε, ὁ άντρας της ἐξακύντησε τὸ «κοντέρ». Καί είδε τότε ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν χιλιομέτρων ήταν πολὺ μεγάλος γιὰ μιά διαδρομὴ ὡς τὸ Νείγυ. Ἡ γυναίκα του είχε κάμει γύρω στὰ 55 χιλιόμετρα. Ὅσο χρειάζεται δηλαδή, γιὰ νά πάῃ στὶς Βερσαλλίες και νά γυρίσῃ.

Δεν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι και αὐτὴ τή φορὰ ἡ Μαγδαληνή δεν είχε πάει στην ἀδελφή της. Ἀλλὰ που πήγαινε λοιπόν; Ἡ ἀγωνία τὸν κρατοῦσε αὐπνο τῆ νύχτα κοντὰ της.

Ο Άλμπερ, μ' ὅλη τήν ἀποστροφή που αἰσθανόταν στὴν πρέψη ὅτι θάτρεπε νά κάμῃ γνωστὴ τή δυστυχία του σ' ἕνα άλλον, ψι ὅτι θάτρεπε νά κάμῃ γνωστὴ τή δυστυχία του σ' ἕνα άλλον, κατέφυγε σ' ἕνα ἰδιωτικὸ γραφεῖο πληροφοριῶν κι' ἔδωσε στο

διευθυντὴ του τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα γιὰ τή Μαγδαληνή. Ἐκεῖνο που ήθελε νά μάθῃ ήταν που πήγαινε ἡ γυναίκα του κάθε Δευτέρα και κάθε Πέμπτη.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, είχε τὶς πληροφορίες που ζητούσε. Κάθε Δευτέρα και κάθε Πέμπτη, του είπε ὁ διευθυντὴς του πρακτορείου, τὸ μικρὸ γαλάζιο αὐτοκίνητο σταματοῦσε ἐπὶ δυὸ περίπου ὥρες σ' ἕνα ἡσυχὸ δρομάκο τῶν Βερσαλλιών, μπροστὰ σ' ἕνα κατάστημα ἀρχαιοτήτων κάποιας κυρίας Νέλλας. Ἡ Μαγδαληνή δεν έμπαινε, άλλωστε, σ' αὐτὸ τὸ κατάστημα, άλλ' ἐξαφανιζόταν πίσω ἀπὸ μιά καγκελωτὴ πόρτα που ὡδηγοῦσε στο σπίτι τῆς κυρίας Νέλλας, που βρισκόταν στο πίσω μέρος, στο βάθος ἑνὸς κήπου. Αὐτὴ ἡ κυρία ήταν χήρα και ζοῦσε μαζί με τήν κορούλα της και μιά ὑπηρέτρια. Στὴ συνοικία είχε πολὺ καλὴ φήμη. Κανένας άντρας δεν έμενε στο σπίτι, άλλὰ, βέβαια, στο κατάστημα έμπαιναν πολλοί...

—Αὐτὲς εἶναι οἱ πρῶτες πληροφορίες που συγκέντρωσα, κατέληξε ὁ διευθυντὴς του πρακτορείου. Πρέπει νά μάθωμε τώρα ἂν ὑπάρχῃ συγχρονισμὸς ἀνάμεσα στὶς ἐπισκέψεις τῆς κυρίας και κάποιου ἀπὸ τοὺς πελάτες του καταστήματος... Ἀλλὰ, φυσικά, θὰ μου χρειαστοῦν μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη...

—Ὅχι, είπε ὁ Άλμπερ, εἶναι περιττό. Οἱ πληροφορίες που μου δώσατε μοῦ ἀρκοῦν...

Θὰ ἐνεργοῦσε τώρα μόνος του. Ἀλλὰ τί θὰ ἔκανε; Δεν είχε ἀκόμη ἕνα ὠρισμένο σχέδιο. Ἀγόρασε, ὡστόσο, ἕνα περιστροφὸ και τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης πήγε νά περιμένῃ τή Μαγδαληνή κοντὰ στο σπίτι τῆς κυρίας Νέλλας.

Κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ δρόμου, είδε τή Μαγδαληνή νά φτάνῃ τήν ὠρισμένη ὥρα, νά κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό της και νά χάνεται πίσω ἀπὸ τήν καγκελωτὴ πόρτα.

Ο Άλμπερ ἄφησε νά περάσουν μερικὰ λεπτά. Ἐπειτα βγήκε ἀπὸ τήν κρυψὸνά του και προχώρησε ὡς τήν καγκελωτὴ πόρτα. Δεν ήταν, εὐτυχῶς, κλειστή. Τήν ἔσπρωξε και πέρασε στο ἐσωτερικό.

Εἶδε τότε τή γυναίκα του, που ἔσφιγγε στην ἀγκαλιά της ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ὡς ὀχτὼ χρόνων. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μικρῆς ἔδιναν τή λύσι τοῦ μυστηρίου. Ἦταν ἡ ἴδια ἡ Μαγδαληνή, ἀλλὰ σὲ μικρὴ ἡλικία.

Οἱ δύο σύζυγοι ἀλληλοκυττάχθηκαν σὰν ἀποσβολωμένοι, σὰν νά μὴν περίμεναν αὐτὸ που ἔγινε.

—Συγγνώμην! είπε ἡ νεαρὴ γυναίκα τρέχοντας κοντὰ του και τραβώντας και τή μικρὴ μαζί της. Δεν σοῦ είπα ὅλη τήν ἀλήθεια άλλωτε!... Ὁ παλιὸς ἀρραβωνιαστικὸς μου πέθανε, ἀλλὰ, λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἔφερα στὸν κόσμὸ αὐτὸ τὸ παιδί... Πρέπει νά ξέρῃς πὼς δεν ἔχει κανέναν άλλον ἐκτὸς ἀπὸ μένα... Ἐδῶ λοιπὸν ἐρχοῦμαι κάθε Δευτέρα και Πέμπτη, ὅταν σοῦ ἔλεγα ὅτι πήγαινα στὴς ἀδελφῆς μου...

Ο Άλμπερ είχε συγκινηθῇ. Σήκωσε τή μικρὴ στο χέρια του και τή φίλησε στο δυὸ μάγουλα.

—Μας ἔλειπε ἕνα παιδί, είπε στὴ γυναίκα του. Τώρα θὰ εἴμαστε πιο εὐτυχισμένοι!

Γ. ΣΕΒΕΡΕΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λωραίν προσηλαβάνει για θυμωρό τον Πεσμέ, που του σφύτρε ο Βουλπέν. Άλλ' ο Μεραντόν τον επιβλέπει άγρυπνα. Ο Σαντάλ, μετανοημένος για το μεθύσι του, φυλάγεται στο έξω, όσο μπορεί. Μπαίνει για υπηρετή στο μέγαρο του Λωραίν. Ο Λωραίν προσπαθεί του κάκου να μαντέψει ποιοι είναι οι άγνωστοι έχθροί του και τί του έτοιμάζουν. Ο Στέφανος καταστρώνει ένα σχέδιο απαγωγής του Ζεράρ, μέσα απ' το μέγαρο. Έρχεται σ' επαφή με την Κατερίνα, την πιστή καμαριέρα της Ζερμαίν, που έχει μείνει στην υπηρεσία του Λωραίν, και της φανερώνει όλη την αλήθεια. Με τη βοήθεια της, λοιπόν, η Ζερμαίν μπαίνει μια νύχτα κρυφά στο μέγαρο και κρύβεται στο δωμάτιο της καμαριέρας. Εκεί της πηγαίνει το Ζεράρ η Κατερίνα. Ο μικρός είναι τρελλός απ' τη χαρά του, γιατί ξαναδρῆκε τη μητέρα του, και δέχεται πρόθυμα να φύγει μαζί της. Το βράδυ όμως, ο Λαντρών βλέπει τυχαίως τη Ζερμαίν στο παράθυρο της κάμαρας της Κατερίνας. Δεν την αναγνωρίζει, υποψιάζεται όμως κάτι. Ύστερα βλέπει το Σαντάλ να κλειώνει απ' έξω την πόρτα του δωματίου κοιμόντας πώς βρίσκεται μέσα για να τον φυλακίσει. Το ίδιο κάνει ο Σαντάλ για το Φουτιέ και το Μεραντόν. Ο Λαντρών τον κατασκοπεύει.

«Καταλαβαίνω πώς άποψε θα γίνουν σπουδαία πράγματα. Θα δούμε ποιοι είν' οι έχθροί μας!». Η ώρα ήταν 11.

«Σίγουρα —σκέφθηκε ο Λαντρών— θα βάλουν μπροστά το σχέδιό τους κατά τις 2 ή τις 3, όταν θανάτι έρημοι οι δρόμοι. Δεν έχω λοιπόν καιρό για χάσιμο! Πρέπει να πάρω άμέσως τα μέτρα μου». Πήγε και χτύπησε την πόρτα του Φουτιέ.

— Ποιός είναι; φώναξε εκείνος από μέσα.

Ο Φουτιέ πήγε ν' ανοίξει. Μά του κάκου προσπάθησε να ξεκλειδώσει την πόρτα.

— Διάβολε! είπε. Τί έπαθε ή κλειδαριά;

— Περίμενε, θα ξαναρθώ, του σύστησε ο Λαντρών.

Τά ίδια έκανε και με το Μεραντόν. Ύστερα πήγε να βοηθήσει ένα εργαλείο για να τους ελευθερώσει. Σε λίγα λεπτά, είχε ανοίξει τις πόρτες τους.

— Μά τί έγινε; τον ρώτησαν κι' οι δύο με θυμό.

Ο Λαντρών τους εξήγησε με δυο λόγια ό,τι είχε συμβεί. Ο Μεραντόν εσφίγγει τις γροθιές του. Ο Φουτιέ είχε χλωμιάσει απ' τη μανία του.

Ο Λαντρών ώρισε σε καθένα τί έπρεπε να κάνει.

— Εσύ, είπε στο Μεραντόν, θα περιμένεις κοντά στο δωμάτιό του Σαντάλ, κι' όταν βγῇ δεν θα τον άφισης στιγμή απ' τα μάτια σου.

— Καλά, κι' αν με δῇ;

— Τότε θα βρῇς μια οποιαδήποτε πρόσφασι για να μείνεις μαζί του, δῆθεν για να του κρατήσης συντροφιά. Θ' άπορήσει, βέβαια, που θα σε δῇ ελεύθερο, αφού νομίζει πως σε κλειδώσε στην κάμαρά σου. Μά θα του πῇς ότι μόλις εκείνη τη στιγμή γύρισες απ' έξω...

— Κατάλαβα...

— Εσύ, Φουτιέ, θ' αναλάβῃς τον Πεσμέ. Δεν έχει φῶς στο θυρωρείο του, πιστεύω όμως πως δεν κοιμάται. Φρόντισε να τον επιβλέπῃς συνεχώς.

— Τρέχω άμέσως.

— Μια στιγμή, να σὰς κάνω μια τελευταία σύσταση: Δεν πρέπει να έμποδίστε τους αντίπαλους μας να μπουν στο μέγαρο. Άντεναιστε μάλιστα, να τους διευκολύνετε όσο το δυνατόν την είσοδο. Το σπουδαίο για μὰς είναι να μάθουμε με ποιούς έχουμε να κάνουμε.

»Αφίστε τους ν' άρχίσουν, ανενόχλητοι την εκτέλεσι του σχεδίου τους, για να πάρουν θάρρος και να προχωρήσουν. Δεν έχω κανένα φόβο απ' αυτούς, τώρα που είμαστε προετοιμασμένοι.

— Κι' αν χρειαστή να σὰς δούμε, που θα σὰς βρούμε; ρώτησε ο Φουτιέ. Πρέπει

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

ΖΥΝ ΜΑΡΥ

όλα να τὰ προβλέψουμε.

— Έχεις δίκιο. Θάμα ή δίπλα στο δωμάτιο του Ζεράρ ή κάπου κοντά στην κάμαρα της Κατερίνας.

Ο Φουτιέ κι' ο Μεραντόν έφυγαν. Ο Λαντρών έμεινε συλλογισμένος για μια στιγμή.

— Τα πρόβλεψα άραγε όλα; ψιθύρισε. Γι' απάντησι σ' αυτή την ερώτησί του, έτριψε ζωρά τα χέρια του.

Σε πέντε λεπτά, είχαν πάρει όλοι τις θέσεις τους.

»Ας παρακολουθήσουμε τώρα το Φουτιέ, που είχε αναλάβει τον Πεσμέ.

Η πόρτα του θυρωρείου ήταν ανοιχτή. Ο Φουτιέ μπήκε. Διέκρινε στο σκοτάδι τον Πεσμέ καθισμένο σε μια πολυθρόνα. Πήγε κοντά του και του είπε, γελώντας απλοϊκά:

— Καλά τῶλεγα εγώ πως ένας εύσυνεΐδης σαν κι σὰς δεν θαχε πέσει να κοιμηθῇ!... Μια και δεν μπορούσα λοιπόν να κλείσω μάτι, μ' αυτή τη ζέστη, ήρθα να παίξουμε καμιά πρέφα. Τί λέτε, μπάρμπα - Πεσμέ;

ΕΝΑΣ ΗΡΩΪΚΟΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ο άστυφύλακας Τζοζέ Ένκάρθια, που από το πόστο του αυτό, σε μια διασταύρωσι δρόμου της Φουκά, πρωτεύουσας της νήσου Μαντεΐρα, κανονίζει την τροχία κινήσι, έπεσε θύμα ενός μεθυμένου σωφῆ, που του έκοψε τα πόδια με το βαρύ φορητό αυτοκίνητό του. Ο ήρωϊκός άστυφύλακας όμως, μόλις βγῆκε από το νοσοκομείο, ζήτησε άμέσως ν' αναλάβῃ την παλιά υπηρεσία του.

Συγχρόνως, ο Φουτιέ άναψεν το φῶς.

— Ευχαρίστως, κ. Φουτιέ, απάντησε άτάραχα ο θυρωρός. Θα περάσουμε λίγο την ώρα μας... Ξερετε, εγώ δεν μπορώ να κοιμηθῶ ποτέ πριν απ' τὰ μεσάνυχτα.

Κι' έρριξε μια λοξή ματιά πρὸς τὸ ρολόι τοῦ τζακιῦ, πούδειχνε 11½.

Ο Φουτιέ τὸ άντελήφθη, συγκράτησε ἑνα ὑπολο χαμόγελο και εἶπε μ' ἀφέλεια:

— Έχετε ἀκόμα μισή ὥρα καιρό. Ἄμα χτυπήσουν 12, θὰ σὰς ἀφίσω.

»Α, βέβαια! Ξερετε, εγώ εἰμῖαι γέρος κι' έχω τις συνήθειές μου. Ἀμα περάσουν οἱ 12, τὰ μάτια μου ἀρχίζουν νὰ κάνουν πούλακια.

Πῆραν μιὰ τράπουλα κι' ἀρχισαν τὸ παιχνίδι τους.

Όταν σήμαναν μεσάνυχτα, ο Πεσμές ἔκανε πὸς δὲν τὸ κατάλαβε καὶ πρότεινε:

— Ἄν θέλετε, ξαναπαίζουμε.

— Ευχαρίστως. Μά, ξερετε, δὲν θέλω νὰ σὰς κρατήσω περισσότερο! Χτυπήσαν πιά μεσάνυχτα.

— Ω, μισή ὥρα περισσότερο ἢ λιγώτερο δὲν ἔχει καμιά σημασία.

Τὸ παιχνίδι ἐξακολούθησε. Ἐφτασαν 12½, ὕστερα 1. Τότε ο Πεσμές σηκώθηκε.

— Τώρα πιά σὰς διαχνο, κ. Φουτιέ, εἶπε.

Ο ὑπρέτης ἦταν ἔξυπνος και δὲν ἐπέμεινε. Εἶχε μάθει ἀλλῶστε ἐκείνου πὸς ἤθελε: ποιά ὥρα περίπου θὰ γινόταν ἡ ἀπόπειρα. Προφανῶς, ο Πεσμές ἔπρεπε νὰ ναι ἔτοιμος στὶς 1½ ἢ στὶς 2.

Ο Φουτιέ τὸν καληνύχτισε κι' ἀπομακρύνθηκε. Καθὼς ἔφευγε, βεβαίως του κῆρυξε τὸ θυρωρείο.

Σε πέντε λεπτά, ἔσβυσε τὸ φῶς τοῦ θυρωρείου. Κι' ἀπλώθηκε παντοῦ σκοτάδι και βαθεῖα ἡσυχία. Στὴν πρόσφι τοῦ μεγάρου, ἦταν φωτισμένο μόνο τὸ παράθυρο τῆς κάμαρας τοῦ Ζεράρ.

Πέρασαν λίγες στιγμές. Ὑστερα ἀνοιξε τὸ παράθυρο αὐτὸ και πρόβαλε ἡ Κατερίνα. Ἐπιθεώρησε τὴν αὐλή, δὲν εἶδε τίποτα τὸ ἀνησυχαστικό και ξαναγύρισε κοντὰ στὸ κρεβάτι.

Πῆρε στὴν ἀγκαλιά της τὸ Ζεράρ. Τὸ παιδί ξύπνησε, χασμουρήθηκε κι' ἀποκοιμήθηκε πάλι, ἀφίνοντας νὰ τὸ ντύσῃ ἡ Κατερίνα, δίχως νὰ ξέρῃ τί τὸ ἤθελαν, γιατί δὲν εἶχε ἀκόμη θυμηθῇ ὅτι προηγήθηκε.

»Η Κατερίνα βγῆκε απ' τὸ δωμάτιο, κρατώντας τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά της.

Ο Λαντρών παραμόνευε πίσω ἀπὸνα καναπέ. Τὴν ἄφισε ν' ἀπομακρυνθῇ λίγο, κι' ὕστερα τὴν παρακολούθησε ἀθόρυβα.

»Η καμαριέρα μπῆκε στὸ δωμάτιό της. Ο Λαντρών κατέβηκε γρήγορα στοὺς σταῖλους, για νὰ κατασκοπεύῃ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν είσοδο τοῦ μεγάρου, τὸ θυρωρεῖο, τὴ μεγάλη σκάλα και τὴ σκάλα τῆς υπηρεσίας.

»Δύο ἡ ὥρα! συλλογίστηκε. Δὲν θ' ἀργήσουνε πὸς πολὺ...».

Τὴ στιγμή ἐκείνη, χτύπησε κάποιος ἑλαφρὰ τὸ παράθυρο τοῦ θυρωρείου.

Ο Πεσμές κύτταξε ἔξω, ἀναγνώρισε τὸ Στέφανο και τούκαμε ἑνα νόημα. Ὑστερα τοῦ ἀνοίξε τὴ μεγάλη ἐξώπορτα.

— Προσοχή! ψιθύρισε ὁ Λαντρών.

Στὶς 2 ἀκριβῶς, ὁ Σαντάλ πῆγε και χτύπησε τὴν πόρτα τῆς Κατερίνας.

— Ἐτοιμαστήτε νὰ κατεδούμε, τῆς εἶπε.

»Η Ζερμαίν ἐπέμεινε νὰ πάρῃ αὐτὴ στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδί της.

»Η Κατερίνα κι' ὁ Σαντάλ προηγήθηκαν. Ξαφνικά, στὰ τελευταία σκαλοπάτια, ὁ Σαντάλ σταμάτησε κι' ἔκανε νόημα στὶς δύο γυναῖκες νὰ μὴ προχωρήσουν.

Εἶχε ἰδῇ τὸ Λαντρών νὰ ξεπετιέται απ' τὴν κρύψι του, νὰ ὀρμῇ πρὸς τὸ Στέφανο Μπερνάρ και νὰ κλείνῃ ἀπότομα τὴν πόρτα.

— Ἀπέτυχε ἡ ἀπόπειρα! εἶπε με πνιγμένη φωνή. Μὰς καταλάθανε... Ἐνῶ εἶχα κλειδώσει τὸ Λαντρών, τώρα εἰν' εἰς ἐλευθερος... Πὼς νὰ βγούμε ἀπὸ δῶ; Ἄς ὀπισθοχωρήσουμε προτοῦ μὰς δούνε!

Οἱ δύο γυναῖκες, ἔντρομες, ἔκαναν μερικά βήματα πρὸς τὰ πίσω. Ξαφνικά ὁ μωρ,

ὁρθώθηκαν μπροστὰ τους δυὸ ἄντρες, ὁ Μεραντόν κι' ὁ Φουτιέ, και τοὺς ἔφραξαν τὸ δρόμο.

— Θὰ τοὺς ἐλευθερώσω κι' αὐτοὺς ὁ Λαντρών... ψιθύρισε ὁ Σαντάλ. Τὴν πάθαμε τώρα. Βρισκόμαστε σ' ἀδιέξοδο! Ὁ χρειαστή ἴσως νὰ μεταχειρισθῶμε τὶς γροθιές μας.

»Η Ζερμαίν ἦταν ἑτοιμὴ νὰ λιποθυμήσῃ κι' εσφίγγε πᾶνυ τὸ Ζεράρ. »Η Κατερίνα εἶχε ξετρελλαθῇ.

Κανένα απ' τὰ πρόσωπα τῆς ἀλλόκοτης ἐκείνης σκηνῆς δὲν εἶχε προφέρει ἀκόμη λέξι.

»Νὰ ἔξυπνοῦσα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μεγάρου! συλλογίστηκε ὁ Λαντρών.

Μά τὸν σταμάτησε μιὰ ἄλλη σκέψι:

— Καλύτερα νὰ μὴ γίνῃ φασαρία! Ο κ. Λωραίν δὲν συμπαθεῖ καθόλου τὴν ἀστυνομία. Πιθανόν νάχη τοὺς λόγους του... Ὁ πωροδότης, θὰ γινόταν ἔξω φρενῶν, ἂν ἔχωναν τὴ μύτη τους οἱ ἀστυνομικοὶ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἀφοῦ μάλιστα, καθὼς βλέπω, πρόκειται για τὸ Ζεράρ...»

Στὸ μεταξὺ, ὁ Στέφανος εἶχε ὀρμήσει μέσα στὸ θυρωρεῖο κι' ἔλεγε στὸν Πεσμέ:

— Ἐχει ἄλλη ἔξοδο τὸ θυρωρεῖο;

— Ὀχι.

— Τὸ μέγαρο ἔχει ἄλλη είσοδο;

— Ναι. Μά δὲν μπορεῖ καν νὰ σκεφθῇ κανεὶς νὰ φύγῃ απ' τὸν κῆπο, γιατί ὁ τοῖχος εἶναι πολὺ ψηλός.

»Ο Σαντάλ —που δὲν ἔμενε ποτέ ἀναποφάσιτος για πολὺ— εἶχε πάρει κι' ὅλας μιὰ γενναία ἀπόφασι.

— Νὰ βγῇτε στὴν αὐλή, εἶπε στὶς δύο γυναῖκες. Ἐσεῖς, Κατερίνα, νὰ πάρτε τὸ μικρὸ. Ἐσεῖς, κυρία Ζερμαίν, μὴ σκέπτεσθε τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνο πᾶς νὰ κρύψετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας. Δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀναγνωρίσουν. Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαίο.

»Μὴ φοβηθῇτε τὸ Λαντρών. Ὅταν σὰς δῇ ὁ Στέφανος, θὰ φροντίσῃ αὐτὸς νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ. Συγχρόνως, ἐγὼ θὰ ἐμποδίσω τὸ Φουτιέ και τὸ Μεραντόν νὰρθουν πρὸς τὰ ἐδῶ. Καὶ νὰ μὴ πάρῃ ὁ διάβολος στὸν λυγισμό. Τὸ αἷμα πούτρεχε απ' τὴν πληγὴ του δὲν εἶχε ἔξασθ' ἔτσι.

Δὲν ἔπρεπε ὥστόσο νὰ σκέπτεται τὸν αὐτὸ του, ἐφόσον ἄλλοι χρειαζόνταν τὴ βοήθειά του...

Τί εἶχαν ἀπογίνει ἡ Ζερμαίν, ἡ Κατερίνα, ὁ μικρὸς Ζεράρ;... Κι' ὁ Στέφανος;... Καὶ τί σημαῖνε ὁ πυροβολισμός;...

»Ακούγονταν τώρα φωνές στὰ ἐπάνω πατώματα. Ὁ νέος κατάλαβε ὅτι ἡ παραμυθία καθυστέρησε νὰ τὰ καταστρέψῃ ὅλα. Κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα και, με μιὰ ματιά, εἶδε τί συνέβαινε.

»Η κατάσταση γινόταν σοβαρωτάτη. «Μά τί κάνει ὁ Σαντάλ;» ἀναρωτιόταν μ' ἀγωνία ὁ Στέφανος.

Ἐφτασε στὸν κῆπο, κρατώντας τὸ πολὺτιμο φορτίο του.

— Δὲν ὑπάρχει ἔξοδος! Δὲν ὑπάρχει! ἔλεγε λαχανιασμένα.

Ἐνῶ ἔτρεχε ἀπελπιγμένα, ἐνοίωθε πᾶνυ στὸ στήθος του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἡ καρδιά τῆς νέας γυναίκας, πού ἦταν μισολιπόθυμη απ' τὸν τρόμο. Κι' ἔλεγε και ξανάλεγε, σαν τρελλός, με φωνὴ τρεμουλιαστή:

— Ζερμαίν!... Μὴ φοβάστε... μὴ φοβάστε, ὅσο εἰμαι ἐγὼ κοντὰ σας!...

Κύτταξε καθὲ τόσο πᾶνυ του, νομίζοντας πὼς ἀκούγε βήματα ἀνθρώπων πού τὸν κυνηγοῦσαν. Μά ἦταν μόνος. Ἀκόμα κι' ὁ Λωραίν εἶχε χάθῃ.

Τί εἶχε συμβῇ λοιπόν;

Μετὰ τὸν πυροβολισμό, πού εἶχε ξυπνήσει ὅλους στὸ μέγαρο, ἀκολούθησε μιὰ γενικὴ ἀναστάτῳσι. Ὁ Σαντάλ πάλευε στὴ σκάλα, μέσα στὸ σκοτάδι, με τὸ Μεραντόν και τὸ Φουτιέ. Χάρις στὴν ἐξαιρετικὴ σωματικὴ του δύναμι, κατάρθωνε νὰ συγκρατῇ και τοὺς δύο.

Μά, κάποια στιγμή, ὁ Φουτιέ μπόρεσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἑνα του χέρι κι' ἔχωσε τὸ μαχαίρι του στὸν ὦμο τοῦ Σαντάλ. Τρελλός απ' τὴ μανία του, ἐκείνος ἄφισε τὸ Μεραντόν, πατώντας μόνο με τὸ γόνατό του πᾶνυ στὸ στήθος του, κι' ἔσφιξε με τὰ δύο του χέρια τὸ λαιμὸ τοῦ Φουτιέ.

»Ο τελευταίος ἔδγαλε ἑνα πνιγμένο ῥόγχο. Ἀκούστηκε ἔπειτα ὁ κρότος πούκανε τὸ κεφάλι του, καθὼς χτυποῦσε δυὸ - τρεῖς φορές στὴ σκάλα. Κι' ἔμεινε ἀκίνητος, λιπόθυμος.

»Ο Σαντάλ τὸν ἄφισε, για ν' ἀσχοληθῇ με τὸν ἄλλο ἀντίπαλό του. Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀκούσε τὸν πυροβολισμό τοῦ Ζαν Λωραίν.

»Διάβολε! Αὐτὸ δὲν... ἀρέσει καθόλου!» σκέφθηκε.

»Ο Μεραντόν, ἀνίκανος πιά ν' ἀνισταθῇ μόνος του, ἔμεινε ἀκίνητος. Ὁ Σαντάλ τὸν θεωρῆσε λιπόθυμο, σαν τὸν ἄλλον, και σηκώθηκε ὀρθός. Ἀλλὰ κλονιζόταν, τὰ γόνατά του λυγίζαν. Τὸ αἷμα πούτρεχε απ' τὴν πληγὴ του δὲν εἶχε ἔξασθ' ἔτσι.

Δὲν ἔπρεπε ὥστόσο νὰ σκέπτεται τὸν αὐτὸ του, ἐφόσον ἄλλοι χρειαζόνταν τὴ βοήθειά του...

Τί εἶχαν ἀπογίνει ἡ Ζερμαίν, ἡ Κατερίνα, ὁ μικρὸς Ζεράρ;... Κι' ὁ Στέφανος;... Καὶ τί σημαῖνε ὁ πυροβολισμός;...

»Ακούγονταν τώρα φωνές στὰ ἐπάνω πατώματα. Ὁ νέος κατάλαβε ὅτι ἡ παραμυθία καθυστέρησε νὰ τὰ καταστρέψῃ ὅλα. Κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα και, με μιὰ ματιά, εἶδε τί συνέβαινε.

— Ἐσὺ εἶσαι, Ἀντρομάγνι μου, καὶ τρώεσαι... Νόμισα πὸς ἦταν κανένας πολιτουμενός!... Τοῦ Β. Χριστοδούλου

Τραγικοί «ήρωες»

Τραγικοί «ήρωες»

Υπάρχουν πολλά παιδιά που παρυσιαστικά, σοβαρές ψυχικές και λειτουργικές ανωμαλίες. Οι βαριές αρρώστιες, τα οικογενειακά δράματα, η αχαρκτήριστη διαγωγή των γονέων τους έχουν υιοθετήσει στην εξέλιξη των αδών μικρών παιδιών.

Ετσι συχνά σεβαστός αριθμός από αυτά οδηγούνται στο δικαστήριο των Άνηλικών για να δικασθούν για άπιστες κι' εκπληκτικές πράξεις!

Μου άναφέρθηκε, π. χ. η περίπτωση ενός μικρού δημίου... κατωκίδων ζώων. Το παιδί αυτό παρυσιαστικά όλα τα στίγματα του εκφυλισμού. Το πρόσωπό του ήταν γερασμένο, τα χαρακτηριστικά του ακανόνιστα και γενικά έδινε την εντύπωση ενός μικρού τέρατος όπως και ήταν αληθινά.

Οι γονείς του, ωστόσο, το καμάραναν γιατί δεν ήταν σε θέση να καταλάβουν το παιδί τους. Και — ακόμα — γιατί κι' οι δυο τους ήταν εκφυλισμένοι.

Ο σύζυγος όλη την νύκτα γλεντούσε κι' έρχόταν ανείσθητος από το μεθύσι για να πέσει στο κρεβάτι του να κοιμηθεί. Η γυναίκα του πάλι έκανε την ζωή της. Και το παιδί μεγάλωνε στο έλεος της τύχης του.

Υπέρβρια δεν μπορούσε να σταθεί σ' αυτό το σπίτι από τα μυστήρια που τραβούσε από αυτό το μικρό θηρίο! Του άρεσε να καταστρέφει τα πάντα κι' είχε μία φοβερή εξυπνάδα που το βοηθούσε να πραγματοποιήσει τα «δολοφονικά» σχέδια του.

Ποτέ δεν ήμολογούσε το σφάλμα του. Ήταν αδύνατο να μάθεις από το στόμα του την αλήθεια. Κι' όσο μεγάλωνε, τόσο γινόταν πιο επικίνδυνος και πιο αντιπαθητικός.

Και νά, ξαφνικά, έμπλεξε σ' μεγάλη βόρα! Παράσυσθηκε από μία συντροφιά μικρών αλητών και έγινε σαν κι αυτούς. Γλίξε στους λαϊκούς κινηματογράφους, έμαθε όλα τα τεχνάσματα των «ακοιτών» και πολύ γρήγορα έγινε άνηλικος της «συμμορίας». Τότε λοιπόν πούλησε στην πόρτα του, που τον θάμαζε για την σκληρότητά του:

—Καιρός είναι να μάθω όλος ο κόσμος τι δύναμη μας και να τρελάνομε την αστυνομία με τα «κόλπα» μας! Μη φοβάστε, δεν πρόκει-

ται κανείς να μάς ανακαλύψει!... Κάθε δουλειά θα την σχεδιάζουμε από πρώτα και θα προσεχουμε και τις παραμικρές της λεπτομέρειες! Τίποτα δεν θα μας ξεφύγει.

Ετσι άρχισαν να μελετούν τη λαοδοτική τέχνη. Ύπηρχε ζέθονο υλικό, που μπορούσε να τους βοηθήσει να... μορφωθούν: Ήταν όλα τα αστυνομικά και γκαγκστερικά φιλμ των λαϊκών κινηματογράφων. Ήταν ακόμη και τα φυλλάδια που περιέγραφαν φανταστικά φεβερλά, εγκλήματα και παρουσιάζαζ, ως ήρωες τους πιο τρομερούς κι' αϊμοδόρους κακοποιούς.

Ετσι σε λίγους καιρό ή συμμορία των μικρών λαοδοτών έκανε την πρώτη... επίσημη εμφάνισή της. Οι μικροί αλητες διέσπρξαν ένα σπίτι και πήραν ό,τι μπορούσε να σπαστεί ο καθένας τους απ' τα πράγματα που βρήκαν.

Την πρώτη αυτή διάρρηξη άκολούθησαν και πολλές άλλες που αναστάτωσαν κυριολεκτικά την αστυνομία.

Εκείνο που είχε κάνει εντύπωση ήταν ότι οι διάρρηκτες δεν χρησιμοποίησαν μία μόνο μέθοδο όπως όλοι οι κακοποιοί. Δεν είχαν ειδικευθεί... Επίσης ήταν πάρα πολύ τολμηροί και γρήγοροι. Κάτι άλλο επίσης που έκανε εντύπωση στους αστυνομικούς ήταν ο μυητιστηρικός τρόπος της εκτέλεσής τους, χωρίς να τους βρούσε κανείς. Πολύ τα παλιά «έπεισοδιακά» αστυνομικά φιλμ.

Ετσι, σχημάτισαν τη γνώμη ότι όλες αυτές τις δουλειές θα έπραξε να τις είχαν κάνει μερικοί νεαροί. Έκαναν λοιπόν τις σχετικές έρευνες και δεν άργησαν ν' ανακαλύψουν και να συλλάβουν τους μικρούς «συμμορίτες» καθώς και τον άρχηγό τους.

Από την πρώτη όμως στιγμή, που υπέβαλαν τον τελευταίο σε άνακριση, διαπίστωσαν ότι ήταν θρασύς, άτρομος και σκληρός.

—Γιατί κλέβεις; τον ρώτησαν αυστηρά.

—Για να γράφουν για μένα οι έφημερίδες!

—Και γιατί θέλεις να γράφουν για σένα;

—Για να γίνω διάσημος! Ξέρω, τι ευχαρίστησι είναι να σε κυνηγά ολόκληρη η Αστυνομία και όμως να μην καταφέρουν να σε πι-άση!

—Νά όμως που σ' έπιασε στο τέλος!

—Θά ξαναφύγω πάλι.

Η έρευνα κατόπιν της ζωής αυτού του παιδιού αναστάτωση τους έπιμελητάς της γνωστής μας οργάνωσης. Έβλεπα, ότι το παιδί αυτό δεν είχε συνείδηση του κακού. Όταν κυριευόταν από τη φοβερή μανία της καταστροφής τίποτα δεν μπορούσε να το συγκρατήσει. Είδαν ακόμη ότι βαρυνόταν από την φοβερή ζωή των γονέων του κι' ότι ποτέ κανείς δεν είχε κάνει την ελαχίστη προσπάθεια για να το νοθεύσει και να το φέρει στον ίσιο δρόμο.

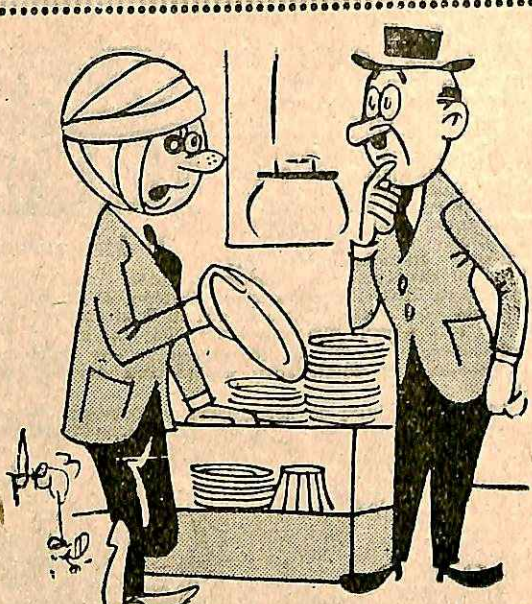
Ετσι το παρέλαβαν με την έλπίδα ότι ήταν πιθανόν να διασωθεί. Σήμερα λοιπόν παρουσιάζει μία σημαντική βελτίωση του χαρακτήρα του και της ψυχικής του καταστάσεως.

Πολύ δίκαια μάλιστα λέει στις κυρίες που το προστάτησαν.

—Μόνο έσείς είσατε η οικογένειά μου! Οι γονείς μου δεν με πρόσεχαν... Θά έλεγε κανείς ότι τους ήμουν βάρος!

Και δεν είχε δίκιο αυτός ο μικρός. Οι γονείς του ντροπιάζονταν για το παιδί τους, γιατί καθρέφτιζε την ίδια τη ζωή τους.

Ο ΔΡΑΚΟΥ

—Αυτά να πάρετε, κύριε... Κι' εγώ απ' αυτά μεταχειρίζομαι σπίτι μου...

(Του 'Αρχέλαου)

Πονόψυχος έρωας!... (Του Β. Χριστοδούλου)

—Δοκίμω; Τι λέγαμε, Θεμιστοκλή; (Του 'Αρχέλαου)

Ο ΔΡΑΚΟΥ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ ΔΥΝΑΤΟ

Χρήσιμες συμβουλές στους γονείς

Οι γονείς λένε συχνά για το παιδί τους, όταν μεγαλώσει: «Ο Νίκος μου έγινε φοβισιάρης ή σκληρός ή δέξυμος κλπ. Το όρθότερο, όμως, θα ήταν να πούν: Έκάνανε το Νίκο μας φοβισιάρη, σκληρό, δέξυμο κλπ.

Γιατί οι μόνοι υπεύθυνοι για το τι θα γίνει το παιδί τους, όταν μεγαλώσει, είναι αυτοί. Κι' η ευθύνη τους αρχίζει από τη στιγμή που το παιδί τους έρχεται στον κόσμο. Η ψυχή του είναι τότε εύπλαστη σαν το κερί. Κι' οι έντυπώσεις της βρεφικής ηλικίας εντυπώνονται βαθύτατα σ' αυτήν.

Οι γονείς, λοιπόν, πρέπει να προσέχουν απ' αυτή τη στιγμή. Γιατί με τον τρόπο τους, με την όμιλία, με τα πειράγματα, με τα άστεια, με τις παρατηρήσεις, με την άνοχη ώρισμένων πραγμάτων ή την απαγόρευση άλλων κλπ. διαμορφώνουν, χωρίς να το καταλαβαίνουν, τον χαρακτήρα του παιδιού και «σπερώνουν» στην κυριολεξία μέσα στην ψυχή του προτερήματα ή ελαττώματα, άρετες ή διαστροφές, ικανότητες ή άναπριές.

Σχετικά με το σοβαρότατο αυτό ζήτημα ο Έλβετος ψυχολόγος και παιδαγωγός Έρνεστος Μασέ παρέχει στους γονείς τις ακόλουθες συμβουλές:

1. «Αν ένα παιχ'ν'δ' δεν άρεση στο παιδί σας, μην επιμένετε.

Το νευρικό σύστημα του παιδιού είναι εύθραστο. Μπορεί, λοιπόν, ένα παιχ'ν'δ' να του προκαλή άποστροφή ή φόβο. Μην προσπαθήτε, στην περίπτωση αυτή, να του το επιβάλετε. Δεν πρέπει επίσης να επιμένετε όταν, αφού χάριξε μερικές ημέρες ή εβδομάδες ένα παιχ'ν'δ'ι, παύει, ξαφνικά, να ενδιαφέρεται γι' αυτό. Από το παιχ'ν'δ'ι αυτό έμαθε όσα έπρεπε να μάθ' και για το λόγο αυτό δεν ενδιαφέρεται πιά.

2. Μην του στήνετε πανίδες. Άφήστε το παιδί να παίξει όπως θέλει και σεβάστε τις επινοήσεις του όσο κι' αν είναι παράλογες. Στήνοντας του «πανίδες», για να το άπογοητεύσετε, καταστρέφετε την πρωτοβουλία του και προκαλείτε επικίνδυνες αντιδράσεις στην ψυχή του.

3. Μην καταστρέφετε τις ατυπάτες του. Δεν είναι ανάγκη να το κάμετε να καταλάβ' πως το μπαστούνι, που καθάλλικευ' δεν είναι άλογο ή ότι το αυτοκινητάκι του είναι ψεύτικο ή άκόμη ότι τα στήριγμάκια του δεν περπατάνε. Μ' αυτό τον τρόπο περιορίζετε τη φαντασία του και την πρωτοβουλία του.

4. Μην ζητάτε από το παιδί σας να λογιευθεί.

Το βρέφος είναι άνικανο να λογιευθεί. Η διάνοιά του δεν έχει άφυπνισθ' ακόμη. Θά προσπαθήσετε, λοιπόν, να το κάμετε να σας καταλάβ' με παραδείγματα, δείχνοντάς του την χρήση διάφορων αντικειμένων κλπ.

Το σχολείο, παρατηρούν οι σύγχρονοι παιδαγωγοί, αρχίζει

από το λίκνο. Το βρέφος άρχίζει να πρωτογνωρίζει τον έξωτερικό κόσμο με το στόμα του. (Οι έντυπώσεις του είναι μόνο γευστικές). Οι άλλες αισθήσεις άφυπνίζονται βαθμιαία.

Το βρέφος μαθαίνει ταυτόχρονα να χρησιμοποιή' τα πόδια και τα χέρια του. (Ένα βρέφος 15 ημερών είναι σε θέση να βγάλλ', χωρίς μεγάλη δυσκολία, όλα τα πανιά του).

Το παιδί άρχίζει πολύ άργότερα να κάνει συλλογισμούς, να συνδέ' τις διάφορες παραστάσεις μεταξύ τους, να αντιλαμβάνεται τη σχέση αίτιου και άποτελέσματος κλπ.

Κατά τους Άγγλους παιδαγωγούς, είναι επικίνδυνο να προσπαθούμε να κάμεμε το παιδάκι να μάς καταλάβ', «λογικά» πριν από την ηλικία του 1½ ή των 2 χρόνων.

Μπορούμε, όμως, ν' άφυπνίσουμε βαθμιαία τη διάνοιά του με άπλες φράσεις, που δεν άπαιτούν ιδιαίτερη διανοητική προσπάθεια, με παραδείγματα, με εικόνες, με ειδικά παιχ'ν'δια κλπ.

5. Κάνετε το παιδί σας δυνατό και δραστήριο.

Για να το επιτύχετε, πρέπει να περιορίσετε στο ελάχιστο τους αισθηματισμούς και τις διαχύσεις. Τα πολλά χόδια στην βρεφική και την παιδική ηλικία έκαναν πολλούς νέους δυστυχισμένους.

6. Κάνετε το παιδί σας αισιοδόξο.

Μην δείχνετε σκυθρωπός και βαρύθυμος στο παιδί σας. Πρέπει, τουναντίον, να του χαμογελάτε πάντα, ακόμη κι' όταν είσατε τσακισμένους από την κούραση ή στενοχωρημένους.

7. Μην του κάνετε προσβλητικές παρατηρήσεις.

Όταν κάν' ένα λάθος από κακό ύπολογισμό, μην το προσβάλλετε, λέγοντάς του ότι είναι κουτό κλπ. Και μην το χτυπάτε χωρίς λόγο. Τα ραπίματα, τόσο τα πραγματικά, όσο και τα ήθικά, εντυπώνονται βαθύτατα στην ψυχή του παιδιού και δημιουργούν επικίνδυνα συμπλέγματα.

8. Μην περιορίζετε τις όρμές του.

Θά κάμετε έτσι το παιδί σας άτολμο και δειλό. 9. Μην άπαιτείτε από το παιδί σας να σας υπακού' πάντοτε.

Ένα ποσοστόν άνυπακοής και άπειθαρχίας είναι άπαραίτητο.

10. Μην του φέρνετε τυραννικά.

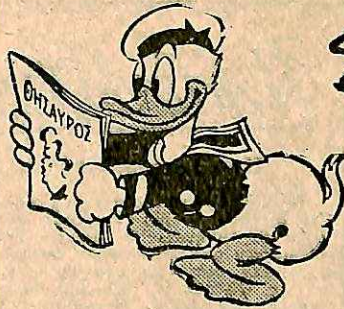
Είναι το ασφαλότερο μέρον για να προκαλέσετε την εξέγερσί του και να το σπρώξετε στην άνταρσία.

11. Δεν πρέπει ν' άγανακτείτε.

Για τις άποτυχίες του και τις δυσκολίες που συναντά για να κάμ' μία ώριμην πράξη, να μάθ' μία καινούργια λέξη, να συνήθισ' σε μία ώριμην πειθαρχία κλπ. Είναι πιθανόν να δημιουργήσετε έτσι στο παιδί ένα σύμπλεγμα κατατέρας που θα το συντροφεύει σ' όλη του τη ζωή. (Τα συμπτώματα κατωτερότητας ξεριζώνονται δυσκολώτατα).

12. Δεν πρέπει να λέτε πάντοτε στο παιδί σας «όχι».

Πληγώνετε έτσι την ψυχή του και το σπρώχνετε στην άνταρσία ή την ύπουλότητα.

Ένα έργο τέχνης

Ο καυγάς που έγινε άφορμή να γίνωμε έχθροι ή γυναίκα μου κι' έγω, άρχισε απ' εδώ και τρεις μήνες, όταν κάποιος ζωγραφικός πίνακας, που ήταν στην τραπεζαρία και που παρίστανε ένα τοπίο, έργο της μακαρίτισσας της γιαγιάς μου, έπεσε χάμω, σκίστηκε κι' αναγκάστηκε να τον πετάξω στα σκουπίδια.

Δεν έρω επίσης πως μούρθε ή ιδέα να κρεμάσω την κορνίζα, μία κορνίζα επίχρυση από σκαλιστό έυλο κοντά στο παράθυρο και ενώ ή κορνίζα ήταν άδεια φυσικά, έγω καθόμουν πολλές φορές και την κύταξα μαγεμένος.

Ετσι ένα βράδυ ή γυναίκα μου ή Τζούλια με κατηγόρησε πως με το να κυττάω με τόση προσοχή την κορνίζα, αυτό σημαίνει ότι την άπατούσα!

—Εγώ; Μά την κυττάω για να περνά' την ώρα μου!

—Άντε από εκεί, καταλαβαίνω πολύ καλά τί βλέπετε! Είπε θυμωμένη ή γυναίκα μου. Βλέπετε την Έλεάνα, την ταραγμένη θάλασσα και το φεγγάρι, που φωτίζει την πλάζ.

Η Έλεάνα ήταν μία γοητευτική κοπέλλα που την είχαμε γνωρίσει στη Νίκαια. Η γυναίκα μου τη ζήλευε εξαιρετικά κι' όταν ή θάλασσα ήταν ταραγμένη, πράγμα που ένηθυσσε την Έλεάνα, δεν μ' άφηνε να βγαίνω μαζί της, όπως γινόταν τις πρώτες μέρες της γνωριμίας μας.

Στην άρχή δεν είχα νοιώσει τίποτα για την Έλεάνα. Μά με το ν' άκούω διαρκώς τον έσάφαλο από τη γυναίκα μου έναντιόν της, κάθε φορά που κύτταζε τη θάλασσα μεσ' απ' την άδεια κορνίζα, άναστέναζα γλυκά και μού φαινόταν ότι κοιτούσα στην άγκαλιά μου τη γοητευτική αυτή κοπέλλα.

—Είσ' ένας άντρας δίχως ψυχή, μού φώναζε έξω φρενών ή Τζούλια.

Και στο τέλος πήρε την κορνίζα και την έκρυψε σ' ένα μπαούλο. Έννοείται ότι την έβγαλα από εκεί και την ξανακρέμασα κοντά στο παράθυρο.

Κάποιο άπόγευμα κυρίζοντας στο σπίτι παρατήρησα με κατάνηξη πως ή γυναίκα μου είχε τοποθετήσει στην κορνίζα το πορτραίτο της πεθεράς μου, που το άποκρουστικό ύφος της μούδινε στα νευρα κάθε φορά που έρχότανε στο σπίτι μας. Φαντάζεστε τώρα τι αισθανόμουν να βλέπω διαρκώς αυτό το πορτραίτο με το άπισσιο ύφος του!

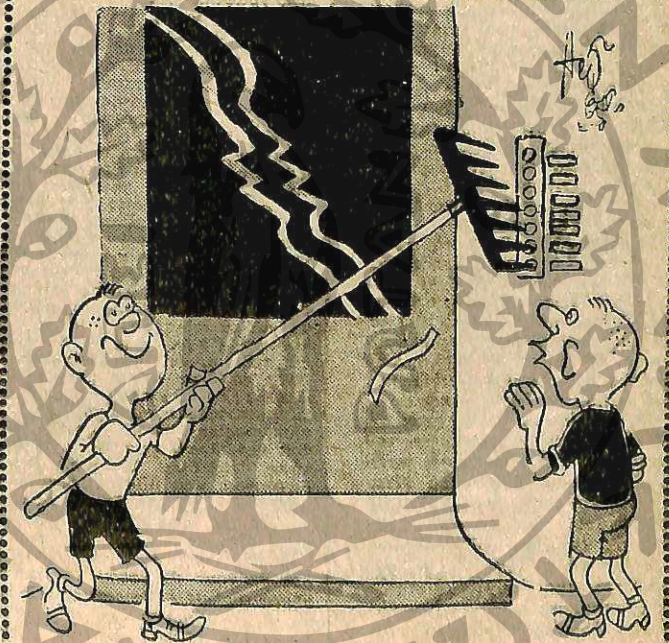
—Μακριά αυτό το πορτραίτο! ούρλιαξα.

Κι' άμέσως παρά τις διαμαρτυρίες της γυναίκα μου έλευθέρωσα από την κορνίζα την πεθερά μου, πέταξα το πορτραίτο της πάνω στο χαλ' και το ποδοπάτησα με λύσσα. Η Τζούλια μούκανε μία φοβερή σκηνή και, κλαίγοντας, πήγε και κλείστηκε στην καμαρά της.

Μερικές μέρες βασίλευε ή συχία στο σπίτι μου. Έν' άλλο άπόγευμα όμως παρατήρησα πως ή κορνίζα φιλοξενούσε έναν πίνακα, που παρίστανε ένα σάλαμι, κάτω από μία όμπρέλλα. Επειδή το στοιάκι μου δ' έχωνε να το σάλασμα, άποφάσισα ν' αντικαταστήσω αυτό τον πίνακα μ' έναν άλλο.

—Κύττα να δ'ης πως χτυπάνε όλα τα κουδούνια μαζί!... (Του 'Αρχέλαου)

Εύθυμη Ιστοριογλα

—Κύττα να δ'ης πως χτυπάνε όλα τα κουδούνια μαζί!... (Του 'Αρχέλαου)

σιωπώ στον άντρα που μ' αγαπάει... σε σένα, Ουίλι! —Μά είμαι φτωχός, Τζέννυ. —Τί μ' αυτό; Έγω έχω έναν κάτοικο εκατομμύρια. Που είναι κατ' δικά σου, αφού εσύ τα πήρες. Είναι το μερίδιο που μου δώσε το «Ματωμένο Χέρι» απ' τα λεφτά της γυναίκας σου, που κλέψαμε μαζί απ' την τράπεζα.

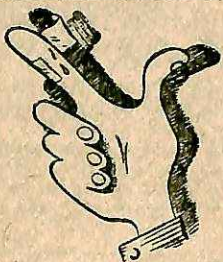
—Ο Βίλιγκτον ζάρωσε τα φρύδια του. —Το «Ματωμένο Χέρι»! ψιθύρισε. Το είχα ξεχάσει... Αυτό θα έμποδισα και πάλι την ένωσή μας...

—Όχι, Ουίλι! Γιατί δεν έχω πια καμία υποχρέωση απέναντί του. Είμ' ελεύθερη, να κάνω ό,τι θέλω, να ήσω μ' όποιον θέλω... Την τελευταία φορά, για να τους προσφέρω τις υπηρεσίες μου τους ζήτησα να μ' απαλλάξουν στο εξής από κάθε δεσμό μαζί τους. Κι' εκείνοι δέχθηκαν. Έτσι, είμαι τώρα κυρία του εαυτού μου!

—Ο Βίλιγκτον δίστασε μια στιγμή, κι' ύστερα είπε αποφασιστικά: —Τζέννυ, σ' έσωσα στο Λονδίνο. Θα σε σώσω και πάλι... —Διατρέχω λοιπόν κανένα κίνδυνο;

—Ναί. Να συλληφθής από στιγμή σε στιγμή απ' το Νάτ Πίνκερτον. —Μ' ανακάλυψε λοιπόν αυτός ο αναθεματισμένος; —Σχεδόν ναί.

—Η Τζέννυ τρομοκρατήθηκε. Πετάχτηκε όρθια και τραύλισε: —Νά φύγω! Νά φύγω άμέσως!...

ENGLISH-PLAST

Μία καταπληκτική εφεύρεση, που έφερε αναστάσιον στους επιδέξιους για μικροτραυματισμούς.

Μερικά από τα προσόντα του: Το ΗΝΓΚΛΙΣ-ΠΛΑΣΤ είναι διαφανές και μπορεί να τοποθετηθεί ακόμη και εις το πρόσωπο. Είναι απαραίτητον εις όλους και ιδιαιτέρως εις τας κυρίας, τούς ήθοποιους και τα επίσημα πρόσωπα.

Το ΗΝΓΚΛΙΣ-ΠΛΑΣΤ δεν λερώνει, είναι μαλακόν και μπορεί να τοποθετηθεί ακόμη και εις την άκρην των δακτύλων, χωρίς να ενοχλή.

Το ΗΝΓΚΛΙΣ-ΠΛΑΣΤ είναι αντισηπικόν, αποστειρωτικόν και αιμοστατικόν.

Το ΗΝΓΚΛΙΣ-ΠΛΑΣΤ είναι αδιάβροχον και δεν ξεκολλάει ακόμη και εις την σασπινοδάην, αν και μπορούμε να το ξεκολλήσωμε εύκολα μόνοι μας. Πρέπει να προσέξουμε να μην έχη ύγρανση καθ' οιονδήποτε τρόπον, προτού το χρησιμοποιήσωμεν και η επιφάνεια του δερμάτος να είναι απολύτως στεγνή.

Το ΗΝΓΚΛΙΣ-ΠΛΑΣΤ, λόγω της κατασκευής του, επιτρέπει εις την πληγήν να αναπνέη, πράγμα το όποιον είναι απαραίτητον διά την ταχύτεραν έπούλωσιν της πληγής.

Προμηθευθήτε από το Φαρμακείον σας «Ηνγκλις Πλάστ», είναι απαραίτητον σε κάθε σπίτι.

Μά ο Βίλιγκτον τη συγκράτησε και της είπε χαμογελώντας: —Μη σε πιάνη πανικός, Τζέννυ! Ο Πίνκερτον υποπτεύεται πως μένεις σ' αυτό εδώ το σπίτι με ψευδώνυμο, αλλά δεν είναι βέβαιος ακόμη.

—Μά θα βεβαιωθεί! Αυτός είναι τρομερός άνθρωπος. —Δεν θα βεβαιωθεί, έφόσον δεν μιλήσω εγώ.

—Εσύ; Τί σχέσι έχεις εσύ μαζί του; —Θα σου πω κάτι που θα σε καταπλήξη, Τζέννυ. Το φανταζόσουν ποτέ πως θαρόταν μέρα να γίνω βοηθός και συνεργάτης του Πίνκερτον και του Χόλμς;

—Εσύ! Μά πώς; Πώς; —Θα σου το διηγηθώ άλλη ώρα. Τώρα σου λέω μόνο πως πήρα εντολή απ' τον Πίνκερτον να βεβαιωθεί αν είσαι σύ ή Τζέννυ Μέρρις.

—Ο Βίλιγκτον είχε σκεφθεί πως έπρεπε να έπαφελθώ απ' την ψυχολογική εκείνη στιγμή, για να γίνη απόλυτος κύριος της πολυπόθητης γόλας. Της είχε πη ψέμματα, σχετικά με τον τρόπο που την είχε ανακαλύψει, μόνο και μόνο για να τη φοβίσει περισσότερο. Και τώρα έπρεπε να εκμεταλλευθώ το φόβο που της προκαλούσε...

—Ηρθε εδώ για να σε σώσω, Τζέννυ. της είπε. —Αλλά μ' ένα όρο. —Ποιόν;

—Να γίνης δική μου! Μου είπες πως μ' αγαπάς, πως θέλεις να φύγουμε μαζί. Δώσε μου μια απόδειξη χειροποιιστή, και τότε θα σωθής.

—Η Τζέννυ Μέρρις έμεινε σκεπτική για λίγο. Ύστερα είπε αποφασιστικά: —Έχεις δικιο. Πρέπει να πεισθής.

Τον ξαναφίλησε, τον έπιασε απ' το χέρι και τον τράβηξε μαζί της. Σε λίγο, βρίσκονταν μόνο οι δύο τους στην κρεβατοκάμαρά της. Εκείσε τότε την πόρτα, ξάπλωσε σ' ένα ντιβάνι, έτσι που να φαίνονται παραληπτικώτερες οι γραμμές του κορμιού της, και είπε: —Είμαι δική σου, Ουίλι, απ' τη στιγμή αυτή. Αυτή είναι η μόνη απόδειξη που μπορώ να σου δώσω...

Μεθυσμένος από ευτυχία, ο Βίλιγκτον έσκυψε κοί την πήρε στην αγκαλιά του...

Το βράδυ εκείνο, ο Βίλιγκτον γύρισε άογα στο σπίτι του Πίνκερτον.

—Λοιπόν; τον ρώτησε ο Χόλμς. —Τίποτε ακόμη. Μά είμαι βέβαιος πως πολύ γρήγορα θα πετύχω!

—Το εύχομαι, Βίλιγκτον... Σ' αφίνω ελεύθερο να ενεργήσης όπως νομίζεις. Συγχρόνως, ο Χόλμς κουφοκύτταξε τον πρώην τραπεζίτη. Με τη διορατικότητα που τον χαρακτήριζε, κατάλαβε ότι ο Βίλιγκτον του έκρυβε κάτι. —Ωστόσο δεν είπα τίποτε.

—Που είναι ο κ. Πίνκερτον; ρώτησε ο Βίλιγκτον. —Δεν ξέρω. Τον έχασα. από σήμερα το πρωί.

—Ο Βίλιγκτον προσποήθηκε τον ανήσυχο. —Θεέ μου! φώναξε. Μήπως του συνέβη κανένα δυστύχημα; —Ο Χόλμς γέλασε δυνατά κι' απάντησε: —Έννοια σου, και κάτι τέτοιοι άνθρωποι δεν έχουν φόβο, άκόμα κι' αν πέσουν στο ύδα-

τιά! Θα βρούνε πάντα τρόπο να γλυτώσουν.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α'

—Όπως είπαμε, ο Πίνκερτον είχε αποφασίσει να παρακολουθή συνεχώς το Στρόφορ, με την ελπίδα πως θα τον οδηγούσε επίτελους στον υπέρτατο άρχηγό του «Ματωμένου Χεριού». Ο Χόλμς συμφώνησε με το σχέδιό του.

—Πώς θα τα καταφέρης όμως να τον παρακολουθήσεις; παρατήρησε. Αυτός είναι διαβολάνθρωπος.

—Δεν το άρνούμαι. Αλλά θα λάβω κι' εγώ τα μέτρα μου... —Ίσως δεν θα ξέρης πως έχω πάρει μαθήματα, έπ' δυο ολόκληρους μήνες, απ' τον περίφημο μεταμορφωτή Μόρτον, πουδινε παραστάσεις σ' ένα θέατρο της Νέας Υόρκης. Διδάχθηκα όλα τα μυστικά της τέχνης του. Προπάντων δε έμαθα το κόλπο των «Πέντε προσώπων». Μήπως το ξέρεις;

—Όχι. Πρώτη φορά τ' άκούω. —Είναι κάτι το εκπληκτικό, φώρας τρία λεπτά κοστούμια το ένα πάνω απ' το άλλο. Έφοδίζεσαι με τρία διάφορα καπέλα, τόσο λεπτά ώστε να κρύβονται ευκολώτατα στις τσέπες σου. Παίρνεις επίσης μαζί σου τρία-τέσσερα μουστάκια...

—Επειτα; —Έξικινάς απ' το σπίτι σου, για να παρακολουθήσεις κάποιον...

—Εσύ είσαι φίλος του κυβερνήτη; Και πώς λέγεται; —Ο Πίνκερτον αναγκάστηκε να καταφύγει σ' ένα ψέμμα. —Ολίβερ Γκράμ, απάντησε.

—Ω, κύριε Γκράμ! φώναξε ο ναύτης, αναστατωμένος. Γιατί δεν μου το λέγατε, τόση ώρα; —Κατέβασε άμέσως μια σκάλα, πήδησε μέσα στη μυυρία, πήρε στα χέρια τον τον μουσκεμένο κι' εξαντλημένο Πίνκερτον και τον ανέβασε στο πλοίο. Τον άφισε στο καπνιστήριο κι' έτρεξε ύστερα να ειδοποιήση τον πλοιοκτήτη.

—Όταν ο τελευταίος έφτασε σε λίγο, τον άναγνώρισε άμέσως και φώναξε, καταπληκτος: —Ο Νάτ Πίνκερτον!

—Τί τρέχει; Γ' έπαθες; τον ρώτησε ένας ναύτης απ' το πλοίο. —Πάγωσα! Έπεσα στη θάλασσα...

—Ποιος είσαι σύ; —Ένας καλός άνθρωπος... —Οι καλοί άνθρωποι δεν πέφτουν στη θάλασσα τέτοια ώρα. —Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ;

—Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

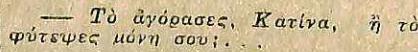
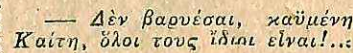
—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος.

—Εγώ όμως έπεσα... Ποιανού είναι αυτό το γ' άτ; —Του κυβερνήτη της Νέας Υόρκης. —Α, νομίζω πως φεύγει αύριο για ένα ταξίδι. άναψυχής. —Ναί. —Μήπως είναι γύρω πάνω στο πλοίο; —Είμαι, βέβαια. —Κάνε μου 'οιπόν τη χάρη να τον ειδοποιήσης πως θέλει να του μιλήση κάποιος στενός του φίλος

Ματιές σ' ὅλο τὸν κόσμον

Στή Γαλλική Γουιάνα, όταν ένα ζευγάρι έκδηλώσει με φανερή την πρόθεσή του να παντρευτεί, οι συγγενείς τους ράβουν, και τους δυο μαζί σε μία κρεμαστή αιώρα και τους ρίχνουν για συντροφιά μία φούχτα... μυρμηγκία! "Αν την άλλη ημέρα, πού θά τους ξερραψουν, ο ένας εξακολουθεί να μιλάει στον άλλον με συμπάθεια, σημαίνει ότι η άγαπητη τους είναι σταθερή και τους επιτρέπουν να παντρευτούν.

ΚΑΛΛΟΝΗ

Γιὰ τὶς κηλίδες τοῦ προσώπου

Τὸ πινελάκι γιὰ τὰ βλέφαρα

Καίνουρνιο γτένισμα

Ὅταν ξεφτάῃ τὸ κραγιόνι τῶν χειλῶν

Πυχνὰ φρύδια

Δινέλαιο νιά τὰ ἔπιπλα

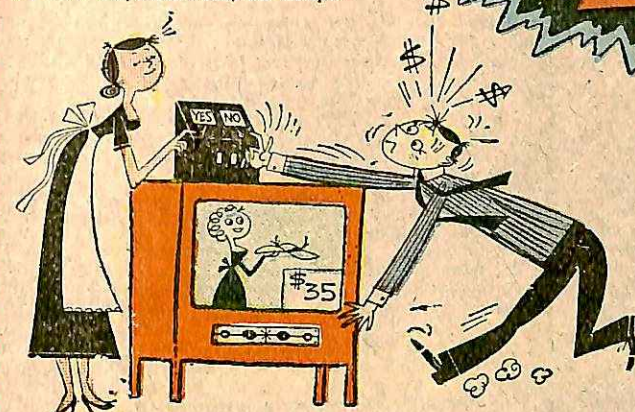
Γλάστρες στο καλοριφέρ

Κατοάμι στὰ ρουῖχα

Είναι πολύ δύσκολο να καθιερωθεί ένα ρούχο λερωμένο με κατάρτι. Κι' όμως αυτό είναι και η ατύχημα που συμβαίνει συχνά. Ίδιως τα καλοκαίρι και με την πρόχειρη ασφαλιστική, οι τών δρομίων. Σ' τέτοια περιπτώσεις, αν θέλουμε καλά υλικά παρά να μεταχειρισθούμε φτηνά, για τον καθαρισμό είναι αρκετά εύκολο. Βέβαια, για μείνι κατωπί να βάλω να πτώ το βούτυρο. Αυτόν όμως είναι εύκολο να καθαριστείτε, με σπογγώδη βενζίνη κλπ.

ΜΑΡΙ-ΚΛΑΙΡ

ΕΝΑ κουτί, με διαστάσεις 15Χ 15Χ20 πόντων, φαίνεται ότι θα αποτελέσει ένα τεράστιο βήμα προόδου για την τηλεόραση. Φτιαγμένο από πλαστική ουσία, εφαρμόζεται πάνω στο δέκτη τηλεόρασης. 'Ο εφευρέτης του το δώδασε «ηλέμετρον». Βρίσκεται ακόμη στα σπάργανα. 'Όταν αρχίσει να... ενηλικιώνεται, θα επιτρέ-

Ἡ κυρία πιέζει τὸ κουμπὶ τοῦ «ναί», μόλις βλέπει ἓνα κομψὸ δημιουργήματα τῆς Μόδας. Μὰ ὁ κύριος... ἔχει ἀντιρρήσεις!

Επιπλέον, θα προσφέρη θεάματα εξαιρετικά, όπως π.χ. συναυλίες με τον Τσκανίνι, παραστάσεις της Μετροπόλιταν Όπερα κλπ.

«Ολ' αυτά τὰ «θαύματα» εἶνε τεχνικῶς δυνατά. Μερικὰ μάλιστα θὰ πραγματοποιηθοῦν πολὺ γρήγορα στὸ Πάρις Σπρίνγκ τῆς Καλιφορνίας, ὅπου δοκιμάζεται ἤδη τὸ «πλήμετρο».

Το «πλήρες έργο» λειτουργεί μόνον όταν ριζικά 3) Πά-
νεις μέσα ένα ωρισμένο νόμισμα, μεγαλύτερο ή
μικρότερης αξίας, αναλόγως της περιπτώσεως. Για
την ώρα, υπόκειται να κάμη καλύτερο το περιεχόμενο των
έκπομπων τηλεοράσεως.

Οι έκπομπες αυτές περιλαμβάνουν πάντα μία μεγάλη ανα-
λογία από ανιερές ρεκλάμες. Δεν μπορεί όμως να γίνη δια-
φορετικά, γιατί μία τίς ρεκλάμες αυτές καλύπτονται τα έξο-
δα λειτουργίας των αμερικανικών σταθμών τηλεοράσεως, που
δα λειτουργίας των αμερικανικών σταθμών τηλεοράσεως, που
μεγαλώνουν ολοένα (το 1960, μίας ώρας έκπομπη стоίχιζε
25.000, ενώ το 1952 έφτανε 5.000 δολάρια). Δεκα-
πέντε μεγάλες διαφημιζόμενες επιχειρήσεις πληρώ-
νουν τις λειτουργίες.

Με το «πλημέτρον» όμως, κάθε κάτοχος οεκτου πληροσάσεως θα πληρώνει κάθε φορά ένα μικρό πο-
σόν για το θέαμα που θα βλέπει. Υπολογίζεται
μεταπωλίζονται τα έσοδα της εκπομπής. Υπολογίζεται
ότι, ως το 1955, θα υπάρχουν 50 εκατομμύρια δε-
κτες τηλεοράσεως στα αμερικανικά οπίτια. Τότε οι
κάτοχοι τους θα μπορούν ν' απολαύ-
σουν τη Μετροπόλιταν Όπερα ή τη
συμφωνική ορχήστρα του Τσικανί, ή
πληρώνοντας μόνο 1½ δολάρια. Για
τις κοινές εκπομπές (άλλα πολύ καλύ-
πτει τις σημερινές) θα πληρώ-
νουν 5 σέντς, και για τις μορφωτικές
10 σέντς.

Το σύστημα αυτό θα λύση το πρό-
βλημα της προβολής καλών φιλμ με-
τη τηλεόρασι. Σήμερα, δεν συμφε-
ρει σ' ένα κινηματογραφικό στούντιο
να παραχωρήση ένα εξαιρετικό φιλμ
σ' ένα σταθμό τηλεόρασεως, γιατί τὰ
είσοδα είναι απ' αυτό περί τὰ 75.
000 δολάρια, ενώ απ' την προβολή
του σ'α κινηματοθέατρα θα κερδίση
χίλιες φορές πιο πολλά. Άλλα, το
1955, ένα φιλμ που θα προβλήθη σ'α
30% των δεκτών τηλεοράσεως, με πλη-
ρωμή 1 δολλάριο γιά τον καθένα, θ'
αποδώσει ακαθάριστα κέρδη 15.000.
000 δολλάρια! Το Χόλλυγουντ θα κά-
νει τότε χωρίς δουλειές...

Εξ άλλου, δεν συμφέρει σήμερα

κονομικῶς τοὺς διοργανωτὰς μεγάλων ποδοσφαιρικῶν μάτς τὸ νὰ τὰ παρακολουθοῦν δωρεάν ἑκατομμύρια φίλαθλοι μὲ τὴν τηλεόρασι. Τὸ πρόβλημα ὁμως δὲ λαμβῇ, ὅταν π.χ. 10.000.000 κάτοχοι θεάτων τηλεοράσεως θὰ πληρῶνουν 5 σέντς ὁ καθένας γιὰ τὸ θέαμα.

Θά μπορούσε ίσως νά ἐφαρμοσθῇ καί
μιά ἄλλη μέθοδος : νά μεταδίδονται
ὠριμένες τηλεοπτικές ἐκπομπές μὲ τὴ
μεσολάβησι τοῦ κοιντοῦ τηλεφώνου, καί
νὰ χρεώνονται ἀναλόγως ἀπὸ τὴν τηλε-
φωνικὴ ἐταιρεία ὅσοι ζήτησαν νὰ τίς
παρακολουθήσουν. Ἀφ' ἐνός ὁμως οἱ
τηλεφωνικὲς ἐταιρεῖες δὲν δείχνουν ἐν-
διαφέρον γιὰ τὴν τηλεόρασι, κ' ἀφ'
ἑτέρου ὁ κάθε συνδρομητὴς θά... τρα-
βῇ τὰ μαλλιά του ὅταν θὰ παρῇ τὸ
τέλος τοῦ μηνός! Μὲ τὸ «τῆλεμετρον»,
κάθε φορὰ, κ' ἔτσι δὲν τὰ καταλα-

Νά πώς λειτουργεί, στις γενικές γραμμές της, η νέα αυτή συσκευή: Κανονίζει κανείς το δέκτη του σε ένα ορισμένο πρόγραμμα της προτιμήσεώς του. Αμέσως η συσκευή του πληροφορείται, τακτικά, πόσα πρέπει να πληρώσει γι' αυτό (από 5 σέντες έως 2 δολάρια). Επίσης μιά ηχογραφημένη προαναγγελία τὸν κατατοπίζει σύντομα γιὰ τὸ περιεχόμενόν αὐτῆς της έκπομπής. Ὅταν ριθὴ μὲς στὴ συσκευή τὸ ἀντίστοιχον νόμισμα, ἀμέσως ξεκαθαρίζει ἡ εἰκόνα της έκπομπής. Ἀλλοίως, μένει βολή, ἀσφαρξή καὶ μπλεγμα-

«Αν τυχόν δὲν ἔχη «ψίλα» καὶ ἀναγκασθῇ νὰ ρίξῃ μεγαλύτερο νόμισμα, τὴ ἀξιοθαύμαστη συσκευή τὸν πιστώνει μὲ τὴν ἐπιπλέον διαφορά, ποὺ μπορεῖ νὰ τὴν μεταχειριστῇ ἄλλοτε, γιὰ νὰ παρακο-

“Ἔσται, ἅλη ἐμπορὶ καθένας νὰ παρακολουθεῖ τὰ ἐκλεκτότερα θε-
άματα ἀπ’ τὸ σπῆτι του, χωρὶς νὰ κουρασθῇ γιὰ ν’ ἀγοράσῃ εἰσι-
τήρια, χωρὶς νὰ σκοτισθῇ γιὰ τὸ ποῦ θ’ ἀφίσῃ τὰ μικρὰ παιδιὰ

Αυτές είναι οι σημερινές, οι πραγματοποιημένες ήδη δυνατό-

Σχηματική παράσταση του δικτύου τηλεόρασης του Πάλλυ Σπρίνγκ όπου δοκιμάζεται τώρα το «τηλέμετρον»: 1) Τοπικό θέατρον. 2) Σταθμός τηλεόρασης. 3) Πάλλυ Σπρίνγκ. 4) Κεραία πομπού τηλεόρασης. 5) Όρος Ούλσον. 6) Άντζελες.

τιτες τοῦ «τηλεμέτρου». Ἄς δοῦμε ὁμως καὶ τίς μελ-
λοντικές.

...να είναι εξωστρεφισμένη ή όχι κομπάρσι, που θα γράφουν πάνω τις λέξεις «ναυαί και κόρη». Πιέζοντας το ένα ή το άλλο κουμπί, ο σπασμένος σκύλος και ξεκουράστα στις ερωτήσεις ενός οποίου δήποτε δημοφιλήστου. Ύστερα, μία φορά τη βδομάδα, θα γίνεται από τους αρμόδιους υπαλλήλους η συγκεντρώσι των απαντήσεων, και μ' αυτές θα βολιδοκοπητά κάθε φορά η κοινή γνώμη για το α ή το β ζήτημα.

«Άλλη πιθανή εφεύρησή: Ένας καταστή-
μοτράχης θα παρουσιάσει στην έκδομή της
θεωρήσεως ένα οποιοδήποτε είδος του και
θα παρακαλέ τοις θεάται να πείσουν το
κομπιού που ανήκει να το αγορά-
σουν. Έτσι θα δίνεται η παραγωγή,
χωρίς τηλεφωνήματα ή γραμμάτια, με
την απλή πείσι ενός κομπιού, και θα
έκτελείται σε λίγες μέρες.

Όταν τελειοποιηθή ακόμη περισσότερο ο «επλήμενος», θα εφοδιασθή πιθανότατα με μία σειρά κομπιούτερ, τα οποία θα μεταδίδονται άμεσα και αυτόματα διάφορες παραγγελίες σε μεγάλες αποστάσεις.

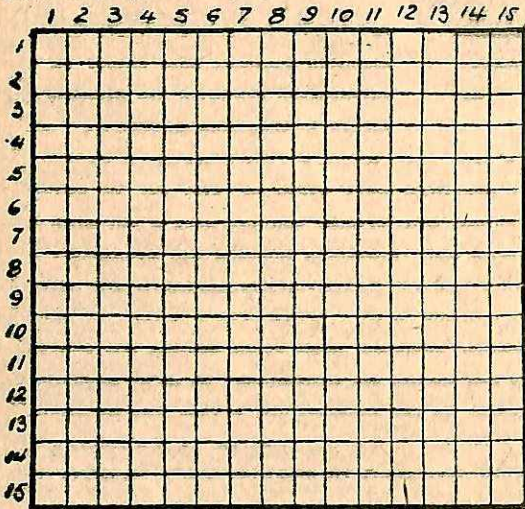
Με το ίδιο σύστημα της πίεσης των κομπιούτερ, ο κάθε ψηφοφόρος θα ψηφίζει στις εκλογές, χωρίς να κινηθή καθό-

στοιχήματος υπό κοντί, θα παρακολουθήσει την κρίση.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Λευκό σταυρόλεξο

Το σημερινό μας σταυρόλεξο είναι διαφορετικό. Βλέπετε τελείως λευκό. Δεν προκύπτει δηλαδή να τοποθετήσετε μόνο μέσα σ' αυτό τις λέξεις που σας δίνουμε πιο κάτω, αλλά και να βρείτε ποια τετραγώνια πρέπει να μαυρίσετε.

Οι λέξεις έχουν κατωτέρω την σειρά. που έχουν και μέσα στο σταυρόλεξο. Προηγούνται οι άριστες και ακολουθούν οι κατώτερες. Το σχέδιο του σταυρόλεξου είναι, όπως πάντοτε απολύτως συμμετρικό.

ΚΡΕΜΑ — ΔΙΔΩ — ΙΡΑΚ — ΦΥΓΑΣ — ΞΕΝΩΝ — ΟΙΤΗΣ — ΠΟΛ — ΞΕΝΟΣ — ΑΗΡ — ΠΕΝΝΑ — ΝΟΝ — ΕΩΣ — ΣΑΝ — ΒΕΡΟΛΙΝΟ — ΘΥΡΙΣ — ΛΕΠΤΑ — ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ — ΡΑΣ — ΝΕΑ — ΡΑΦ — ΥΑΛΟΣ — ΣΕΡ — ΟΧΡΙΣ — ΣΥΝ — ΧΑΡΩΝ — ΗΡΑΙΑ — ΣΑΦΩΣ — ΑΛΚΗ — ΑΜΗΝ — ΡΑ — ΔΥΤΗΣ — ΕΣΘΗΡ — ΦΙΛΩ — ΑΡΧΗ — ΔΥΤΗΣ — ΣΑΡΡΑ — ΛΙΓΗΡ — ΒΙΑ — ΦΙΛΙΑ — ΔΑΣ — ΔΕΣΜΑ — ΣΙΚ — ΚΩΣ — ΑΗΡ — ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ — Ε — ΡΙΟΝ — ΛΥΚΟΣ — ΑΝΤΙΔΟΤΟΝ — ΛΙΣ — ΣΑΝ — ΡΕΣ — ΠΟΛΙΣ — ΧΑΜ — ΚΑΝΕΝ — ΝΕΑ — ΣΛΦΗΣ — ΚΩΝΟΣ — ΝΕΡΩΝ — ΝΟΝΑ — ΕΡΩΣ — ΝΤΑΜΑ. Δ.

Μαγικό γράμμα

Ανταλλάσσοντας ένα γράμμα των κάτωθι λέξεων με ένα άλλο, πάντοτε το ίδιο, πρέπει να σχηματίζετε, χωρίς κανένα αναγραμματισμό, άλλες τόσες λέξεις.

ΜΙΣΟΣ — ΣΥΡΟΣ — ΛΗΣΙΣ — ΘΥΜΑ — ΒΟΛΟΣ — ΓΥΡΟΣ — ΒΡΩΜΗ.

Μαγική νύκτα

Ανταλλάσσοντας μια συλλαβή των κάτωθι λέξεων με μια νύκτα της βυζαντινής μουσικής, πάντοτε την ίδια, πρέπει να σχηματίζετε, χωρίς κανένα αναγραμματισμό, άλλες τόσες λέξεις.

Τάπης, Κύρος, Λίθος, Κάδος, Ουράλια, Τίχρος, Πίλος, Δώρον, Χάρης.

Σε μισό λεπτό

Πρέπει να βρείτε σε μισό λεπτό τη λύση σε καθένα απ' τα έξι μικρά προβλήματα, δίχως χαρτί και μολύδι:

1) Ποια ημερομηνία βρίσκεται ακριβώς στη μέση μεταξύ 15ης Νοεμβρίου και 9ης Δεκεμβρίου;

2) Ένας μπακάς έληνε αγόρασε έξη ντουζίνες αυγά προς 600 δραχ. το ένα. Βρήκε το ένα τέταρτον απ' αυτά σπασμένα ή μπαγιάτικα και πούλησε τα υπόλοιπα προς 1.000 δραχ. το ένα. Πόσα λεφτά κέρδισε απ' αυτή τη δουλειά;

3) Αν προσθέσουμε 7 στο διπλάσιο ενός αριθμού, βρισκόμε 31. Ποιός είναι ο αριθμός αυτός;

Αριθμητικό παιχνίδι

8 5 7 3 13 4 6
Μεταξύ των αριθμών αυτών των οποίων η σειρά δεν πρέπει να αλλάξει τοποθετήστε τα ακόλουθα σημεία: +, x, -, /
εις τρόπον ώστε οι διαφορές πράξεις να σας δίνουν για σύνολο μηδέν.

Μ' ένα άχυρο

Προκαλείτε τους φίλους σας ν' ανασηκώσουν μ' ένα άχυρο μια άδειαν μπιλιάρη της μύρας ή της λεμονιάδας. Σίγουρα δεν θα το κατορθώσουν. Ίσως από τις μάταιες προσπάθειές τους, στοιχηματίζετε πως θα το επιτύχετε σεις. Τσακίζετε λοιπόν το άχυρο, περίπου στο ένα τρίτο του μήκους του έτσι ώστε το κοντύτερο σκέλος του να έχει μήκος ίσως μεγαλύτερο από τη διάμετρο της μπιλιάρης. Χώνετε το άχυρο στο στόμιο της μπιλιάρης, έ το τσακισμένο άκρο προς τα κάτω, ως ότου το κοντύτερο σκέλος υπερβή το κάτω μέρος του λαιμού. Το άχυρο ανοίγει τότε, σκαλώνει μέσα στη μπιλιάρη, κι έτσι μπορείτε να την ανασηκώσετε, κρεμασμένη στο άχυρο. Όπως βλέπετε, τα πράγματα είναι εύκολα... αρκεί μόνο να το σκεφθώ κανείς!

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 : Κεραφόρον.
2 5 4 5 6 : Εδαφική άνωμαλία.
3 2 4 3 : Γράμμα.
4 1 2 2 5 6 : Πόμα.
5 4 1 2 5 6 : Κερδός.
6 5 4 5 6 : Μορφομένος.

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

Λογοπαϊκτικός λεξιγρίφος

Έχτηπσα το λά μονάχα μια φορά κι' ακούστηκε μια πόλι που τη γνωρίζουν όλοι.

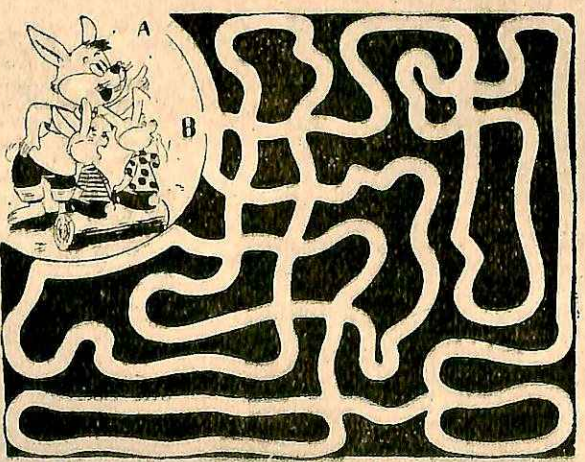
Λεξιγρίφος

Λότα, θα σχηματισθώ στο Αίγαιο ένα νησί σ' άνωθεν του άγρου αν μια προστεθώ άνταυμία.

Απρόσπετο

Σ' ένα ποδοσφαιρικό μάτς, ένας παίκτης τινάζει με μια κλωτσιά τη μπάλλα προς τα πάνω. Όταν έπεσε η μπάλλα, ο τερματοφύλακας ήταν στην κατάλληλη θέση για να την αρπάξει στα χέρια του. Τι σταμάτησε όμως τη μπάλλα, προτού την πιάσει ο τερματοφύλακας;

Λαβύρινθος

Ξεκινώντας από το σημείο «Α» του λαβυρίνθου, πρέπει να βγείτε από το σημείο «Β», αφού προηγουμένως περάσετε απ' όλους ανεξαίρετως τους διαδρόμους μιά μονάχα φορά. Δεν πρέπει επίσης να διασταυραθούν οι γραμμές σας κατά την πορεία, που θ' ακολουθήσετε.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Έκατομμύρια μέλισσες ΓΙΑ ΝΟΙΚΙΑΣΜΑ!..

Η έπιστημονική γονιμοποίηση των φυτών

Η γονιμοποίηση των φυτών, όπως είναι γνωστό, γίνεται με τον αέρα ή με τα έντομα που μεταφέρουν τη γύρη από το ένα λουλούδι στο άλλο, τον καιρό της ανθίσσεως. Πέρα πολλές φορές, όμως, συμβαίνει αυτή η γονιμοποίηση να μην είναι πλήρης και πολλά δέντρα δεν «δένουν» τους καρπούς τους. Έτσι το εισόδημα είναι μικρό.

Στην Αμερική, που υπάρχουν απέραντες φυτείες και που η έπιστημονική καλλιέργεια είναι πολύ διαδεδομένη, ύστερ από πολλές μελέτες, κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι η καλύτερη γονιμοποίηση των φυτών γίνεται με τη μεσολάβηση της μέλισσας.

Η μέλισσα, που πετάει από λουλούδι σε λουλούδι, όλη την ημέρα, μεταφέρει, με τον πιο ασφαλές τρόπο, τη γύρη, η γονιμοποίηση γίνεται τέλεια και η απόδοση είναι συχνά δυο και τρεις φορές μεγαλύτερη.

Έτσι, κατά τα τελευταία χρόνια, συστηματοποιήθηκε στην Αμερική η γονιμοποίηση με τις μέλισσες, χιλιάδες δε μέλισσες μεταφέρονται κάθε άνοιξη στις διάφορες περιοχές, με τον αποκλειστικό σκοπό να βοηθήσουν στην καλύτερη γονιμοποίηση των φυτών.

Υπάρχουν, λοιπόν, επιχειρήσεις ελκάλυπες μελισσοτρόφων που επιδίδονται σ' αυτό το επάγγελμα, όχι για να μαζέψουν το μέλι, αλλά για να εισπράξουν τις χιλιάδες δολάρια, που τους δίνουν οι διάφοροι κτηματίες, νοικιάζοντας τα μελίσσια τους προς 3 δολάρια κατά κυψέλη.

Ο Χάρρυ Ουίτκομπ π. χ. έχει χιλιάδες κυψέλες, με δεκάδες έκατομμύρια μέλισσες για νοίκιασμα και κάθε χρόνο στέλνει σ' όλες τις γωνιές των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής αποικίες ολοκληρωμένων μελισσών, χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα της συγκοινωνίας, σιδηροδρόμους, αυτοκίνητα και αεροπλάνα ακόμη.

Πέρσι γονιμοποιήθηκαν από τις μέλισσες αυτές του Ουίτκομπ στην κοιλιά του Σακραμέντο, 440 έκταρία με άμυγδαλιές, 320 έκταρία με δαμασκηνιές και άλλα είδη και στο Όρεγκόν 280 έκταρία με μηλιές. Συνολικά, ο Ουίτκομπ στείλει 1.000 αποικίες μελισσών στους πελάτες του των Ηνωμένων Πολιτειών, της Αλάσκας και του Καναδά.

Από χρόνο σε χρόνο, η μεθοδική γονιμοποίηση που θεωρείται στην Αμερική ως βάσιμη της αγροτικής ευημερίας της χώρας, εξαπλώνεται όλο και περισσότερο. Οι αγρότες δεν αρκούνται πια στη φροντίδα της φύσεως. Έτσι, ο κάθε κτηματίας φιλοδοξεί να έχει σκοπισμένες στη φυτεία του μερικές έκατοντάδες μέλισσες. Μ' αυτό τον τρόπο, έχει διπλό κέρδος: Όχι μόνο το εισόδημά του είναι μεγαλύτερο, αλλά και μαζεύει κάθε χρόνο μεγάλες ποσότητες μέλι.

Ο Χάρρυ Ουίτκομπ είναι ένας από τους πρωτοπόρους της κινήσεως αυτής, και το όνομά του είναι ποσίγνωστο στους κύκλους των κτηματιών της Αμερικής.

Νέος, γεμάτος θέληση, θάρρος και επιχειρηματικό πνεύμα, κατάλαβε τη μεγάλη σημασία της γονιμοποίησης με τις μέλισσες και ήταν ο πρώτος που συστηματοποίησε την ομαδική μεταφορά μελισσών από τόπο σε τόπο, ανάλογα με τις ανάγκες.

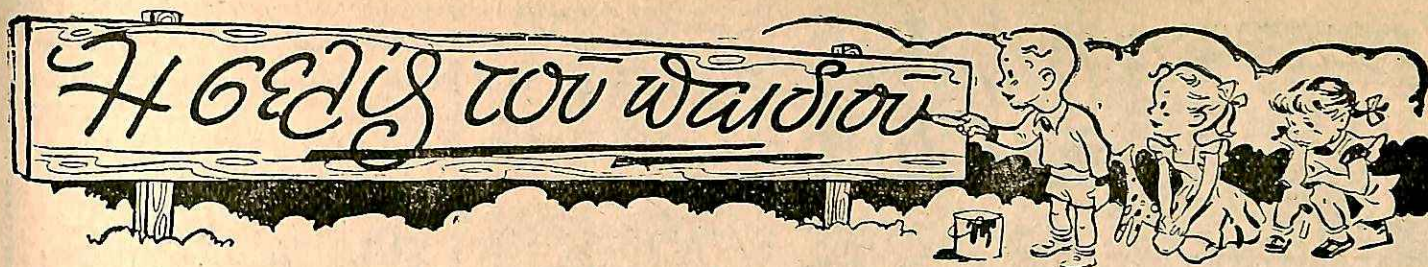
Από μικρό παιδί, αφιερώθηκε στη μελισσοκομία, ξεκίνησε με μια κυψέλη που του δάνεισε κάποιος καλός γείτονας και, σε λίγα χρόνια με το εισόδημα που είχε από το μέλι, κατόρθωσε να εξοικονομήσει τα απαραίτητα έξοδα και να σπουδάσει μελισσοκομία στο Γεωργικό Ινστιτούτο της Καλιφόρνιας.

Έκεί πλούτισε τις γνώσεις του, έγινε ένας έπιστημονας μελισσοκόμος και όταν τελείωσε τις σπουδές του, ριχθηκε με πάθος στη δουλειά. Στην αρχή, αντιμετώπισε πολλές δυσκολίες, τα μελίσσια του καταστράφηκαν πολλές φορές και οι αγρότες δεν είχαν καταλάβει ακόμη τη σπουδαιότητα της μεθοδικής γονιμοποίησης με τις μέλισσες.

Ο Ουίτκομπ όμως δεν απογοητεύθηκε. Με τη βοήθεια της γυναίκας του, που ήταν κι' αυτή μελισσοκόμος (παντρεύτηκαν όταν σπούδαζαν μαζί στην Καλιφόρνια), κατόρθωσε να ξεπεράσει τις δυσκολίες και να θριαμβήσει κυριολεκτικά.

Το κηρύγμά του έγινε συνείδησι και πίστι των κτηματιών. Οι άρμόδιοι πρόσεξαν την πρωτοβουλία του και τον ενίσχυσαν, και σήμερα ο Ουίτκομπ, έκτος ότι εξασφάλισε για τον έαυτο του και την οικογένειά του μια άνετη ζωή, άνοιξε ένα καινούργιο δρόμο στον τομέα της γονιμοποίησης των φυτών και έγινε ο ιδρυτής της μελλοντικής «μελισσοκομικής βιομηχανίας».

Οι αγρότες στην Εύρωπη, δεν αντιμετώπισαν ακόμα την ανάγκη να νοικιάζουν μέλισσες, για να διευκολύνουν τη γονιμοποίηση των δέντρων τους και να αύξησουν το εισόδημά τους. Ότ'όσο οι έπιστημονες μελισσοκόμοι, εισόδημα της Γαλλίας, παρακολουθούν με μεγάλη προσοχή και ενδιαφέρον το «αμερικανικό πείραμα». Ίσως όμως, σε λίγα χρόνια, πεισθούν οι Εύρωπαίοι αγρότες, όπως, σε λίγα χρόνια, πεισθούν οι Αμερικανοί, και τότε, κι' έτσι, μαζί με την αγορά των λιπασμάτων και των γεωργικών εργαλείων, να φροντίζουν και τους νοικιάζουν και μερικά μελίσσια, για τα χτήματά τους.

Ο βεζύρης-ζωγράφος

Το παραμυθάκι σας

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας νέος βασιλιάς που τον έλεγαν Σέργιο.

Ο βασιλιάς αυτός είχε ένα σοφό βεζύρη, που τον αγαπούσε πολύ και του είχε δώσει την άδεια να μπαίνει ελεύθερα στο παλάτι όποια ώρα ήθελε.

Ένα πρωινό, ο βεζύρης υπήκε ξαφνικά, χωρίς να χτυπήσει την πόρτα.

Ο βασιλιάς που κοιμόταν, πετάχτηκε τρομαγμένος.

— Με ξύπνησε από το πιο όμορφο όνειρο της ζωής μου! του είπε.

Ο βεζύρης ζήτησε συγγνώμη και τον ρώτησε:

— Πολυχρομένη μου, μπορώ να μάθω κι' εγώ το όνειρό σου, για να το εξηγήσω;

— Είδα σ' έναν κήπο μέσα μια κοπέλα που δεν έχω ξαναδεί στη ζωή μου. Ήταν σωστή νεράιδα! Είχε μαλλιά ξανθά, μάγουλα κόκκινα σαν Άπριλιάτικα τριαντάφυλλα, χείλη κερασένια χέρια σαν τάρκρινά και στο κεφάλι της έλαιπε ένα στεφάνι από διαμάντια, ρουμπίνια και μαργαριτάρια. Φορούσε ένα χρυσόκεντηπο ρόζ φόρεμα και κατέβαινε τις μαρμάρινες σκάλες ενός παλατιού...

Ο βεζύρης, που ήταν σοφός, αλλά και καλός ζωγράφος, σκέφθηκε να ζωγραφίσει την κοπέλλα, όπως ακριβώς την είχε δει στο όνειρό του ο βασιλιάς. Κι' αφού τελείωσε την εικόνα, την έστησε στην ανατολική πύλη της χώρας. Εκεί έβαλε ένα φύλλακι για να ρωτήσουν τους διαβάτες, αν είχαν δει ποθενά αυτήν την όμορφη κοπέλλα.

Μιά μέρα, περνώντας ένας ξένος, είδε την εικόνα.

— Περιέργο! Πόλως. Αυτή είναι η βασιλοπούλα της Πόλης.

Ο φύλακας τότε ωδήγησε άμέσως τον ξένο μπροστά στο βεζύρη.

— Πού έχεις δει εσύ αυτήν την κοπέλλα; τον ρώτησε.

— Είναι η βασιλοπούλα μας, αποκρίθηκε εκείνος. Αυτή μοιάζει σαν τον ήλιο να βγαίνει από το βουνό.

Το κακό είναι, ότι πολλοί τη ζήτησαν να την κάνουν γυναίκα τους, αυτή όμως δεν θέλει να δώσει στην πόλη της μάτια της.

— Και ποιά είναι η αλήθεια; ρώτησε ο βεζύρης.

— Γιατί, μιά μέρα, είδε, λένε, μιά φωνή σ' ένα δέντρο. Μέσα σ' αυτήν ήταν ένα ζευγάρι παγώνια με τα μικρά τους. Ξαφνικά, το δέντρο έπιασε φωτιά. Το άσθενικό πέταξε άμέσως για να σωθεί ενώ το θηλυκό κάπνε με τα παιδιά του...

Η βασιλοπούλα, από τότε, πίστεψε, ότι την ίδια άποια δείχνουν και οι άντρες και δεν δέχεται να παντρευτεί...

Ο βεζύρης ζύγισε καλά τα λόγια του ξένου. Και ζήτησε από το βασιλιά την άδεια να ταξιδεύει.

Έτσι, την άλλη μέρα, έφυγε μαζί με τον ξένο. Κι' όταν έφτασαν στο παλάτι της Πόλης, ο βεζύρης-ζωγράφος είδε, πως ήταν το παλάτι κι' ο κήπος όμοιος μ' αυτό που είχε ζωγραφίσει.

Ο βεζύρης, λοιπόν, έμεινε εκεί και διδάσκει ότι ήταν περαστικός ζωγράφος.

Όταν τόμαθε ο βασιλιάς της Πόλης, τον πήρε στο παλάτι του και τον πρόσταξε να ζωγραφίσει τη μεγάλη αίθουσα του θρόνου.

Ο βεζύρης-ζωγράφος εργάστηκε εκεί μιά εβδομάδα. Ζωγράφισε ένα μεγάλο κή-

Το παράνομο του τριαντάφυλλου

Το ποιηματάκι σας

Έλεγε το τριαντάφυλλο με λόγια πικραμένα:
«— Η μοίρα τί την έδωκε την όμορφή σε μένα, αφού στον κόσμο μίαν αύγη γεννιέμαι και πεθαίνω; Μ' έβρίσκει η κόρη που περνά στους κήπους ανθισμένο και με καρφώνει άλύπητα στην άσπρη τραχηλιά της. Μ'ε πλέκει με' άλλη λυγρή στολίδι στα μαλλιά της... Κι' όποιος περσέει και με' ιδεί να ζήσω δεν μ' αφήνει!...».

Και το σκουλήκι τ' άκουσε κι' απόκρισι του δίνει:
«— Κι' αν ζήσης μόνο μίαν αύγη, τόση ζωή σου φτάνει. Τριαντάφυλλο που ζή πολύ την όμορφή του γάνει».

Τ. ΜΩΡΑΙΤΗΣ

πο, με ψηλά δέντρα, γεμάτα καρπούς, λουλούδια έξωτικά και πολύχρωμα πουλιά. Στη μέση του κήπου, έστιαζε ένα κιόσκι και μέσα σ' αυτό, ζωγράφιζε το βασιλιά που συλλογισμένο. Ένα ποταμάκι έτρεχε πλάι και πότιζε τα όμορφα λουλούδια του κήπου. Εκεί κοντά, ζωγράφιζε ακόμη ένα άγριο γίδι άσπενικό, που φαίνονταν πνιγμένο στο ποτάμι πλάι, μαζί με το μικρό του. Λίγο πιο πέρα, ζωγράφιζε το θηλυκό άγριογίδι να βόσκη στο πράσινο χορτάρι.

Η βασιλοπούλα, τώρα, όταν είδε την εικόνα αυτή, παραξενεύτηκε. Ζήτησε να μάθι πού βρισκόταν ο κήπος αυτός, ποιός ήταν ο νέος και τι σχέσι είχαν τα πνιγμένα άγριογίδια.

Ο βεζύρης-ζωγράφος τότε της αποκρίθηκε:

«Ο κήπος είναι του βασιλιά Σέργιου και στο κιόσκι κάθεται ο ίδιος συλλογισμένος...»

— Γιατί είναι συλλογισμένος; ρώτησε η βασιλοπούλα.

— Γιατί, μιά μέρα, είδε δυο άγριογίδια να θέλουν να πίνουν νερό με το μικρό τους στο ποτάμι. Εκείνο όμως γλύστρησε κι' έπεσε μέσα. Το άσπενικό έτρεξε να το βοηθήσει, μα πνίγηκε κι' αυτό. Το θηλυκό, τότε, αντί να τρέξει να τους σώσει, τράβηξε να βόσκη στα χορτάκια.

Έτσι ο βασιλιάς μου, όταν είδε την άποια της άγριογίδας, πίστεψε, ότι το ίδιο γίνεται με τις γυναίκες και από τότε δεν θέλει να παντρευτεί...

Η βασιλοπούλα γέλασε με την ιστορία του ζωγράφου και του είπε:

«Ο βασιλιάς Σέργιος μ' άρσσει πολύ. Όταν θέλημα Θεού να τον κάνω ταίρι μου!»

Έτρεξε έπειτα στον πατέρα της και του είπε, ότι μονάχα το βασιλιά Σέργιο δέχεται να πάρει άντρα της, κι' εκείνος έστειλε την είδησι αυτή με το ζωγράφο.

Ο βασιλιάς Σέργιος φόρτωσε τότε ένα κοράβι με πλούσια δώρα και, σε τρεις ήμερες, μαζί με τον έξυπνο βεζύρη του, έφτασε στην Πόλη, όπου έγιναν οι γάμοι του με την όμορφη βασιλοπούλα κι' έζησαν ευτυχισμένοι σ' όλη τους τη ζωή.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η σκόνη

Η ιστοριούλα σας

Ο δάσκαλος έξηγόυσε στους μαθητές του, ότι οι άνθρωποι, μικροί και μεγάλοι, μετά το θάνατό τους, γίνονται σκόνη.

Η Λιλίκα — ένα κοριτσάκι έπτά χρόνων — γυρίζοντας στο σπίτι της από το σχολείο, ρώτησε άμέσως τη μητέρα της, αν όλα όσα είπε ο δάσκαλος — για το θάνατο των ανθρώπων και τη σκόνη που γίνονται — είναι σωστά κι' αληθινά.

— Ναι, παιδί μου, τη βεβαίωσε η μητέρα της. Έτσι είναι, όπως σας τα είπε. Άμα πεθαίνουν οι άνθρωποι, γίνονται χώμα, σκόνη.

— Είσαι βέβαιη, μαμά; ρώτησε ξανά η μικρή Λιλίκα με φανερά άπορία.

— Ναι, παιδί μου! Άπολύτως βέβαιη...

Τότε, μαμά, έκανε η μικρούλα φοβισμένη, κάτω από το κορεδάτι μου είναι κάποιος πεθαμένος!...

MIKY-MAOYΣ

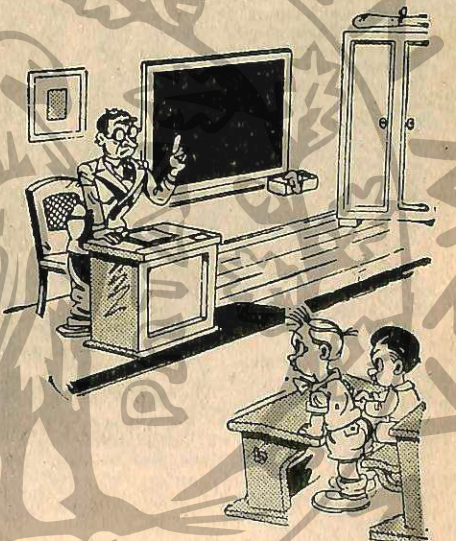
Χιούμορ

Ο μικρός Πέτρος είχε ύπναράς. Μιά μέρα που η μαμά του ήγνε να τον ξυπνήσει για να πάη στο σχολείο του, ο Πέτρος ξυπνάει με δυσκολία και ψιθυρίζει κάτι.
— Τι λες, Πετράκι; τον ρωτάει η μαμά του.
— Λέω, μαμά, τί καλά που θα περνούσα στα μέρη, που η νύχτα κρατάει έξη μήνες!

Ο δάσκαλος: «Έξη και τέσσερα πόσα μας κάνουν;»
Ο μαθητής: «Έντεκα!»
Ο δάσκαλος: Κάνεις λάθος... Για λογάρισε μήπως κάνουν δέκα.»
Ο μαθητής: «Έσείς, κύριε, κάνετε λάθος, γιατί χτες ακριβώς μάς είπατε πως πέντε και πέντε κάνουν δέκα!...»

Ο πατέρας: Νίκο, μη σκύδης έτσι, παιδί μου, γιατί θα καμπουριάσεις.
Ο Νίκος: Τι λες, καλέ μπαμπά; Ίσα ίσα θα ψηλώσω, γιατί ο δάσκαλος μάς είπε χθές: «Ο ταπεινών έαυτών ύψωθήσεται».

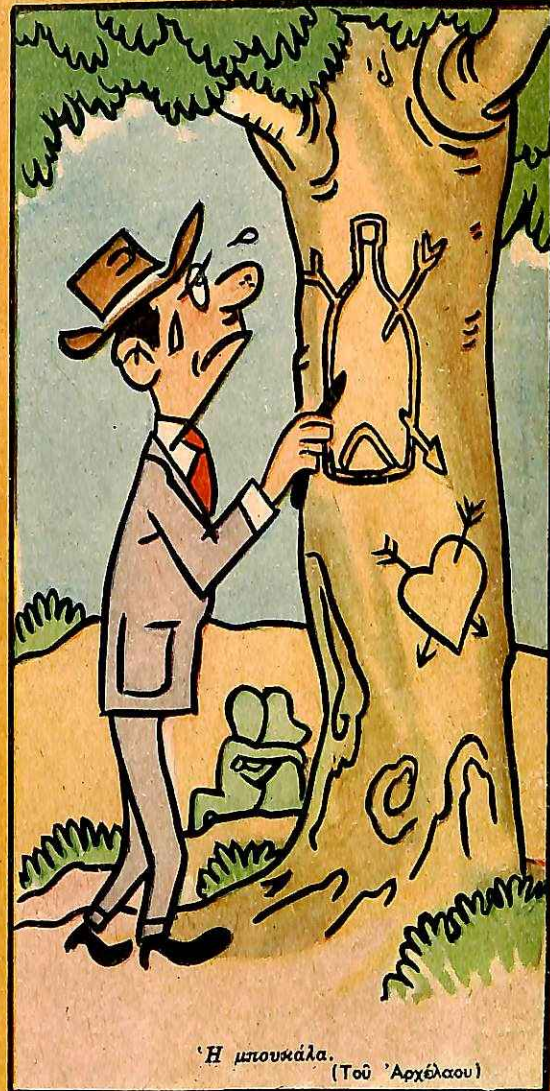
Ο δάσκαλος: «Εξη και τέσσερα πόσα μας κάνουν;»
Ο μαθητής: «Έντεκα!»
Ο δάσκαλος: Κάνεις λάθος... Για λογάρισε μήπως κάνουν δέκα.»
Ο μαθητής: «Έσείς, κύριε, κάνετε λάθος, γιατί χτες ακριβώς μάς είπατε πως πέντε και πέντε κάνουν δέκα!...»

Και πως κατάλαβες, Γιαννάκη, ότι μπήκε η άνοιξη;
— Γιατί, κ. καθηγητά, ο μπαμπάς έβγαλε από τη ναρβαλίνη το καλοκαιρινό του κοστουμι...»

Ο γιαιρός: Περάστε, παντάμ!...

Η μπουκάλα.
(Τού 'Αρχέλαου)

— Δουπόν, Μιχαλάκη, αν ξού ησουν εγώ
κι' εγώ ήμουν ξού, θά σου αγοράζα εκείνο τó
μαργαριταρένιο κολλιέ!...

— Καύμνε Λεωνίδα!... "Οχι και νά σιοτωθής, γιά νά
μού κόψης μιá μαργαρίτα!...